

ЛАРИ НИВЪН ДАР ОТ ЗЕМЯТА

Част 0 от „Познатият космос“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

*На Ханк.
Добър критик, добър приятел.*

ГЛАВА 1

РАМРОБОТЪТ

Първият, съгледал Планината Ягледай, бил рамработ.

По право рамработите са първите посетители на всички обитаеми светове. Космическите рамработи-разузнавачи, притежаващи неограничени запаси от гориво, почерпено от междузвездния водород, могат да пътешестват на огромни разстояния със скорости близки до тези на светлината. От много време Обединените нации изпращат рамработи във всички посоки, за да търсят годни за обитаване планети.

Характерна черта на първите рамработи е, че хич не са придирчиви. Например рамработът, изстрелян към Процион, се приземил на Успех през пролетта. Ако кацането беше станало през зимата или лятото, когато оста на планетата е обърната право към слънцето, рамработът неминуемо щеше да регистрира наличието на ураганни ветрове, духащи със средна скорост сто и петдесет мили в час. Сириуският рамработ претърсил основно двата свръхтесни астероидни пояса на Джинкс, но не бил програмиран да съобщи за другите странни особености на планетата. А таукитианският рамработ номер 4 се приземил на Планината Ягледай.

Тук само Платото се оказало подходящо за заселване. Останалата територия на планетата е царство на непрогледен и неподвижен мрак, безполезен от всяка гледна точка. Платото било твърде малко, за да породи някой проект за колонизация. Но междузвездният рамработ номер 4 просто докладвал за откриването на поредната подходяща за заселване планета и нищо повече.

Колонизиращите пътнически бавнолети, които следват рамработите, не са пригодени за обратен полет. Естествено, след като от пътниците им се очаква да останат в крайната точка на полета завинаги. По такъв начин била заселена и Планината Ягледай преди приблизително триста години.

Зад беглеца се разгърна цяла малка флотилия от полицейски коли, които бръмчаха като развълнувани пчели през лятото. Сега, когато вече беше твърде късно, полицаите решиха да използват цялата си мощност. В режим на полет това означаваше скорост от близо сто мили в час — достатъчно бързо за територия с размерите на Планината Ягледай. Но не и в този случай. Броени метри делиха беглеца от ръба.

Пред краката му изригнаха прашни облачета. Очевидно полицаите-изпълнители бяха решили, че е дошъл моментът да стрелят, дори с риск да повредят тялото му. Мъжът се строполи в праха, претърколи се и се изправи на колене. Дори сега продължи да пълзи към края на стръмнината, напрягайки сетни сили. Тялото му се разтърси от поредния откос, но и той не го спря. Когато стигна ръба, мъжът вдигна глава и погледна кръжащата над него полицейска кола и непроницаемия мрак под нея.

Стиснал крайчето на езика си със зъби, Исус Пиетро Кастро прицели носа на колата право в гневното, изкривено от болка, небръснато лице. Инч по-надолу и щеше да се удари в твърдия скален ръб, инч по-горе и би пропуснал целта, както и последната възможност да изблъска беглеца обратно на Платото. Той премести напред сдвоената ръчка на щурвала...

Твърде късно. Човекът беше изчезнал.

По-късно те стояха на ръба и гледаха надолу.

Исус Пиетро често бе наблюдавал смълчаните групички от деца, вцепенени от страх и възбуда пред безмерната черна пустош, свели глави към подножието на Планината Ягледай, подканващи се един друг да пристъпят още по-напред и напред... Като малък и той го бе правил. Изумлението пред тази необичайна гледка така и не можеше да го напусне с годините.

Четирийсет мили по-надолу, под гъстата пелена от бяла мъгла, лежеше истинската повърхност на планетата. Грамадното плато на Планината Ягледай имаше далеч по-скромни размери — площта му не надхвърляше и половината от тази на щата Калифорния. Цялата останала повърхност на планетата представляваше черна пещ, достатъчно нагорещена за да разтопи олово, и с атмосфера, чиято плътност надхвърляше шейсет пъти земната.

Матю Келер бе извършил едно от най-тежките престъпления, при това преднамерено. Беше се хвърлил от ръба на Платото, отнасяйки безвъзвратно със себе си очите, черния си дроб, кръвоносните съдове и дванайсетте си жлези с вътрешна секреция — тоест всичко, което можеше да бъде оставено в органната банка на Болницата, за да запази живота на онези, чиито тела се нуждаеха от подмяна. Дори стойността му на преносител на наследствен материал, която в никакъв случай не беше пренебрежително малка в една съществуваща едва от триста години колония, сега се равняваше на нула. Само телесната му вода щеше да се върне някой ден в горния свят, за да попадне под формата на дъжд в езерата и реките и да се смеси със снега по склоновете на големия северен ледник. Почти сигурно бе, че вече е изсъхнал и изгорял в ужасяващата горещина четирийсет мили по-надолу.

А може би все още падаше?

Исус Пиетро, Глава на Изпълнението, не без видимо усилие направи крачка назад. Понякога безформената мъгла предизвикваше странни халюцинации и още по-странни мисли, съвсем като онзи причудлив тест на Роршах, за който бяха нужни само бял лист и мастило. Неведнъж Исус Пиетро се бе улавял да мисли, че когато удари неговият час, би желал да свърши по същия начин. Макар това да се смяташе за измяна.

Майорът срещна погледа му с неохота.

— Защо допуснахте този човек да ви се измъкне? — попита го Исус Пиетро.

Майорът разпери ръце.

— Скри се сред дърветата за няколко минути. Още толкова ни беше необходимо за да го открием, когато се втурна към ръба.

— Как е стигнал дърветата? Не, не ми обяснявайте по какъв начин ви се е измъкнал. Кажете ми защо колите ви не съумяха да го пресрещнат преди да стигне гората?

Майорът се подвоуми секунда повече от допустимото.

— Играли сте си с него — продължи Исус Пиетро. — Изключено е било да се добере до другарите си, нито е можел дълго да се крие от преследвачите си и затова сте решили да се позабавлявате.

Майорът сведе поглед.

— Вие ще заемете неговото място — отсече Исус Пиетро.

На детската площадка имаше трева, дървета, люлки и пързалки и една разнебитена, наподобяваща строително скеле въртележка. Училището я заобикаляше от три страни, едноетажна сграда от строителен корал, цялата боядисана в бяло. Четвъртата ѝ страна, защитена с висока ограда от домашни лиани, извиващи се около дървени колове, беше самият ръб на плато Гама, чийто стръмен склон се издигаше високо над плато Делта и езерото Дейвидсън.

Матю Лей Келер седеше под едно водоразделно дърво и размишляваше. Другите деца играеха наоколо без да му обръщат никакво внимание. Не го забелязваха и двамата дежурни учители. Хората обикновено не обръщаха внимание на Матю, когато искаше да остане сам.

Нямаше го вече чичо Мат. Избрал бе, съвсем доброволно, една толкова страшна участ, че нито един от възрастните не пожела да говори за нея.

Вчера, преди залез-слънце, полицаите-изпълнители нахлуха в къщата им. На тръгване отведоха големия, добродушен чичо Мат. Матю, който знаеше, че ще го закарат в Болницата, направи безуспешен опит да спре едрите, униформени мъжища, но те го отстраниха, едновременно вежливо и решително, и осемгодишното момче не успя да ги задържи дори за минута. Пчела, бръмчаща гневно пред четири танка.

В някой от близките дни по стереовизора ще обявят присъдата на чичо му, заедно с обвиненията и кратък репортаж от екзекуцията. Но това вече нямаше значение. То само щеше да внесе още малко яснота. По-важното беше, че чичо Мат никога няма да се върне.

Остро пощипване в очите подсказва на Матю, че всеки момент ще се заплаче.

Харълд Лилард спря безцелното си търчене, когато си даде сметка, че е останал сам. Не обичаше да е самичък. Той беше на десет години, доста едър за възрастта си и се нуждаеше от компания край себе си. За предпочитане по-малки деца, които се поддаваха на управление. Харълд се огледа безпомощно и изведнъж забеляза дребна фигура под дървото в края на детската площадка. Достатъчно дребна. И достатъчно далече от дежурните.

Той се отпрати нататък.

Момчето под дървото вдигна глава.

Харълд изгуби интерес към него. Помота се още малко с разсеян поглед и накрая се приближи до люлките.

Космическият рамробот-разузнавач номер 143 подмина Юнона в края на действието на линейния ускорител. Носейки се по инерция към междузвездното пространство, той приличаше на гигантско метално насекомо, сглобено набързо от подръчни материали. Въпреки това, ако се изключеше съдържанието на товарния отсек, той беше напълно идентичен със своите близо четирийсет предшественици. Носът му представляваше огромен генератор — масивен, снабден с дебела броня цилиндър с едрокалибрено сопло в средата. От двете му страни, върху странно съчленени метални конструкции, наподобяващи скръстени лапички на богомолка, бяха монтирани термоядрените двигатели, насочени на десет градуса встрани. Корпусът му беше съвсем малък и в него бяха разположени само компютърът и резервоарът с гориво за вътресистемно придвижване.

Юнона вече се скриваше зад рамробота, когато термоядрените двигатели изригнаха. В същия миг металическият кабел в кърмовия отсек на рамробота започна да се размотава. Дължината му достигаше трийсет мили и той бе изработен от подсилена синклерова молекулна верига. На другия край на кабела бе прикачена оловна капсула, чието тегло бе идентично с това на рамробота.

Съвсем същите товарни капсули се изпращаха към звездите от много векове. Но тази бе малко по-особена.

Подобно на рамроботите с номера 141 и 142 — а също и на номер 144, който все още не беше построен, рамробот 143 носеше в търбуха си зародиша на революцията. Същата тази революция, която вече бе започнала на Земята. Безшумно, спокойно. Но на Планината Ягледай събитията щяха да протекат иначе.

Революцията в медицината, започнала още в началото на двайсети век, засегна развитието на човешкото общество за цели петстотин години напред. Америка бе преглътнала появата на магана^[1], открит от Ели Уитни, за половината от това време. Но също както при магана, последствията никога нямаше да изчезнат напълно. Все пак обществото отново се завръщаше към едно състояние, което някога се смяташе за нормално. Бавно, но неумолимо. В Бразилия, малка, но непрестанно нарастваща група ентузиастични агитираше за отмяната на смъртното наказание за непоправимите нарушители на

уличното движение. Те имаха противници, но ги очакваше пълна победа.

Рамработът доближи орбитата на Плутон върху две копия от ултравиолетова светлина. В момента Плутон и Нептун бяха разположени на противоположната страна на Слънцето и наблизено нямаше кораби, които да пострадат от магнитното въздействие.

Генераторът на рамбота премина в активно състояние.

Конусообразното поле се оформяше доста бавно, но когато найсетне престана да трепти, ширината му надхвърляше двеста мили. Известно време, докато огромният конус поглъщаше междузвезден прах и водород, корабът почти незабележимо забави скорост. Малко след това премина към ускорение. Вътресистемният му резервоар вече бе напълно излишен и щеше да остане такъв в продължение на следващите дванадесет години. Единственото гориво за рамбота през този период щеше да е разреденото вещество, което той черпеше от междузвездното пространство.

В пространството около робота, електромагнитното въздействие притежаваше смъртоносна сила. Нито едно живо същество не би могло да оцелее в пределите на триста мили от бурята от магнитни явления, породени от работата на междузвездния генератор. Вече няколко години човечеството търсеше начини да създаде магнитен щит, достатъчно сигурен, за да позволи на хората да оседлят рамботите. Казаха, че подобно нещо е невъзможно и бяха прави. Рамботът можеше да пренася само семена и оплодителни клетки в замразено състояние и под дебел защитен екран, при това на необходимото разстояние от генератора. Хората обаче, бяха обречени да пътуват с бавноходи, да си носят гориво и да достигат максимум половината от скоростта на светлината.

А скоростта на рамбот 143 растеше бързо с течение на времето. Скоро Слънцето се превърна в ярка звезда, сетне в мътна оранжева искра. Съпротивлението на конуса нарастваше с ужасяващи темпове, но същевременно се компенсираше от увеличаващия се приток на водород в термоядрения двигател. От време на време телескопите, разположени в Троянските възвишения на Нептун, засичаха равномерното термоядрено сияние на робота: мъничка, нагорещена синьо-бяла точица на фона на жълтата Тау Кит.

Вселената се завъртя и претърпя промяна. Звездите пред и зад рамробота започнаха да пълзят една към друга, докато накрая разстоянието между Слънцето и Тау Кит достигна едва една светлинна година. Сега Слънцето беше мъждукаща червеникава топчица, а Тау Кит сияеше ярко на небосвода. Лежащите почти по курса на рамробота червени джуджета, известни като Л726–8, постепенно се обагриха в жълто. Всички останали звезди бяха придобили размазан вид, сякаш някой неимоверно тежък исполин бе седнал върху вселената.

Рамробот 143 достигна междинния пункт от пътя, отстоящ на 5.95 светлинни години от Слънцето и продължи своя полет. До промяната в курса имаше още няколко светлинни години, тъй като конусообразното поле на генератора щеше да забавя движението на кораба през цялото време.

Междувременно в компютъра на работа щракна реле. Настъпи време за изпращане на съобщение. Конусообразното поле премигна и пламъкът в двигателите угасна, когато рамробот 143 изля цялата си съхранена енергия в лъча на мазера. В течение на един час лъчът се отдалечаваше право напред, достигайки пределите на Тау Кит. След това рамроботът отново премина в режим на ускорение, следвайки ярката диря на лъча пред себе си.

Опашка от петнайсетгодишни момчета бе затлачила вратата на медицинския кабинет, всяко стиснало пластмасово шише е бистра, оранжева течност. Едно по едно децата подаваха шишетата си на строгата сестра с почти мъжки черти, сетне се отдръпваха настрана, очаквайки по-нататъшни наставления.

Мат Келер беше третият от края. Тъкмо когато момчето пред него освобождаваше пространството пред сестрата той вдигна шишето, огледа го с критичен поглед и произнесе достатъчно високо, за да го чуят:

— Не изглежда никак добре.

На лицето на медицинската сестра се изписа злобно нетърпение. Някаква колонистка отрепка си позволява да й губи времето!

— Най-добре да го прокарам отново — продължи Мат, вдигна шишето и изпи съдържанието му. — Това беше ябълков сок — обясни той по-късно същата вечер. За малко да ме хванат, че го пробутвам в медицинската станция. Да беше видял лицето й. Не можеш да си представиш какъв цвят имаше.

— Но защo го направи? — попита баща му с най-искрено недоумение. — Защо ти трябваше да настройваш срещу себе си мис Прин? Нали знаеш, че е член на екипажа. Здравните картони отиват право в Болницата!

— Аз пък смятам, че беше много забавно — намеси се Джини. Тя бе сестра на Мат, около година по-малка от него и винаги го подкрепяше.

Усмивката изчезна от лицето на Мат, оставяйки след себе си нещо мрачно и неприсъщо за ранната му възраст.

— Исках да им го върна заради чичо Мат.

Мистър Келер премести поглед от Джини към момчето.

— Ако продължаваш да разсъждаваш по този начин, Матю, рано или късно ще свършиш в Болницата — също като него!

— Не се тревожи, Чингиз — отвърна безгрижно Матю. — Мис Прин вероятно вече е забравила всичко. Върви ми в тези неща.

— Глупости. Ако не съобщи за теб, смятай го за изключителна проява на доброта.

— И през ум не й е минало.

В малката стаичка на следоперативното отделение, Исус Пиетро Кастро седеше за първи път от четири дни в леглото. Макар и голяма, операцията не бе особено сложна — бяха му сменили левия бял дроб. Освен това получи непрекословна заповед от Милард Парлет, който беше чист член на Екипажа. Заповед, да се откаже от пушенето незабавно.

Докато се надигаше, за да прегледа документите, натрупани през четирите дни на неговото отсъствие, почувства изпъването на вътрешните тъканни спойки, останали от операцията. Купчината документи, оставени върху шкафчето от неговия заместник, изглеждаше непропорционално дебела. Въздъхна, взе писалката и се захвана за работа.

Петнайсетина минути по-късно той смръщи нос над някаква незначителна жалба — просто училищна шега — и понечи да я запрати в кошчето. Изведнъж я разгъна и прочете отново името.

— Матю Лей Келер? — произнесе учудено на глас.

— Признат за виновен по обвинение в държавна измяна — докладва в същия миг майор Дженсън. — Преди шест години. Тогава

избяга от плато Алфа като скочи в пропастта. Официално беше съобщено, че е бил изпратен в органната банка.

Но не беше, припомни си неочаквано Исус Пиетро. Вместо него бяха изпратили предшественика на майор Дженсън. А Келер бе загинал без никакво съмнение...

— Тогава защо си прави шеги в медицинската станция за колонисти?

Майор Дженсън отвърна след кратко размишление:

— Той имаше племенник.

— Който сега е на петнадесет?

— Може би. Ще проверя.

„Значи Келер има племенник — мислеше си Исус Пиетро. — Бих могъл да следвам стандартната практика и да му изпратя предупреждение. Не. Нека смята, че този път му се е разминало. Да му оставим простор за действие и някой ден той ще замени тялото, откраднато от неговия чичо.“

Исус Пиетро се усмихна. Дори започна да се киска, но болката в гърдите го накара да се задави.

Рилото, стърчащо от генератора на рамробота, отдавна не беше ярко и блестящо. Повърхността му се бе превърнала в мозайка от големи и малки вдлъбнатини, миниатюрни кратери, оставени от зрънцата на междузвездния прах, пробил си път през конусовидното поле. Всъщност подобни вдлъбнатини имаше навсякъде — върху термоядрените двигатели, корпуса, дори по повърхността на товарния отсек, тридесет мили по-назад. Корабът изглеждаше нашарен от удари.

Но всички тези повреди бяха съвсем повърхностни. Беше изминал повече от век, откакто този модел рамробот бе претърпял последните си сериозни конструктивни изменения.

Сега, на осем и половина години отвъд Юнона, конусовидното поле беше изключено за втори път. Термоядрените пламъци се превърнаха в чифт актинични сини свещи, създаващи тяга от една дванайсета *g*. Товароподемната макара се завъртя бавно, докато накрая товарният отсек отново се завърна в гнездото си.

Машината сякаш се поколеба... след това двата ѝ цилиндрични двигателя се издигнаха над корпуса върху тъничките си крака и за не повече от секунда застанаха под прав ъгъл спрямо него. Сетне краката им започнаха да се сгъват. Но сега вече двигателите сочеха напред.

Един П-образен лост завъртя на 180-градуса товарния отсек, така че и той да гледа напред. Макаратата отново се разви, бавно, до пълната си дължина.

Конусовидното поле наново се активира. Двигателите изреваха с цялата си мощност и от соплата им бликнаха дълги водородни и хелиеви огнени езици, които сега пронизваха самото поле.

На разстояние 8.3 светлинни години от Слънцето, почти директно между него и Тау Кит, се намираше двойното червено джудже Л726–8. Главната му особеност се състоеше в това, че съставлящите го звезди бяха с най-малката маса от всички, известни на хората. Но въпреки това те бяха достатъчно тежки, за да съберат неголяма газова обвивка. Рамработът започна да изпитва нарастващо съпротивление, когато полето му навлезе във външния слой на тази обвивка.

Скоростта му намаляваше прогресивно. Вселената се разтегна отново, звездите възвърнаха нормалните си цветове и очертания. На 11.9 светлинни години от Слънцето и на сто милиона мили над звездата Тау Кит, машината увисна неподвижно в космоса. Генераторът ѝ угасна окончателно. Прибра се вътре. Цял набор от разнообразни сетива започнаха да изучават небето.

Роботът се раздвижи отново. От него се очакваше да достигне предначертаната цел с горивото, съхранено във вътресистемния резервоар.

Тау Кит е звезда от клас J8, приблизително с четиристотин градуса по-студена от Слънцето и излъчваща с около 45% по-малко светлина. Планетата Планината Ягледай следваше своята орбита на шейсет и пет милиона мили от местонахождението на рамробота — свят без луни, следващ почти правилна окръжност.

Рамработът започна да се приближава към нея. Сближаваше се предпазливо, тъй като в компютъра му беше програмиран алгоритъм за поправка на грешките. Сетивата на работа непрестанно следяха космоса.

Температура на повърхността: 600 градуса по Фаренхайт, с незначителни колебания. Атмосфера: плътна, непрозрачна, непосредствено над повърхността отровна. Диаметър: 7650 мили.

Над хоризонта се показва нещо. Във видимия спектър на светлината то наподобяваше остров сред море от мъгла. Топографски

представляваше поредица от широки, плоски плата, разделени от стръмни склонове. Но рамработът наблюдаваше не само във видимия спектър. Там долу температурата бе почти като на Земята, въздухът бе съвсем годен за дишане при налягане, приблизително равно на земното.

Освен това от платото се излъчваха два насочващи радиосигнала.

Сигналите бяха приети. Дори не се наложи да избира на кого от тях да отговаря, тъй като ги делеше разстояние не повече от половин миля. В действителност сигналите се излъчваха от двата бавнохода на Планината Ягледай, а дистанцията между тях бе запълнена от грамадната маса на Болницата, така че космическите кораби вече не бяха космически кораби, а странни наглед кули над нещо като невисок метален замък. Но рамработът нито знаеше, нито се интересувахе от това.

Важното беше самото наличие на сигнали. Рамработ 143 започна да се спуска.

Подът под краката му вибрираше, а от всички страни се чуваше равномерен, притъпен грохот. Исус Пиетро Кастро вървеше по криволиचेщите, пресичащи се, лабиринтоподобни коридори на Болницата. Въпреки че ужасно бързаше, нито за миг не му хрумна да се затича. В края на краищата той не беше в гимнастическия салон. Вместо това се движеше като слон, който не може да препуска, но развива достатъчно скорост, за да смаже изпречил се на пътя му човек. Свел глава надолу, той крачеше толкова широко, колкото му позволяваха краката. Очите му бяха вперени заплашително някъде напред, а гангстерските му мустаци и посивялата коса странно контрастираха с мургавата му кожа. Полицайте-изпълнители заставаха мирно, когато минаваше край тях и отскачаха от пътя му с бързината на пешеходци пред бясно носещ се автобус. Дали се бояха повече от неговия чин, или изпитваха страхопочитание пред едрото му, непоколебимо туловище? Сигурно никой от тях не знаеше отговора.

Пред голямата каменна арка, оформяща главния вход на Болницата, Исус Пиетро вдигна очи нагоре, за да разгледа синьо-бялата искра в небето над него. Тя премигна тъкмо в момента, когато я откри. Няколко секунди след това оглушителният грохот утихна.

Джипът вече го очакваше. А и как иначе, някой щеше ужасно да съжалява, ако се беше наложило да почака дори минута. Той седна и

шофьорът-изпълнител мигом подкара, без да изчаква нареждания. Болницата остана назад, с нейните високи стени и обкръжаващата я защитна ивица земя.

Товарът на рамробота се спускаше надолу, прикачен за парашут.

Небето гъмжеше от летящи коли, които непрестанноменяха посоката си, опитвайки се да предугадят накъде ще се понесе бялата точка. Какво толкова се чудеха, ясно беше, че ще кацне съвсем близо до Болницата. Рамроботът се беше прицелил в един от двата кораба, а Болницата, израснала като гигантско туморно образувание от строителен корал, запълваше изцяло пространството между тях.

Но днес духаше силен вятър.

Исус Пиетро се намръщи. Вятърът щеше да отнесе парашута отвъд обрива. Нищо чудно безценният товар да се приземи не върху плато Алфа, обитавано от екипарии — членове на екипажа, където не се допускаха никакви колонисти, а върху колонистките райони отвъд ръба.

Така и стана. Подобно на ято гъски летящите коли се понесоха след него и се гмурнаха надолу, успоредно на четиристотинфутовата стръмнина, която разделяше плато Алфа от плато Бета, обрасла с плодни горички, езера и просторни, тучни ливади с безгрижно пасящ добитък. На Бета нямаше къщи, защото хората от екипажа не желаеха колонистите да се заселват толкова близо до тях. Но все пак им позволяваха да работят, както и на децата да играят тук.

Исус Пиетро вдигна телефона.

— Заповед — заговори той. — Товарът от рамробот 143 се спуска над Бета, сектор... двадесет и две, или наблизко. Изпратете четири отряда подкрепления. При никакви обстоятелства не пречете на колите и екипажите им, но арестувайте всеки колонист, намиращ се в радиус половин миля от мястото на приземяване. Просто ги задържайте за разпит. Побързайте.

Товарът се понесе над малката горичка от цитрусови дръвчета и кацна на отвъдния ѝ край.

Горичката се състоеше от лимонови и портокалови дръвчета. Един от предишните рамроботи бе доставил заедно с другите чудеса на земната биоинженерна наука и техните генетически изменени предшественици. Нито един паразит не беше в състояние да се завъди в кората или плодовете на тези дървета. Те можеха да растат

навсякъде. Чудесно се погаждаха с други култури, преминали подобна генетична реконструкция. Плодовете им запазваха своята зрелост в продължение на близо девет месеца от годината, а когато някои от тях се откъсваха, за да посеят семена, това ставаше на неравномерни интервали, така че на всеки пет от шест произволно избрани дървета, постоянно имаше готова за събиране реколта.

В своя безпощаден стремеж към слънчева светлина дърветата бяха разтворили листа и клони, образувайки гъст зелен навес, да крачиш под него бе като да се скиташ из някоя примитивна девствена гора. Тук долу растяха гъби, също изпратени от Земята, но те не бяха променени.

Поли вече бе набрала няколко дузини. Ако някой я попита, така и ще му отговори — че е дошла в цитрусовата горичка за гъби. Преди това, естествено, ще трябва да скрие своя фотоапарат.

Като се имаше пред вид, че сезонът за обработка на растенията беше отминал, на плато Бета имаше удивително много колонисти. В горите, из ливадите и по склоновете щъкаха поне няколкостотин — мъже и жени, излезли на пикник, или на екскурзия. Някой бдителен полицай-изпълнител неминуемо би намерил за невероятно равномерно тяхното разпределение из околната местност. А и повечето от тях, както би се оказало, принадлежаха към организацията Синове на Земята.

Но товарът от рамробота избра да кацне в участъка, зает от Поли. Тя се намираше в покрайнините на горичката, когато до ушите ѝ достигна притъпен удар. Поли се затича пъргаво в посоката, от която идеше. Беше почти неразличима в горския сумрак, благодарение на черната си коса и мургавата си кожа. Приведе се, допълзя до два повалени дънера и надникна над тях.

На тревата недалеч пред нея се въргаляше голям метален цилиндър. Куполите на пет парашута танцуваха под напора на вятъра.

„Ето значи как изглеждат“ — помисли си Поли. Цилиндърът беше толкова малък и въпреки това бе пристигнал от незнайно далече... но това всъщност беше една нищожна част от рамробота. Основната конструкция вероятно вече бе поела обратно.

Естествено, по-голямо значение имаше товарът. Съдържанието му никога не беше банално. Вече шест месеца — откакто беше получено и разшифровано лазерното съобщение — Синовете на

Земята крояха планове как да се доберат до товара. В най-лошия случай биха могли да го предложат на екипариите срещу откуп. В най-добрия щеше да е нещо, заради което си заслужаваше да умреш.

Поли понечи да напусне сянката на дърветата, когато забеляза въздушните коли. Най-малко трийсет от тях се спускаха над товара.

Тя остана в скривалището си.

Войниците не познаваха Исус Пиетро по физиономия, но неминуемо щяха да се досетят кой е пред тях. Само двама или трима от придружаващите го бяха чистокръвни екипாரии. Шофьорите им, включително и неговият, предвидливо бяха останали при колите. Исус Пиетро се държеше изключително предпазливо, озърташе се на всяка стъпка и гледаше да не препречи пътя на някой от останалите екипாரии.

В резултат на това полезрението му се оказа блокирано, когато Милард Парлет, потомък по права линия на първия капитан на „Планк“, отвори капсулата и бръкна вътре. Той видя, че патриархът вдига нещо към светлината, за да го разгледа по-добре.

Това беше правоъгълен предмет със заоблени краища, опакован в еластичен материал, сега вече разкъсан. Основата му беше метална, а върхът бе излят от някаква сплав — далечен наследник на стъклото, твърда като легирана стомана и прозрачна като бистра вода. Вътре плуваше нещо безформено.

Исус Пиетро почувства, че долната му челюст увисва. Той напрегна поглед, миглите му затрептяха от напрежение, а зениците му се разшириха. Да, вече знаеше какво е това. Същото, за което се говореше в лазерното съобщение отпреди шест месеца.

Голям дар, но и голяма опасност.

— Това ще бъде нашата най-строго охранявана тайна — произнесе Милард Парлет с глас, напомнящ скърцаща врата. — Нито думичка не бива да бъде изпускана. Ако колонистите разберат какво е пристигнало, ще вдигнат вой до небесата. Ще трябва да предупредим Кастро... Кастро! Къде, в името на Мъгливите Демони, е Кастро?

— Тук съм, сър.

Поли прибра фотоапарата в калъфа и започна да се прокрадва навътре в гората. Беше направила няколко снимки, две от тях, с помощта на телеобектив позволяваха да се разгледа и предметът в стъкления похлупак. Тя самата не успя да го направи, но снимките

щяха да разкрият нужните подробности. Тя се изкатери на едно дърво, провесила апарата на шията си. Гъстите листа и клоните затрудняваха придвижването ѝ, но затова пък представляваха чудесно скривалище. Когато най-сетне спря, усещаше натиска на жилавите листа по цялото си тяло. Тук беше тъмно като в пещерите на Плутон.

След няколко минути долу щеше да гъмжи от полицаи. Изпълнителите изчакваха единствено отпътуването на екипариите за да започнат претърсването на района. За Поли не беше достатъчно само да стане невидима. Необходимо бе да е зад плътен слой листа, който да спира инфрачервеното излъчване на тялото ѝ.

Едва ли би могла да се обвинява, задето бе изпуснала капсулата. Синовете на Земята не бяха в състояние да разшифроват напълно лазерното съобщение, но за екипажа това не представляваше никаква трудност. Те знаеха колко е ценна капсулата. Сега вече и Поли го знаеше. А когато и останалите осемнадесет хиляди колонисти научат какво е имало вътре...

Настъпи нощта. Полицайте-изпълнители бяха събрали всички колонисти, открити в района. Нито един от тях не беше видял капсулата след приземяването ѝ и след краткия разпит всички бяха освободени. Сега полицаите, въоръжени с инфрачервени детектори, се разгърнаха във верига. В горичката, където се бе притаила Поли, те откриха няколко разхвърляни инфрачервени петна и всички до едно бяха обработени с ултразвукови парализатори. Поли така и не разбра, че е стреляно по нея. Когато се събуди на следващата сутрин, тя установи с облекчение, че все още е в скривалището си. Почака търпеливо до обед, след това се отправи към моста Бета-Гама, скрила фотоапарата в кошницата с гъбите.

[1] машина за първична преработка на суровия памук — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

СИНОВЕТЕ НА ЗЕМЯТА

От камбанарията на Кембълтаун долетяха четири оглушителни звънтящи удари. Звуковите вълни пресякоха града без да отслабват и се понесоха през полето и пътищата. Когато стигнаха шахтата, вече едва се долавяха. Но хората и тук вдигнаха глави и оставиха инструментите.

Мат си позволи първата усмивка през този ден. Вече усещаше вкуса на студената бира.

От миньорската шахта надолу по склона се виеше велосипедна пътечка. Когато Мат най-сетне стигна „Цилер“, кръчмата бе започнала да се пълни. Поръча си цяла халба, както обикновено, и я изпи на един дъх. Докато надигаше втората вече почувства приятно замайване. Забави темпото и се загледа в прииждащите тълпи от зажаднели работници.

Утре е събота. В продължение на два дни и три ноци ще може да забрави хлъзгавите малки чудовища, с които си изкарваше прехраната.

Неочаквано нечий лакът се вряза в хълбока му. Не му обърна внимание, навикът хората да се блъскат и настъпват беше пренесен от неговите предци чак от Земята и тук го съхраняваха грижливо. Но лакътят го блъсна повторно тъкмо когато вдигаше чашата към устата си. Усетил стичащата се по брадата студена бира Мат завъртя глава с намерение да направи съдържана забележка на досадника.

— Извинете — произнесе нисък чернокос мъж с безизразно лице и вид на уморен чиновник. Мат втренчи очи в него.

— Худ — произнесе той.

— Да, името ми е Худ. Но аз не ви познавам — в гласа на другия се долавяше въпрос.

Мат изсумтя шумно. Падаше си по живописните жестове. След това пъкна пръсти под яката си и я разтвори с рязко движение.

— Ами, опитайте пак — подкани той събеседника си.

Едва сега другият забеляза тесния белег върху гърдите на му.

— Келер.

— Позна — кимна Мат, докато закопчаваше ризата си.

— Келер... проклет да съм. Трябва да са минали поне седем години. С какво се занимаваш сега? А-а... нали не ми се сърдиш още за белега?

— Сядай — Мат посочи току-що освободилия се стол. — Разбира се, че не ти се сърдя. И без това вината си беше само моя. Пък и оттогава мина доста време. Знаеш ли, сега съм нещо като детегледачка на рудокопни червеи.

— Така значи. Станал си миньор — кимна Худ.

— Ами да, и се проклинам за всеки час долу. Проклинам деня, когато Земята ни изпрати тези малки змийчета.

— Сигурно е по-добре, отколкото сам да копаеш дупки.

— Така ли смяташ? Готов ли си да чуеш една лекция?

— Чакай малко — Худ пресуши чашата си на един дъх. — Вече съм готов.

— Рудокопният червей е дълъг средно пет инча, диаметърът му е четвърт инч и представлява целенасочена мутация на земния червей. Дъвкателният му отвор е покрит с пръстен от миниатюрни диамантови зъби. Той поглъща металната руда за удоволствие, но за храна трябва да бъде снабдяван с блокчета от синтетично вещество, различно за всяка отделна разновидност — каквито на свой ред съществуват и за различните метали. Точно тук се крие цялата сложност. В нашата мина разполагаме с шест такива разновидности и моето задължение е да снабдявам всяка от тях със свежи хранителни блокчета.

— Не изглежда толкова страшно. Те самите не могат ли да си доставят храна?

— Теоретически биха могли. На практика обаче става рядко. Но това не е всичко. Погълнатата руда се разлага от бактерии, обитаващи стомаха на червеите. След това тя се изхвърля на метални зрънца през клоаката, облепена с остатъци от хранителното вещество и ние я събираме. Та именно тези бактерии много лесно умират. Загинат ли, отива си и червеят, тъй като червата му се запушват от металната руда. След това другите червеи изяждат тялото му, за да запазят рудата. Бедата е, че в пет от шест случая рудата не е тази, за която са предназначени.

— Червеите не могат ли да се различават помежду си?

— Не могат, да ги вземат мътните. Непрестанно се тъпчат не със своята руда, нахвърлят се и на другите червеи, крадат си хранителните блокове, а дори и всичко да е наред, пак умират след десет дни. Създадени са така, заради бързото износване на диамантените зъби. Би трябвало да се плодят като зайци, за да компенсират високата си смъртност, но в действителност от работа не им остава време за това. И тогава се налага отново да молим екипажа за пресни попълнения.

— Иначе казано, хванали са ви за слабото място.

— Точно така. И правят, каквото си искат.

— Възможно ли е екипариите да бъркат съдържанието на хранителните блокчета?

Мат го погледна изненадано.

— Обзалагам се, че точно това правят. Или икономисват от по-скъпите материали. Едва ли биха желали ние сами да си отглеждаме рудокопни червеи. Защото тогава... — Мат преглътна продължението. В края на краищата, не беше виждал Худ от доста години. Не му се щеше да обсъжда действията на екипажа пред човек, когото не познаваше толкова добре.

— Време е за вечеря — обяви Худ.

Те приключиха с бирата и се отправиха към единствения ресторант в града. Худ искаше да узнае какво е станало с неговите стари училищни приятели и съучениците им. Не беше от хората, които лесно се сприятеляваха. Мат, който поддържаше връзки с повечето, горе-долу успя да задоволи любопитството му. Самият Худ беше преподавател в едно училище на Делта. Мат остана доста изненадан от уменията му да разказва интересни истории с пикантен привкус, запазвайки при това съвсем невъзмутимо изражение. И двамата можеха да се похвалят с нелош късмет в кариерите си и бяха натрупали достатъчно средства, за да живеят комфортно. Всъщност, бедността бе непознато понятие на Платото. Целта на екипажа не беше да им прибере парите, както отбеляза Худ, докато поглъщаха второто.

— Знам къде има купон — добави той.

— Ние канени ли сме?

— Да.

Мат нямаше никакви планове за вечерта, но въпреки това реши да се застрахова.

— Там и непознати ли приемат?

— Аха — ако са такива като теб. Защото неканените просто не се вясват. Ще видиш, че Хари Кейн ще ти хареса. Той е стопанинът.

— Предавам се.

Когато поеха, слънцето вече се скриваше зад ръба на плато Гама. Колелата оставиха зад къщата. Когато я заобиколиха и излязоха отпред, слънцето се показа отново — сияещ червен полукръг над вечно облачното море зад ръба на Платото. Къщата на Хари Кейн бе построена на не повече от четиридесет стъпки от края. Двамата спряха, за да се полюбуват на залеза, а сетне приближиха вратата.

Това беше грамадно, просторно бунгало, построено приблизително под формата на кръст, с изпъкнали неравни стени от строителен корал. Никой не си бе направил труда да скрие произхода на стените. Мат виждаше за първи път небоядисана къща, но трябваше да признае, че резултатът е впечатляващ. Всички остатъци от формообразувания балон, придаващ на къщите от строителен корал своеобразна и характерна изпъкналост, бяха щателно изстъргани. Дори нещо повече — стените бяха полирани до розов блясък и сега, след залез-слънце, продължаваха да светят.

Сякаш живеещите вътре се гордееха с колониалния си произход.

Строителният корал бе един от многото дарове на рамработите. Генетичните манипулации с обикновени морски корали бяха създали най-евтиният сред всички строителни материали. Цената му се покачваше единствено от пластмасовия балон, направляващ израстването на корала и съдържащ специално пригодена и разпръсната във вътрешната атмосфера храна за него. Всички колонисти живееха в коралови къщи. Малцина от тях не биха желали да си построят дървена, или тухлена постройка, стига да им се отдадеше подобна възможност. Болшинството се стараеха да придадат на домовете си външност, наподобяваща тази на къщите от плато Алфа. За целта използваха боя, дърво и метал, имитации на каменни стени и електрошлайфаци дискове, с които приглаждаха неизбежните неравности по кораловите стени.

На дневна светлина или в мрака, къщата на Хари Кейн беше съвършено нетипична.

С отварянето на вратата върху тях се стовари оглушителна глъчка. Мат зачака търпеливо, докато слухът му се адаптира към шумотевизата — още една характерна черта, наследена от

предшествениците му на Земята от времето, когато населението ѝ достигнало деветнадесет милиарда души. От четиристотин години насам всеки земен жител би бил категоризиран като глух, ако не можеше да разговаря докато край него реват с цяло гърло поне хиляда гръмогласни пияници. Сънародниците на Мат бяха успели да съхранят тези безценни постижения на еволюцията. Просторната гостна беше натъпкана до пръсване. Столовете тук явно не бяха на почит.

Помещението действително беше грамадно, също с такива гигантски размери бе и барът отсреща.

— Брей, че голям купон е спретнал този Хари Кейн! — извика Мат.

— Така си е. Ела да те запозная с него.

Докато си проправяха път през гостната, Мат улавяше откъслечни фрази от разговорите. Съдейки по степента на опиянение, купонът не беше започнал много отдавна, но всички вече стискаха в ръцете си напитки. Гостите бяха от най-различни възрасти и професии. Худ се оказа прав. Дори тук и да не обичаха неканените, едва ли някой щеше да ти разпознае в мелето.

И отвътре стените бяха от светец корал. Подът беше покрит с мъхест килим от мутирала трева, но Мат не се съмняваше, че под него е постлан все същият строителен корал.

Както и следваше да се очаква, когато стигнаха бара и двамата имаха вид на прекарани през центрофуга. Худ се прегъна през тезгяха и изкрещя колкото му глас държи:

— Хари! Две водки със сода! Искам да се запознаеш с... по дяловите Келер, как ти беше малкото име?

— Мат.

— С Мат Келер. Двамата се знаем още от училище.

— За мен е удоволствие, Мат — каза Хари Кейн и протегна ръка през бара. — Радвам се да те видя тук, Джей. — На ръст Хари бе почти колкото Мат, но значително по-охранен, и на широкото му лице тържествуваше ведро усмивка. Приличаше на истински барман. — Забавлявайте се, момчета — добави и изчезна да обслужва следващите новопристигнали.

— Хари смята, че най-добрият начин да посрещне подобна тълпа у дома си е като се преструва на барман през първите часове — обясни Худ. — След това прехвърля задълженията си на някой доброволец.

— Не е лошо като идея — призна Мат. — Ти Джей ли се казваш?

— Съкратено от Джейхоук. Джейхоук Худ. Един от предците ми е дошъл от Канзас. Джейхоук е вид ястреб — символът на щата Канзас.

— Странно, не смяташ ли? Трябваше да изминат осем години, преди да научим малките си имена?

В това време част от тълпата забеляза Худ и се премести около него. Худ едва успя да изсумти в отговор на последната забележка, преди да настъпи суматохата от взаимни запознанства. Мат почувства облекчение. Почти беше сигурен, че е забелязал как Хари Кейн предава нещо на Джей Худ заедно с чашата. Само приличието го накара да сдържи въпросите си, но любопитството му беше възбудено въпреки напразните опити да забрави случая.

Сред новите му познати имаше четирима мъже и една жена. Мат естествено обърна внимание само на жената.

Казваше се Лени Метсън. Тя беше на двацет и пет-двацет и шест години, тоест пет години по-възрастна от Мат. Дори боса, на ръст щеше да е с няколко инча над него. Носеше обувки на двойни токчета, а щръкналата ѝ нагоре коса я правеше още по-висока. Не само това, имаше добре развити гърди и чудесно изваян женствен ханш. След позадълбочени проучвания Мат установи, че успехът ѝ се дължеше донякъде на вещото използване на козметични средства. Във всеки неин жест се долавяше някакво щедро изобилие, удоволствие, също толкова голямо, колкото бе и тя.

Мъжете бяха горе-долу на нейната възраст. Нито един от тях не изглеждаше неестествено край нея. Бяха все едри мъжаги. От кратките разговори с тях Мат запомни само широки, засмени лица, здраво ръкостискане и ехтящи гласове. Не можеше да си криви душата — те му харесаха. Само дете не успяваше да ги различи.

Худ отново го изненада. Макар да разговаряше не особено силно с дрезгавия си глас и непрестанно да се озърташе, той продължаваше да контролира разговора. Естествено, насочи го назад, към ученическите години. Всеки взе участие с някой смешен спомен от онова време, дори Мат неочаквано установи, че разказва за шишето с урина, в което веднъж бе налял ябълков сок, за да го отнесе в медицинския пункт на Гама при поредния контролен преглед. Друг след него описа как веднъж откъднал летящата кола на семейство

екипării, което се приземило за пикник на Бета. Успял да нагласи автопилота така, че колата да кръжи на хиляда фута над обрива. Колата летяла пет дни, преди да изчезне в облаците, а полицаите-изпълнители били само безсилни свидетели на събитието.

Мат не откъсваше поглед от Джей Худ и Лени, докато те разговаряха. Лени бе прегърнала Худ през рамото с дългата си ръка и темето му достигаше едва до брадичката ѝ. Говореха едновременно, улавяха фрази от събеседника си, прекъсваха се безпорядъчно, шегуваха се и си спомняха разни весели случки, които нерядко споделяха с околните, но очевидно двамата съществуваха само един за друг.

Не беше любов, макар да приличаше. Просто Лени и Худ изпитваха огромно удовлетворение от факта, че се познават. Удовлетворение и гордост. Кой знае защо Мат се почувства самотен.

Мина време преди да забележи, че Лени носи слухов апарат. Беше толкова миниатюрен и така изкусно оцветен, че почти не се виждаше в раковината на ухото. Честно казано Мат не беше съвсем сигурен дали наистина го има.

Ако Лени има нужда от слухов апарат, толкова по-зле, че не са могли да го прикрият. На Земята отдавна да ѝ бяха трансплантирали ново тъпанче или каквото е нужно. А екипариите навярно щяха да си поръчат направо нови уши от органната банка...

Чашите на всички бяха празни и един от едрите придружители на Лени отиде за попълнение. Малката компания растеше, разделяше се на нови групички и търпеше всички останали промени, така характерни за подобни веселби. За съвсем кратко Мат и Джей Худ се озоваха зад гърбовете на останалите. Худ каза:

— Искаш ли да те запозная с едно красиво момиче?

— Винаги.

Худ се обърна и го поведе, и едва тогава Мат забеляза в ухото му същото цветно петънце, каквото бе видял в ухото на Лени. Откога пък Худ се нуждаеше от слухов апарат? А може би всичко бе плод на възбуденото му въображение? На това отгоре апаратчетата изглеждаха пъхнати толкова навътре, че сигурно нямаше да е никак лесно да бъдат извадени.

Толкова мънички, колкото да бъдат подадени незабелязано, например заедно с напитките. От Хари Кейн.

— Това е най-лесният начин да се организира набег, сър. — Исус Пиетро седеше наведен сервилно напред и поставил ръце върху бюрото — истински образец на високоинтелигентен служител, изцяло посветен на работата си. — Известно ни е, че съзаклятниците напускат къщата на Хари Кейн по двойки и четворки. Ще ги залавяме извън дома. Спрат ли да излизат, това ще означава, че са ни открили. Тогава ще нахлуем вътре.

Зад почтителната маска на Исус Пиетро се криеше раздразнение. За първи път от четири години насам беше подготвил голям набег срещу Синовете на Земята и Милард Парлет избра точно тази нощ, за да посети Болницата. Защо сега? Слава на Мъгливите Демони, че се вясваше най-много веднъж на два месеца. Всяко посещение на екипаний неизменно предизвикваше хаос сред подчинените на Исус. Добре че този път Парлет бе дошъл право при него. Веднъж го бе повикал у дома си и тогава Пиетро се почувства направо ужасно. Тук той бе в свои води. Кабинетът му бе истинско продължение на собствената му личност. Бюрото, с форма на бумеранг, го затваряше от три страни и осигуряваше максимално работно пространство. Тук имаше три фотьойла за посетители с различни степени на удобство — за екипации, за Болничния персонал и за колонистите. Кабинетът беше голям, квадратен, задната му стена бе леко извита. Докато останалите три стени имаха мека, кремава окраска, задната лъщеше в металночерно. В действителност, тя бе част от външния корпус на „Планк“ — корабът, докарал хората на този свят. Седнал зад бюрото, Исус Пиетро усещаше с гърба си извиращата от него енергия.

— Нашият единствен проблем — продължи с равен глас той, — е, че не всички гости на Хари Кейн са въввлечени в конспирацията. Поне половината от тях са поканени за прикритие. Докато отделим едните от другите ще мине доста време.

— Това ми е известно — кимна старецът. Имаше грапав глас. Милард Парлет бе издължен и кльоцав, съвсем като Дон Кихот, само дето очите му не блестяха безумно. Напротив, те искряха от интелигентност и не пропускаха нищо. Вече близо двеста години Болницата поддържаше тялото, ума и мозъка му в добро функционално състояние. Вероятно дори самият той не знаеше каква част от него е заимствана от колонисти, осъдени за тежки престъпления. — Защо точно тази вечер?

— А защо не, сър? — Исус Пиетро подуши накъде бие разговора и умът му започна да работи трескаво. Милард Парлет не беше вчерашен. Старецът бе един от малцината екипории, които доброволно се нагърбваха с тежестта на управлението. По-голямата част от трийсетте хиляди екипории на Планината Ягледай се забавляваха да измислят какви ли не сложни и разнообразни игри: спортни състезания, различни модни стилове, променящи се в зависимост от половин дузина общоприети правила, нелепи и закостенели социални взаимоотношения. Парлет предпочиташе да работи — от време на време. За себе си бе избрал управлението на Болницата. Той беше достатъчно компетентен, умът му сечеше и макар да се появяваше рядко, изглеждаше винаги в течение на събитията и не бе никак лесно да бъде излъган.

— Ето вчера, например — случаят с капсулата от рамробота — продължаваше той. — Вашите хора претърсиха целия район за шпиони. А днес вече подготвяте първия за годината набег. Какво следва — че според вас някой се е измъкнал, така ли?

— Не, сър! — възрази Исус, но Парлет очевидно не беше доволен. — Става дума за най-обикновено презастраховане. Ако някой от колонистите е узнал нещо за товара на капсулата, тази вечер той ще се появи при Кейн — пък дори и самият дявол да му прегражда пътя.

— Не одобрявам комара — рече Парлет. Исус Пиетро отчаяно търсеше подходящ отговор. — И вие също, както разбирам, не обичате да залагате на случайността. Много добре, Кастро. Сега. Какво направихте с капсулата на рамробота?

— Мисля, че служителите от органната банка я разопаковаха, сър. Съдържанието ѝ беше предадено за съхранение. Искате ли да го разгледате?

— Да.

Исус Пиетро Кастро, Глава на Изпълнението — единствената въоръжена организация на цялата територия на планетата — скочи припряно за да изпълни нареждането. Все още имаше време да участва лично в набега, ако побързат. Нямахме обаче нито един възпитан начин да накара един екипорий да се забърза.

Худ беше прав. Поли Торнкуист бе прекрасна. Освен това беше дребничка, мургава и мълчалива и Мат определено искаше да я опознае по-отблизо. Поли имаше дълга, мека черна коса, прави кафяви

очи и усмивка, която цъфтеше на устните ѝ дори когато се опитваше да бъде сериозна. „Изглежда като някой, който пази важна тайна“ — помисли си Мат. Не говореше, предпочиташе да слуша.

— Парапсихичните способности не са мит — настояваше Худ. — Още когато „Планк“ е напуснал Земята, там вече са били разработени средства за усилването им. Дори на телепатията вече е можело да се разчита... почти.

— Защо „почти“?

— Сигурно си чувал, че е имало специално обучени хора, които можели да четат мислите на делфините. Освен това канали телепати в качеството на свидетели при криминални престъпления...

— Добре де, добре — прекъсна го Мат. За първи път тази вечер виждаше Худ толкова разгорещен. По реакцията на околните той заключи, че това е болната му тема. — И къде са те сега — тези твои всемогъщи магьосници?

— Те не са магьосници! Слушай, Ке... слушай, Мат. Всяка парапсихична дарба донякъде е свързана с телепатията. Това е доказано. Не си ли чувал, как са проверявали нашите предци, преди да ги изпратят на трийсетгодишно пътешествие без връщане?

Някой реши да се направи на умник:

— Пускали са ги да кръжат в орбита около Земята.

— Точно така. По четири кандидата на ферибот, обикалящи цял месец. — Нито един телепат не би издържал.

Поли Торнкуист следеше спора, сякаш гледеше тенис мач, местейки глава към този, който вземе думата. Усмивката ѝ ставаше все по-широка, косите ѝ се спускаха с хипнотизираща красота надолу по раменете, истинско удоволствие бе да я гледа човек. Тя знаеше, че Мат не откъсва очи от нея. От време на време го стрелваше с поглед, сякаш го подканваше да споделят някоя шега.

— И защо да не издържи като си има компания?

— Да, ама не каквато му трябва. Във всяко ъгълче на Земята скритият телепат е заобиколен от десетки хиляди съзнания. В космоса те са само три. Абсолютно невъзможно е да ги прогони от мислите си — дори само за час, камо ли в течение на цял месец.

— А ти откъде го знаеш, Джей? От книгите ли? Едва ли си имал някой, с когото да експериментираш.

Очите на Поли искряха, докато следеше спора. Лицето на Худ беше зачервено. Поли разтърси глава и отметна косите си назад. За един съвсем кратък миг нещо проблесна в ухото ѝ — сега вече Мат бе съвсем сигурен, че и тя носи миниатюрно, почти невидимо слухово апаратче.

Ето, че тя наистина има тайна. Мат бе почти сигурен, че знае каква е тя.

Преди триста години „Планк“ приближил към Планината Ягледай с шестчленен екипаж, охраняващ петдесет пътници в състояние на дълбока хибернация. Във всички исторически филми се разказваше как овалното летящо крило се потопило в атмосферата и продължило да се носи часове наред из непрогледната мъгла, която според инструментите била не само отровна, но и смъртоносно нагорещена. И тогава зад хоризонта се показала огромната маса на стръмна, почти отвесна планина с плосък връх, широка четиридесет и дълга няколкостотин мили. Изглеждаше досущ като новооткрит континент, стърчащ над непроницаемо бяло море. Екипажът занемял от изумление, докато накрая капитанът пръв се съвзел и възкликнал:

— Я гледай!

Историята на самото кацане не е записана никъде, но всички я познават добре. Пътниците се пробуждали един по един, за да открият, че живеят в общество на суров диктат. Тези, които правели опити да се съпротивляват, а те никак не били малко, били избивани. Когато четирийсет години по-късно се приземил и „Артър Кларк“, историята се повторила отново. Положението не претърпяло съществени промени през последните триста години, ако се изключи естествения прираст на населението.

Още в самото начало се появила тайна група революционери. Названието ѝ на няколко пъти се меняло и Мат нямаше представа какво може да е сега. Никога не беше срещал с някой от бунтовниците. А и сам нямаше желание да стане такъв. Тези хора не постигаха нищо, освен да попълват резервите в органната банка на Болницата. Как иначе, когато екипажът владееше всичкото оръжие и всеки ват енергия на Планината Ягледай?

Ако това бе гнездо на съзаклятници, то те си бяха измайсторили чудесно скривалище. Много от участниците във веселбата не носеха слухови апарати и изглежда бяха от онези, които не познават никого.

Съвсем като Мат. Така сред шумното, многолюдно празненство някои чуваха само гласовете, предназначени за тях.

Мат даде воля на въображението си. Тук наблизко сигурно има таен изход за бягство, известен само на посветените — и ако неочаквано се появи полиция, те ще се измъкнат незабелязани в суматохата. А Мат и останалите ще останат да сърбат попарата.

— Но защо всички тези окултни способности трябва да бъдат свързани с четенето на мисли? Нима според теб това е логично, Джей?

— Напълно. Не разбираш ли, че телепатията е средство за оцеляване? Когато хората започнали да овладяват парапсихичните способности, едно от най-важните умения било телепатията. Всичко останало идва след това, тъй като вероятността да те спаси в критичен момент е по-малка...

Мат отхвърли мисълта да си тръгва. Безопасно? Да. Но затова пък тук поне за известно време ще се избави от мисълта за досадните червеи, за още по-неприятните им доставчици, естествено екипării, а също и за още цял куп проблеми, които напоследък му тровеха живота. Искаше да разбере какво мислят тези хора, как работят, как се защитават, какви са плановете им за бъдещето. Искаше да опознае...

Искаше да опознае отблизо Поли. Сега повече отвсякога. Тя беше миниатюрна и привлекателна, с изящна външност и всеки, който я погледне дори веднъж, сигурно се изпълва от желанието да я защитава. Какво кара подобни прекрасни създания да излагат живота си на безмерна опасност? Защото всъщност тя тъкмо това правеше. Рано или късно в органната банка ще почувстват недостиг от бъбреци, кожни трансплантанти и части от дебело черво и тогава Изпълнението ще организира поредния си набег, а Поли ще бъде разглобена на съставните си части.

Мат почувства внезапно желание да я уговори да зарече всичко това, да избяга с него и да се засели в друг район на Платото. Но могат ли да се скрият на една толкова ограничена територия?

Вероятно не, но все пак...

Не, тя дори не се досеща какво мисли. Ако разбере, току-виж Мат загазил от прекомерно любопитство. Най-добре да внимава какво говори.

Само че това разваляше всичко. Жалко, че Мат не умееше да се преструва на страничен наблюдател, на човек, който вижда и чува... Не, той не е такъв. Сега вече е участник. Познава и харесва Джей, изпитва същите чувства към Лени Метсън и Хари Кейн, а в Поли вероятно скоро ще се влюби до уши. Животът на тези хора е в опасност. И той с нищо не може да им помогне.

Някакъв мъж на средна възраст с късо подстригана щръкнала коса очевидно не желаеше да се предава:

— Джей — поде той с растящо нетърпение, — опитваш се да ни докажеш, че парапсихичните способности са били поставени под контрол на Земята още преди нашите предци да я напуснат. Хубаво, но какво са постигнали от тогава? Знаем, че са осъществили огромен напредък в биологичното инженерство. Корабите им също се усъвършенстват постоянно. Ето че и рамроботите взеха да се завръщат у дома. Какво според теб е станало с парапсихичните способности? Нищо. Абсолютно нищо. Защо?

— Защото...

— Защото това са суеверия. Митове. Шаманство.

„О, я млъквай“ — помисли си Мат. Усещаше, че приказките са само прикритие, завеса, зад която върви истинката работа и Мат не желаеше да участва в него. Той напусна кръга, надявайки се, че никой няма да го забележи — освен Поли. Така и стана. Проправи си път към бара за нова порция водка.

Хари Кейн бе напуснал работното си място и сега там го заместваше двайсетгодишен младок, който едва ли щеше да се задържи и половин час, ако продължаваше да опитва смесите, които забъркваше. Когато Мат отпи своята установа, че е почти чиста водка. Обърна се и забеляза, че Поли се кикоти пред смръщеното му изражение.

Половин дузина заподозрени спяха кротко покрай стената на патрулния фургон. Облеченият в бяла куртка лекар-изпълнител вдигна поглед при влизането на Исус Пиетро.

— А, ето ви и вас, сър. Според мен тези тримата са ни подхвърлени. Всички останали носят слухови апаратчета.

Нощта навън бе също толкова черна, колкото всички останали нощи на Планината Ягледай. Исус Пиетро остави Милард Парлет потънал в размисъл пред една стъклена банка с резервни органи... за

каквото там се беше замислил. Може би за безсмъртието? Едва ли. Даже сто и деветнадесет годишният Милард Парлет все някога ще умре — когато се износи неговата централна нервна система. Не е възможно да се присади мозък, нито да се прехвърля паметта. За какво тогава мисли Парлет? Изражението му беше много странно.

Исус Пиетро хвана един от заподозрените за главата и извъртя ухото му към себе си. Тялото беше отпуснато, податливо.

— Нищо не виждам — рече той.

— Разтвори се на прах в мига, когато се опитахме да го извадим — обясни докторът. — Също и това на жената. Затова не докоснахме момичето.

— Добре. — Той се наведе да погледне. Дълбоко в ушното отворстие, прекалено дълбоко за да бъде извадено с пръст, се виждаше някакъв черен предмет с розова обвивка. — Донесете микрофон — нареди той.

Докторът излезе. Исус Пиетро пристъпваше нетърпеливо от крак на крак в очакване да изпълнят заповедта му. Най-сетне донесоха микрофона. Исус Пиетро го допря до ухото на момичето и завъртя потенциометъра. Разнесе се пукот и тихи, шепнещи звуци.

— Закрепете го — заповяда Исус Пиетро. Докторът обърна момичето на хълбок и залепи микрофона с лента за темето ѝ. Пукането изчезна, заместено от ритмичните удари на кръвта в съдовете.

— Някой излизал ли е през последния час от къщата?

— Само тези, сър. Преди двайсетина минути.

Задната врата се разтвори, за да пропусне нови посетители — двама мъже и две жени в безсъзнание, на носилки. Единият от мъжете имаше слухов апарат.

— Очевидно не са уговорили предупредителен сигнал, че навън е чисто — отбеляза Исус Пиетро. — Глупаво.

Виж, той не би постъпил така, ако ръководеше Синовете на Земята. А защо да не изпрати примамка — да речем от ентусиасти, жадуващи да постъпят в редовете на тайната организация? Ако първите няколко не се завърнат, ще изпрати още, през неравни интервали, докато водачите направят опит да избягат.

Да избягат къде? Хората му не бяха открили никакви запасни изходи, ултразвуковите радары докладваха, че няма подземни тунели.

Изминаха няколко секунди преди Исус Пиетро да осъзнае, че микрофонът е засякъл разговор. Той побърза да се надвеси над говорителя.

— Можете да останете, докато не ви доскучае, после си отивайте. И запомнете — това е най-обикновен купон, в стил „открити врати“. Тези, които нямат нищо важно за казване, да си тръгнат преди полунощ. Които искат да разговарят с мен, да се възползват от обичайните канали. Помнете — не се опитвайте да извадите слуховите устройства, те ще се самоунищожат в шест часа сутринта. Приятно забавление!

— Какво каза той? — попита докторът.

— Нищо съществено. Ще ми се да узная, дали това беше Кейн.

— Исус Пиетро кимна на доктора и двамата полицаи. — Продължавайте — каза той и излезе.

— Защо си тръгна? Тъкмо взе да става интересно.

— Ами, интересно. Чашата ми е празна, а и се надявах да ме последваш.

Поли се засмя.

— Ти май вярваш в чудеса.

— Така си е. *Ти* защо тръгна?

Обкръжени от шумна тълпа, която изпълваше стаята до всички краища, потопени във водопад от човешки гласове, Поли и Мат в известен смисъл бяха останали насаме. Възпитанието и липсата на интерес не позволяваха на никой от околните да се заслушва в разговора им. А и как да следиш два различни разговора едновременно? В тази стая с променливи стени и враждебно щръкнали лакти те бяха сами, като в телефонна будка.

— Според мен Джей се е побъркал на тема парапсихология — продължаваше Поли. Не отговори на въпроса на Мат, но той и не настояваше. Беше се надявал да напусне незабелязано спора около Худ. Поне в това успя. Само дето тази Поли, с която сега разговаряше, изглеждаше някак друга, различна и във всеки случай мотивите, за да дойде при него, не бяха тези, на които се бе надявал.

— През цялото време ли дрънка за това?

— Ами да. Мисли, че ако владеехме... — Тя млъкна. Момиче с тайна. — Хайде да забравим за Джей. Разкажи ми за себе си.

И така той заговори за рудокопните червеи, за детството си, за училището в девети сектор на плато Гама, спомена дори чичо Мат, загинал като бунтовник, но тя не обърна внимание на забележката. Поли разказа, че е израснала само на четирийсет мили от тук, близо до Колониалния университет и описа работата си в енергоретранслационната станция на Делта. Не каза нищо само за слуховия апарат.

— Приличаш ми на момиче, което си има тайна — подхвърли Мат. — Заради усмивката ще е.

Тя се приближи към него, този път съвсем близо и сниши глас.

— Можеш ли да пазиш тайна?

Мат се усмихна само с ъглите на устата си, давайки да се разбере, че знае какво ще последва. Няма начин да не му я каже.

— Мога.

Така и стана. Само че тя не се отдръпна. Двамата продължаваха да се гледат усмихнати, на разстояние от няколко инча, доволни за миг от тишината, която щеше да се стори като грохот при бомбардировка за гост от далечното минало. Тя наистина беше много красива. В лицето ѝ се таяха примамка и опасност, тялото ѝ — под свободно спускащата се туника — бе стройно, гъвкаво и женствено, като тяло на танцьорка. Загледан в широко отворените ѝ очи, Мат усещаше неизразимо удоволствие. Но мигът отмина и те заговориха за маловажни неща.

Тълпата се раздвижи и ги отнесе в другия край на стаята. За съвсем кратко двамата достигнаха бара и поискаха нови порции, сетне отново се оставиха на волята на тълпата. Имаше нещо хипнотизиращо в неспирация грохот, ала също така то обясняваше защо подобни шумни веселби бяха на мода вече повече от половин хилядолетие — тъй както монотонният шум отдавна вече намираще приложение при хипнозата. Времето престана да съществува. Дойде мигът, когато Мат разбра, че ей сега ще покани Поли да дойде с него у дома и тя ще се съгласи. Той се напрегна, готов за скок и...

Така и не му се отдаде тази възможност.

Лицето на Поли неочаквано се промени, сякаш се беше заслушала в нещо, което само тя можеше да чуе. Слуховият апарат? Мат реши да се преструва, че не знае нищо, но и тази възможност не му се отдаде. Защото Поли внезапно изчезна, разтвори се в тълпата, като че ли си беше спомнила за някаква неотложна дреболия. Мат

направи безуспешен опит да я последва, но морето от хора се затвори пред него.

„Слуховият апарат — рече си Мат. — Повикали са я.“ Той реши да остане при бара и да изпие още едно, въпреки опитите на тълпата да го отнесе встрани. И без това беше доста пиян и се радваше на постижението си. Вече не вярваше, че причината е в слуховия апарат. Твърде много момичета бяха изгубвали интерес към него също така внезапно, както Поли. Не беше просто разочарован. Болеше го душата. А водката помагаше да се пребори с болката. Някъде към десет и половина той се озова на другия край на бара. Момчето, което бе заело мястото на предишния барман, вече пребиваваше в пиянско опиянение и с радост му отстъпи мястото си. Мат също бе почти мъртво пиян. Въпреки това продължи да раздава напитки със сериозно и съсредоточено изражение, без да раболепничи. Тълпата взе да оредява. Градът отвън спеше непробуден сън. Повечето тротоари се бяха навили и прибрали до настъпване на следващия ден. Тези революционери изглежда са привикнали да стават късно. Мат подаваше чашите с автоматични движения, той самият бе спрял да пие.

Водката взе да свършва. Друго, освен тази великолепна напитка, създадена от вода и захар с помощта на специално обучени земни бактерии, нямаше. „Какво пък — нека свърши — рече си злобно Мат. Може да се сбият и да стане интересно.“

Той подаде поредната чаша водка с грейпфрут, но ръката на клиента не изчезна от плота. Мат постепенно осъзна, че тя принадлежи на Лени Метсън.

— Здравей — подхвърли той.

— Здравсти. Искаш ли да те сменят?

— Защо не?

Някой се намърда зад плота — беше един от едрите приятели на Лени — и тя го поведе през оредялата тълпа към по чудо пустеещия диван. Мат се отпусна тежко на дивана. Затвори уморено очи, но стаята веднага започна да се върти.

— Винаги ли се насвяткваш така?

— Не. Нещо ме яде.

— Ще ми го кажеш ли?

Той се обърна и я погледна. Кой знае защо в помътнялото му от изпития алкохол съзнание се отпечатаха прекалено голямата ѝ уста и

изцъклените очи. Въпреки това тя му се усмихваше със съчувствие и любопитство.

— Виждала ли си някога девствен мъж на двайсет и една години? — попита той, стараяйки се да не изпусне реакцията ѝ.

— Не. — Крайчетата на устните ѝ увиснаха по странен начин. Опитва се да се засмее, досети се Мат. И обърна глава.

— Не можа ли да я заинтригуваш?

— Не е това! По дяволите!

— Тогава какво?

— Тя ме забрави. — Мат почувства, че изтрезнява от напрежението да поддържа нормален разговор. — Всички момичета, които ухажвам, в един момент просто забравят за мен. Не зная защо.

— Ставай.

— А?

Мат усети, че го теглят за ръката. Стените отново се завъртяха и той разбра, че въобще не е изтрезнял, просто седнал е бил малко по-уверен. Лени продължаваше да го тегли упорито и той се зарадва, че не падна веднага. Изведнъж наоколо стана тъмно — като в шахтата.

— Къде сме?

Отговор не последва. Нечии меки, нежни ръце разкопчаха ризата и разрошиха космите на гърдите му. Панталоните му се свлякоха надолу.

— А, това ли било — произнесе удивено той. Прозвуча толкова глупаво, че му се искаше да побегне навън.

— Не изпадай в паника — успокой го Лени. — Ама че си нервен! Ела тук. Да не се спънеш в нещо!

Мат успя да се измъкне от крачолите си без да тупне долу. Голите му колене удариха някакъв ръб. „Падай напред“ — посъветва го Лени и той я послуша. Лицето му потъна в изпънатия като пружина пеновъздушен матрак. Нейните яки и уверени ръце се отпуснаха върху гърба му и започнаха да масажират мускулите му. Той лежеше, изпънал ръце напред и отпуснал тяло. Усещаше как пръстите докосват всяко сухожилие и прогонват умората отвътре.

Когато най-сетне отново възвърна силите и увереността си, Мат се обърна и я привлече към себе си.

Вляво от Исус Пиетро се издигаше купчина със снимки, висока цял фут. Пред него бяха поставени три фотографии, явно направени

със скрита камера. Исус Пиетро ги бе подредил и сега ги разглеждаше. Под една от тях написа някакво име. Останалите не му говореха нищо, той ги събра и ги мушна в купчината. След това стана и се протегна.

— Сравнете тези със заподозрените, които вече заловихме — нареди той на своя помощник. Помощникът отдаде чест, събра снимките и излезе. Исус Пиетро тръгна след него. Отвън бяха паркирани фургоните.

Почти половината от тазвечерните гости на Хари Кейн бяха натъпкани вътре. Снимките бяха направени по-рано същата вечер, докато пристигаха на купона. Благодарение на феноменалната си памет Исус Пиетро вече бе идентифицирал повечето от тях.

Нощта бе тъмна и хладна. Над Платото духаше силен вятър, носейки мирис на дъжд.

Дъжд.

Исус Пиетро погледна нагоре и видя, че половината от небето е покрита с мастилени петна. Опита се да си представи как би изглеждал набег наскредин проливен дъжд. Тази мисъл никак не му хареса.

Той се върна в кабинета и включи радиостанцията на общия канал.

— Слушайте всички. Започва втори етап. Сега.

Лени се засмя тихичко. Вече може да се присмива на всичко, което иска — ако поиска.

— Мисля, че е естествено първия път да се притесняваш.

— И с теб ли беше така?

— Ами да. Но Бен беше много внимателен. Добър човек е нашият Бен.

— Къде е той сега? — Кой знае защо Мат почувства благодарност към този непознат Бен.

— Ами той... него го няма. — „Престани“ — се долавяше в гласа ѝ.

— Имаш ли нещо против да запаля светлината?

— Ако намериш копчето — отвърна Лени.

Изглежда не очакваше, че Мат ще се справи в непрогледния мрак, но той успя. Чувстваше се необичайно спокоен, някак умиротворен. Обърна поглед към Лени, беше се изтегнала в леглото с разпилени коси, и си спомни допира на топлата ѝ кожа. Реши ли,

отново може да я има. Това беше усещане за сила, каквато доскоро не притежаваше.

— Страхотно беше — въздъхна той.

Лени се разсмя чистосърдечно. Мат коленичи в леглото и опря ухо на пъпчето ѝ, за да се наслади на леката вибрация на коремните ѝ мускули.

Изведнъж навън заваля и капките забарабаниха по дебелите коралови стени. Двамата млъкнаха и се послушаха. И тогава Лени неочаквано се вкопчи в рамото му и прошепна уплашено:

— Нападение.

„Тя иска да каже наводнение“ — помисли си Мат, докато се обръщаше да я погледне. Лицето ѝ беше разкривено от ужас, устата ѝ беше отворена широко, а ноздрите ѝ трептяха развълнувано. Набег — ето за какво говори!

— Тук има таен изход, нали?

Лени поклати глава. Слушаше недоловимите гласове от слуховия апарат.

— Но все трябва да има някакъв начин за измъкване. Не се плаши, не настоявам да ми кажеш за него. аз съм вън от опасност. — Лени го погледна стреснато и той побърза да добави: — Да не мислиш, че не видях слуховите апарати? Но това не е моя работа.

— Твоя е, Мат. Поканиха те, за да те огледаме всички. Рядко си позволяваме да приемаме тук чужди хора. Избираме само такива, които възнамеряваме да приемем при нас.

— Охо?

— Така е, Мат. Изход няма. Изпълнителите разполагат с апаратура за откриване на тунели. Но имаме скривалище.

— Добре.

— Само че не можем да го стигнем. Полицайте вече са в къщата. Всеки момент ще я напълнят с приспивателен газ. Още малко и ще започне да се просмуква под вратата.

— Прозорецът?

— Там вече ни очакват.

— Да опитаем поне.

— Хубаво. — Тя скочи и навлече роклята. Друго за обличане нямаше. Мат също бе готов. Вдигна масивния мраморен пепелник,

запрати го в стъклото и го последва. Слава на Мъгливите Демони, че на Планината Ягледай не се произвеждаха непробиваеми стъкла.

Два чифта ръце се склучиха на китките му още преди краката му да докоснат тревата. Мат ритна напосоки и някой каза „ууф“. С периферното си зрение забеляза, че Лени е скочила от прозореца и се отдалечава тичешком. Чудесно, той ще им отвлече вниманието. Напрегна мишци да се освободи от хватката. Нечий тежък юмрук се стовари върху брадичката му. Коленете му се подгънаха. В очите му се мярнаха искри, последвани от непрогледен мрак. Безсилието продължи съвсем кратко. Мат направи последно, нечовешко усилие да се освободи и усети, че едната му ръка се изплъзва. Той замахна и лакътят му се вряза в мека, податлива плът — кратко, незабравимо усещане за пълноценност и превъзходство. Беше свободен и побягна.

Само веднъж в живота си бе удрял толкова силно друг човек. Почти бе сигурен, че носът на пострадалия е счупен. Сега вече ако им падне на Изпълнителите!

Тревата под краката му бе влажна, предателски хлъзгава. Кракът му попадна върху някакъв мокър, плосък камък, той се подхлъзна и се изпързала по лице и рамо. На два пъти го улавяше яркият кръг на прожектора и той залягаше, изчаквайки светлината да отmine. Веднага след това се надигаше и наново се втурваше в нощта. Сигурно дъждът им пречеше да го открият. Наблизо блясваха светкавици, но Мат нямаше понятие дали му помагат, или пречат.

Той продължи да тича дори след като беше съвсем сигурен, че се е измъкнал.

ГЛАВА 3

ВЪЗДУШНАТА КОЛА

„Край“.

Милард Парлет отмести стола назад и прочете написаното със задоволство. Върху бюрото бе подредена последната му реч. Той вдигна най-горната страница, обърна я и започна да подрежда останалите в правилния ред.

„Да я запиша ли?“

„Не. Утре сутринта. Нека да преспя, докато е в главата ми. Ако открия нещо, утре ще го коригирам. И без това ще я чета едва вдругиден.“ Имаше предостатъчно време да я запише със собствения си глас, а после да я пуска отново и отново, докато я научи наизуст.

Друг начин нямаше. Трябва да накара екипариите да разберат всичко. Твърде дълго бяха живели като богоизбрани управници. Ако този път не успеят да се приспособят...

Неговите потомци... дори те рядко споменаваха политиката и почти никога не говореха за властта. А Парлети бяха необикновена фамилия. В днешно време Милард Парлет можеше да се похвали с цяла армия от внуци, правнуци, праправнуци и така нататък, при това той се стараеше да ги вижда колкото се може по-често. Тези от тях, които се поддаваха на разпространената сред екипариите мода да се обличат изискано, да се занимават с клюки и безсмислени състезания, с чиято помощ аристокрацията прогонваше суката, го вършеха против волята на Милард Парлет. Какво да се прани, нито един екипарий не би могъл да избегне съдбата си.

Но какво ще стане, когато се измени равновесието на силите?

Ще настъпи объркване, ето какво. Известно време те ще продължават да живеят в своя измислен свят, да вярват сляпо в напълно фалшиви предположения, докато накрая бъдат унищожени.

Какви са шансовете... шансовете да се вслушат в гласа на един старец?

Не. Просто е преуморен. Милард Парлет остави листа върху бюрото, стана и излезе от кабинета. Поне ще ги накара да го изслушат. По нареждане на Съвета, в неделя в два часа всеки чистокръвен екипирован ще бъде пред своя стереовизор.

Ако съумее да ги убеди... Длъжен е.

Не той, те са длъжни. Длъжни са да разберат двучинната благословия, която им бе донесъл рамробот 143.

Дъждът изпълваше кораловия дом с постоянен барабаниящ шум. Сега вече влизаха и излизаха само полицаите-изпълнители. Тъкмо изнасяха последния упоен колонист, когато на прага се появи майор Янсен.

Майорът завари Исус Пиетро изтегнат в един фотьойл в гостната. Той постави пред него купчина снимки.

— Тези пък кои са?

— Бунтовниците, които още не сме заловили, сър.

Исус Пиетро се надигна с усилие. Униформата му беше подгизнала от дъжда.

— И как ви се изплъзнаха?

— Понятие нямам, сър. Досега никои не е успявал да ни избяга.

— Тук няма тайни подземни тунели. Ехолоторите щяха да ги открият. Хъм. — Исус Пиетро прехвърляше чевръсто снимките. Под повечето лица бяха изписани имена, имена, които Исус Пиетро си беше припомнил малко по-рано същата вечер.

— Това е ядрото — промърмори той. — Ако ги заловим, смело можем да заявим, че сме унищожили този клон на Синовеите на Земята. Къде са те?

Помощникът мълчеше. Знаеше, че въпросът е риторичен. Исус Пиетро се облегна назад и втренчи поглед в тавана.

„Къде са те?“

„Тунели не открихме. Значи не са избягали под земята. Освен ако сред хората ми има предатели. Не, няма, уверен съм. Кръгът се затваря.“

„Дали не са се добрали до ръба на платото? Невъзможно — обривът се охранява по-бдително от останалата местност. Тези нещастници имат отвратителния навик да се хвърлят в пропастта, когато ги притиснат в ъгъла.“

„Въздушна кола? Съгласно закона колонистите нямат право на въздушен транспорт, а и от доста време не е имало съобщения за кражби.“ В интерес на истината Исус Пиетро подозираше, че поне един от членовете на екипажа поддържа и подпомага организацията Синове на Земята. Не разполагаше с доказателства, нито подозираше конкретни хора, но историята на света, която познаваше добре, показваше, че революциите винаги са се зараждали във върховете на обществото.

С въздушна кола би могъл да ги снабди някой екипирован. Докато са в нея никой няма да ги спре.

— Янсен, провери дали през последния час над околността не са кръжали въздушни коли. Ако са били забелязвани, разпитай колко на брой и се поинтересувай за отличителните им черти.

Майор Янсен си тръгна без да проявява учудване пред странната заповед.

В нишата на почистващия биоавтомат един от полицаите се бе натъкнал на четирима упоени колонисти. Той ги изтегли навън и влезе да я огледа по-внимателно.

Униформата на Исус Пиетро бе започнала да изсъхва. Той седеше, притворил очи и положил ръце на корема. По стар навик водеше мълчалив разговор със себе си.

„Исус Пиетро, това е много странна къща.“

„Да. Почти демонстративно колониална.“ (с доловим оттенък на презрение).

Исус Пиетро огледа розовите коралови стени и плоския пясъчен под, завит по краищата, за да се слее с извивката на стените. Общото впечатление не беше никак неприятно, но все пак в дома се чувстваше липсата на женска ръка. Хари Кейн беше ерген.

„Според теб, колко струва подобна къща?“

„Да речем, хиляда кредита, без да броим цената на мебелировката. Мебелите вероятно струват два пъти повече. Килимите са по деветдесет кредита, ако ги купиш и след това ги оставиш да порастат. Двата автомата за почистване са поне петдесет кредита.“

„А колко ще струва да се изкопае отдолу мазе?“ „Каква идея, слава на Мъгливите Демони! Мазето трябва да се копае ръчно, с човешки труд. В най-добрия случай ще струва поне двайсетина хиляди

кредита. За толкова пари може да се вдигне цяло училище. А и на кого би хрумнало да копае мазе под една къща от строителен корал?“

„На кого, наистина?“

Исус Пиетро скочи и изтича към изхода.

— Майор Янсен!

Продължението можеше да внесе допълнителен смут в хода на разследването. Исус Пиетро реши да се отбие в службата по въздушен транспорт, докато групата с ехолокатора изследваше дома и околностите му. Първоначалните данни бяха обнадеждаващи. Отдолу наистина имаше грамадно празно пространство. Майор Чин настояваше да потърсят входа, но това можеше да продължи цялата нощ, а и шумът би могъл да уплаши бегълците. Исус Пиетро стисна в юмрук своето любопитство и нареди да взривяват.

Както предполагаше, последва бъркотия. Малко след това се натъкнаха и на първия капан, конструиран от неуловими за детекторите им материали. На място загинаха двама полицаи, преди да прибегнат до гранатите с приспивателен газ.

Когато всичко утихна, Исус Пиетро се спусна след сапъорската група в мазето. Почти веднага зърна един от бунтовниците — беше заспал върху ръчката на детонаторното устройство. Кабелите му водеха до самоделна бомба с достатъчна мощност, за да вдигне във въздуха цялата къща, заедно с мазето. Исус Пиетро разгледа внимателно спящия и си отбеляза мислено да се позанимае по-късно с него — интересно му беше да разбере, дали бунтовникът се с уплашил и затова не е взривил бомбата. Подобни хора можеха да се окажат полезни.

Но най-изненадващото бе, че зад една от стените откриха въздушна кола — четириместен модел отпреди три години с надраскана отражателна престилка. Нито Исус Пиетро, нито някой от заместниците му успя да измисли по какъв начин да я извадят навън. Изглежда къщата бе построена право върху нея. „Естествено — мислеше си той. — Първо са изкопали мазето, а след това са пуснали корала да расте.“ Той нареди на хората си да пробият отвор в стената и да изтеглят през него колата. На практика това означаваше да се разруши цялата къща.

Тясна извита стълба се спускаше от тайния вход към основата на мазето. Под нея бунтовниците бяха поставили бомбата. Люкът в пода

на стаята отгоре бе скрит под дебел килим, който зарастваше за двайсет минути след всяко отваряне.

След като натовариха мъртвите и упоените бунтовници във фургоните Исус Пиетро мина да ги огледа, сравнявайки лицата им със снимките. Остана доволен. Тук бяха всички гости на Хари Кейн с изключение само на един човек. Органната банка скоро ще получи солиден запас от трансплантационни материали, който ще стигне за цяла година. Резервни части не само за чистокръвните екипации, но и за сътрудниците от гражданските служби, като Исус Пиетро и неговите помощници. Ще остане нещичко и за колонистите. Нямаше нищо необичайно в Болницата да окажат помощ на някой стар, заслужил и разбира се верен на режима колонист. Така се създаваше илюзията, че екипажът се грижи еднакво за всички.

Виж, затова пък от Синовеите на Земята и помен няма да остане. Всички освен един — последния, ако можеше да се вярва на снимките. Но и той изглеждаше твърде млад, за да представлява заплахата.

Въпреки това Исус Пиетро нареди да окачат снимката му на таблото за обявления в Болницата и да изпратят копие в стереостанцията със съобщението, че този човек се издирва за тежко престъпление.

Едва призори, когато се унасяше в сън, той се сети на кого принадлежи лицето. Беше не друг, а племенникът на Матю Келер. Остарял с шест години след последната си противна шегичка.

Изглеждаше досущ като чичо си.

Дъждът спря малко преди разсъмване, но Мат не го забеляза. Скрит под гъстите корони на водоразделните дървета, той продължаваше да спи непробудно. Само на няколко крачки от него започваше стръмнината Бета-Гама. Дотичал бе тук късно предната вечер, измокрен, подпухнал от кратката схватка, плувнал в пот и треперещ от студения вятър. Пред него стояха две възможности — да се притаи, или да се спусне надолу по склона. Мат предпочете първата. Заспа толкова дълбоко, че не би се пробудил, дори и да го бяха открили полицаите. Беше твърде изтощен за да се безпокои от подобни неща.

Събуди се към девет с ужасно главоболие. Устата му вонеше така, сякаш всички полицаи от Изпълнението се бяха разхождали с мръсни чорапи по езика му. Остана да лежи, загледан нагоре към

клоните на дърветата, които неговите далечни предци бяха нарекли борове, докато се опитваше да си спомни.

Колко много неща бяха започнали и свършили само за една нощ. Сякаш изведнъж всички хора на този свят се бяха скупчили около него. Худ, Лени, четиримата мъжаги, подпийналият младеж от бара, веселякът, който веднъж откраднал въздушна кола, Поли, Хари Кейн и цяла джунгла от анонимни гласове и лица.

Всички бяха изчезнали. Човекът, от когото Мат все още носеше белег на шията си. Жената, която с такава лекота го бе забравила. И Лени! Как да си прости загубата на Лени?

Сигурно вече са мъртви. А през следващите няколко години ще се появят под формата на очи, кръвоносни съдове, органи, късчета от скалп...

Сега вече полицията ще търси само един човек — Мат.

Той седна и всичките му мускули застанаха болезнено. Изпълнителите сигурно са открили дрехите му в малката стаичка. Може ли човек да бъде разпознат по собствените си дрехи? И да не успеят, невъзможно бе да пресече гол и незабелязан Платото. На Земята можеше и да съществуват узаконени нудисти, но тук, на Планината Ягледай, те бяха изчезнала порода.

Не можеше дори да се предаде. Сега вече никой няма да му повярва, че е невинен. Трябва по някакъв начин да се снабди с дрехи и да се надява, че са го забравили. Мат се изправи и изведнъж отново бе завладян от спомените: Лени, Лени в мрака, Лени, осветена от лампата край леглото. Поли — момичето с тайната. Худ на име Джейхоук. Призля му и той се преви мъчително. Все пак успя да овладее спазмите, не без мъчително усилие на волята си. Усещаше черепа си като кънтящ барабан. Той се изправи и закрачи към края на водоразделната гора.

Вдясно и вляво покрай основата на стръмнината Бета-Гама бяха подредени водоразделни дървета. Над нея се издигаше плато Бета, но до там можеше да стигне само по моста, който бе на много мили от тук. Отпред се показа просторна поляна с няколко пасящи кози. Зад езерцето стърчеше покрив на къща. Почти можеше да се ориентира. До дома му имаше поне четири мили. Абсурдно бе да се прибере, без да го забележат.

Защо да не се върне в къщата на Хари? Лени бе споменала, че там има скривалище. А и тези, които се измъкнаха при набега... някои от тях също може да се върнат обратно. Сигурно ще се съгласят да му помогнат.

Ще се съгласят ли?

Длъжен е да опита. Близко е, може да пропълзи и да се крие в храсталациите. И да разчита на „късмета на Мат Келер“ — поне досега нито веднъж не му бе изневерявал.

Късметът наистина не му изневери — странният късмет, който сякаш скриваше Мат Келер винаги, когато не желаше да го забелязват. След два часа се добра до къщата. Коремът и коленете му бяха позеленели от пълзенето.

Местността около къщата бе изпотъпкана и покрита с отпечатъци от колела. Изглеждаше, сякаш целият личен състав на Изпълнението бе взел участие в този набег. Мат не забеляза постове, но въпреки това продължи да се прокрадва с максимална предпазливост. Полицаи или бунтовници — и едните и другите с еднаква лекота биха могли да го застрелят. А дори и да се поколебаят за миг, не му се щеше да отговаря на въпроси от типа на: „Къде са ти гащите, приятелче?“

Вътре нямаше никой. Край една от стените се въргаляха два разбити почистващи автомата. Насред стаята зееше квадратен отвор, от който надолу се спускаше тясна стълба. Стените на гостната бяха изпъстрени със следи от куршуми. Картината бе съвсем същата и в мазето, където Мат се спусна.

Долу нямаше нито хора, нито мебели. По пода се виждаха тъмни петна, очертаващи местата, където до скоро са били поставени инструменти и машини с неизвестно предназначение. Сега от тях бяха останали само изпокъсаните проводници. Тук имаше три масивни метални врати — и трите бяха прогорени и разбити. Едната водеше към кухнята, другите две — към празни складове. Една от стените бе срината до основи, но това, което зърна зад нея, бе почти непокътнато. Това беше летяща въздушна кола, от този модел, който най-често използваша семействата на висшите членове на екипажа. Никога досега Мат не бе виждал подобна отблизо. Само дете тази бе затворена в мазе и по никакъв начин не можеше да полети. За какво му е дотрябвала на Хари Кейн кола, която не може да използва?

Може би тъкмо заради нея е бил организиран набегът. На колонистите бе строго забранено да използват въздушни коли. Но защо тогава не са забелязали изчезването ѝ по-рано? Колата трябва да е била тук, когато са започнали да строят къщата.

Мат смътно си припомни една история, която бе дочул снощи. Нещо за откраднатата кола, която продължавала да кръжи над Платото, докато не ѝ свършило горивото. Вероятно след това колата е паднала в мъглата, пред яростните погледи на безсилните изпълнители. Ами ако това е била само официалната версия? Ако горивото не се е свършило, колата само се е потопила на автоматичен режим в отровната мъгла, заобиколила е Платото и се е появила на друго място? За да бъде скрита в мазето на Хари Кейн.

Вероятно никога няма да узнае истината.

Душът все още работеше. Мат трепереше неудържимо, когато застана под него, но горещата струя бързо го сгря. Животът като че ли взе да става малко по-поносим. Така е винаги, когато поне за малко можеш да се пъхнеш под ободряващия душ.

Изведнъж Мат се сети за нещо, за което досега не се бе замислял и почувства как кожата му настръхва отново. Набегът беше толкова многочислен. Изпълнителите бяха заловили всички гости. Съдейки по следите навън те се бяха разположили доста рано, за да приберат дори първите, които си тръгват. Това означаваше, че в Болницата са били доставени най-малко двеста души.

Някои от тях със сигурност са невинни. Мат не се съмняваше в това. А изпълнителите се стараеха да бъдат изрядни в обвиненията си. Съдебните процеси протичаха на закрито, присъдите се обявяваха пост фактум, но все пак повечето бяха справедливи според действащите закони. Дори заподозрените се връщаха невредими от Болницата.

Пресяването им ще отнеме много време. Освен ако полицията не освободи всички, като остави за разпит само тези, които носят слухови апарати. Но разпитите също отнемаха време. Значи все още имаше надежда Лени, Худ и Поли да са живи. Разбира се не могат да избият всички веднага.

Мат зарязва душа и намъкна дрехите. Беше ги открил в един гардероб, вероятно принадлежаха на Хари Кейн, защото гащетата бяха твърде големи, а ризата тясна. Поне на първо време ще свършат работа, реши Мат. Сега имаше по-важни проблеми за решаване.

Нямаше ни най-малка представа колко време е необходимо, за да бъде разчленен един човек, а органите му — изпратени за съхраняване, но предполагаше, че ще е доста, ако работата се върши както трябва. Разбираше, че всяка минутка забавяне намалява шансовете да бъдат спасени участниците в снощната веселба. Поне засега те не бяха никак малки.

Освен ако Мат Келер не предпочете да живее с мисълта, че не е направил нищо за тях.

„Какво да направя? Да се добера до плато Алфа, където веднага ще ме застрелят? И да тръгна — как ще премина през строго охранявания мост?“

Обедното слънце сияеше в кристалночистия въздух над този добре уреден свят, рязко контрастиращ с полуразрушената коралова хралупа около него. Мат замря неуверено на прага, внезапно се обърна, върна се в гостната и се спусна в мазето. Дори и да е невъзможно той трябва да се увери лично в това. Мазето е било командният център на бунтовниците — ако изпълнителите бяха пропуснали някое оръжие, то ще е само тук.

В колата нямаше никакви оръжия, но затова пък се натъкна на интересна колекция от необясними на първи поглед следи. В разкъсаната ѝ мантиanela се виждаха отвори за яки метални болтове, закрепени право към голите стени, но тези болтове или бяха отрязани, или счупени. В багажника откри шест предполагаеми скривалища за оръжие. Имаше и специален сандък с гнезда за гранати, сега празни. Впрочем, кой знае — може би за сандвичи? Изпълнителите бяха прибрали всички оръжия, само колата бе оставена непокътната. Решили са вероятно да я приберат по-късно.

Мат се промуши в кабината и огледа контролното табло, но не видя нищо познато. Никога досега не беше сядал в такава кола. Върху таблото се спускаше заключващ капак, чиято бравичка беше разбита и зееше.

Отпуснат в мекото кресло, Мат си мислеше, че ако сега си тръгне, това ще е равносилно на отказване. Погледът му се спря на бутона с надпис „старт“, протегна нехайно ръка и го натисна. Дори не чу бръмченето на включения мотор.

Ударът го накара да подскочи като галванизирана жаба. Всичко се сля в един общ и светкавичен тътен. Дали пък Хари не бе минирал

къщата? Не — Мат все още беше жив. Неочаквано го обля дневна светлина.

Дневна светлина.

Четири фута земя над него бяха изчезнали. Виждаше се стената на къщата. Беше се наклонила. Хрумна му, че Хари Кейн може да се е увличал по поставяне на насочени подземни заряди. Какво ти увлечение, бил е направо гений! Нито един рудокопен червей не би свършил по-прецизно тази работа.

Дневна светлина. И едва доловимото бръмчене на мотора. Долови го едва сега, когато екотът от взрива взе да утихва в ушите му. Ако можеше само да вдигне колата право нагоре...

Без нейна помощ ще трябва да пресече един — не, два охранявани моста. Ако полети, затрудненията му отпадат. Стига преди това да не падне с колата.

Можеше, разбира се, да се прибере у дома. Няма да му обърнат внимание, въпреки нескопосаните дрехи. Колонистите не обичаха да си врат носовете в чуждите работи, оставяха тази досадна работа за полицията. А като се преоблече кой ще знае, че е бил един от гостите на купона?

Мат въздъхна и отново огледа контролното табло. Късно е да се отказва. Взривът, открил му пътя навън, бе като знамение, което не можеше да игнорира.

„Я да видим. Четири ръчки в нулево положение. Превключватели: 1–2, 1–3, 2–4, 3–4. Защо е трябвало да ги подреждат по двойки?“ Мат изтегли първата ръчка към себе си. Нищо.

Малък лост с три положения: „Неутрално“, „Земя“, „Въздух“. Мат го постави на „Земя“. Нищо. Ако същевременно беше задал разстоянието от повърхността в инчове пропелерите щяха да се завъртят. Но Мат не го знаеше. Той опита с „Въздух“.

Колата направи опит да се преобърне по гръб.

Озова се във въздуха още преди да го е осъзнал. Обхванат от ужас, Мат задърпа всички управляващи лостове и ръчки, опитвайки се да овладее побеснялата машина и да я задържи в хоризонтално положение. Земята долу продължаваше да се отдалечава, докато накрая овцете върху плато Бета се превърнаха в бели петънца, а къщите на Гама — в миниатюрни квадратчета. Едва тогава колата започна да се снижава отново.

Но дори сега Мат не си позволи да се отпусне.

Лостовете, обозначени с 1, 2, 3 и 4 бяха съответно левият преден, десният преден, левият заден и десният заден пропелери. Спускането на лоста 1–2 снижаваше носа на колата, лост 3–4 навеждаше кърмовата му част, 1–3 — лявата страна и 2–4 — дясната. Мат изравни полета и започна да си мисли, че е хванал бика за рогата.

Но как да лети напред?

Зърна два циферблата, обозначени като „Височина“ и „Завой“, но те не вършеха нищо. А и не смееше да упорства с опитите си. Тогава... да наведе колата напред? Тоест да премести лоста 1–2.

Така и направи — съвсем предпазливо. Корпусът на колата бавно се наклони напред. Още малко... и изведнъж колата се завъртя така, че Платото се изправи пред и над него като грамадна, непреодолима стена. Миг преди да се стрелне към тази стена Мат успя да изравни колата, почака, докато овладее нервите си и се зае със следващия опит.

Този път лекичко натисна лоста 1–2, почака три секунди и го върна в изходно положение. Получи се — макар в известен смисъл. Колата полетя бавно напред, но с наведен нос.

Добре, че все още бе обърнат с носа към плато Алфа. Иначе щеше да се наложи да лети с кърмата напред, а това сигурно би събудило подозрения.

Колата се носеше доста бързо, скоростта се увеличи още повече след като натисна бутона „Задкрилки“. Същевременно обаче отново започна да се спуска надолу. Мат си спомни за монтираните под четирите пропелера жалюзи. Засега реши да остави задкрилките спуснати и опита да отвори жалюзите. Изглежда и това решение не беше погрешно, защото колата продължаваше да се носи напред.

Дори престана да се тресе.

И Мат се озова пред най-впечатляващото зрелище, на което някога бе ставал свидетел.

Под него се простираше гората и равнините на плато Бета, но от тази височина съвсем ясно се виждаше и плато Алфа. Склонът между Алфа и Бета наподобяваше стръмна лента, в основата на която се виеше коритото на река. Ето го и Дългия водопад. Вляво от реката беше пропастта, а грохотът от водопада се чуваше дори през пластмасовата стена на кабината. Вдясно се ширеха на първ ипоглед безкрайни равнини, чиито очертания постепенно се губеха в маранята.

Още малко и ще пресече обрива, след което трябва да свие към Болницата. Мат не знаеше как точно изглежда, но не се съмняваше, че ще я разпознае между двата колосални цилиндъра на космическите кораби. Над Бета кръжаха няколко въздушни коли, нито една от тях не беше прекалено близко, а над Алфа — едва сега забеляза — те бяха цял рой. Едва ли щяха да му създадат неприятности. Все още не бе решил на какво разстояние от Болницата ще се приземи, може би дори членовете на екипажа не се допускаха твърде близо. Иначе колата му не се различаваше по нищо от останалите. Всеки, който го види ще реши, че е екипарий. Съвсем разбираема и напълно естествена грешка. Мат така и не разбра, в какво беше сбъркал. За съвсем кратко време се беше научил да управлява сравнително добре въздушната кола — доколкото това е във възможностите на всеки човек. Сигурно щеше да се почувства уязвен, ако знаеше, че на десетгодишна възраст децата на екипариите умеят да летят по-добре от него.

Но дори и десетгодишно дете никога не би вдигнало колата във въздуха, без да включи жироскопа.

Както обикновено, но много по-късно от обичайното, Исус Пиетро закусваше в леглото. Също както обикновено наблизко седеше майор Янсен с чаша кафе в ръка — готов да изпълни някое нареждане или да отговаря на въпроси.

— Настанихте ли заловените бунтовници?

— Да, сър, във вивариума. Всички, освен трима. За толкова не стигнаха местата.

— Тези тримата в органната банка ли изпратихте?

— Да, сър.

Исус Пиетро сръбна от чашата с грейпфрутов сок.

— Да се надяваме, че точно те не са знаели нищо важно. Как стои въпросът с подставените лица?

— Отделихме тези, които не носят слухови апарати и ги пуснахме. За щастие успяхме да свършим преди шест. Точно в шест всички слухови апарати се изпариха.

— Изпарили се, няма що! Какво — нищо ли не остана от тях?

— Доктор Госпин взе проби от въздуха. Може би ще открие някакви следи.

— Това няма значение. Все пак, ловък номер, като се има пред вид колко са им ограничени възможностите.

След близо пет минути почти непрекъснато мляскане и преглъщане той неочаквано поиска да узнае:

— А какво стана с Келер?

— С кой, сър?

— Този, който избяга.

След три телефонни обаждания майор Янсен най-сетне бе в състояние да докладва:

— От района на колонистите няма никакви съобщения. Келер не се е завръщал у дома, не е правил опит да влезе във връзка с никой от роднините си, нито с колегите в работата. Никой от полицаите, участващи в набега, не го разпозна по снимките. Никой не си призна, че му се е изплъзвал.

Настъпи поредното затишие, през което Исус Пиетро довърши кафето. След това разпореди:

— Доведете заловените един по един в кабинета ми. Искам да разбера дали някой от тях вчера е наблюдавал приземяването.

— Намерихме снимки на товар номер 3 в едно от момичетата, сър. Вероятно са заснети е телескопичен обектив.

— Охо? — За миг мислите на Исус Пиетро се изписаха съвсем образно на лицето му. Милард Парлет! Ако разбере... — Не разбирам защо не ми докладвахте за това по-рано. Тази информация да се смята за строго поверителна. Можете да си вървите. Не, почакайте малко... Сетих се още нещо. Може би долу има и други подземни помещения, които не сме открили. Изпратете издирвателната група да прегледа с ехолокатор целия район около къщата.

— Слушам, сър. Веднага ли?

— Не, не. И без това вивариумът е препълнен. Нека почакат.

Телефонът зазвъня и отново попречи на майор Янсен да си тръгне. Той вдигна слушалката, послуша малко и каза:

— Добре де, но защо звъните тук? Почакайте.

След което добави с лека насмешка:

— Сър, насам приближава непредпазливо пилотирана въздушна кола. Понятие нямам защо звънят тук.

— И аз не разб... я чакай. Да не е същата, която открихме в мазето на Келер?

— Ще попитам. — След малко: — Тя е, сър.

— Трябваше да се сетя, че съществува начин да бъде изкарана от мазето. Кажете им да я свалят.

Геолозите (само не искайте да ви бъде обясняван смисълът на това понятие) смятат, че Планината Ягледай е геологически млада. Преди няколкостотин хиляди години кората на планетата започнала да се разтапя. Вероятно конвекционните течения във вътрешните слоеве докарали голямо количество силно нагорещена магма, която довела до разтапянето на кората, или може би тази роля е изиграл обхванат в пламъци астероид. При последвалото изстиване магмата започнала да се издига нагоре, издигала се и изстивала, отново се издигала и изстивала още повече, докато накрая над повърхността се оформило грамадно по размери плато със стъпаловидни хълмове и плосък връх. Височината му над общото равнище достигала четиридесет мили. Съвсем сигурно е, че като геологична структура платото е младо — невъзможно е една толкова нелепа аномалия да се съпротивлява твърде дълго на ерозионните сили в атмосферата на планетата.

И тъй платото било младо, с неравен контур. Общо взето северният му край е по-висок, достатъчно висок, за да поддържа един постоянно свличащ се надолу ледник и прекалено висок и студен, за да бъде удобен за заселване.

По-голямата част от реките и потоците се стичат на юг, за да се слоят накрая или с Мътното свлачище, или с Дългия водопад — и двете са прорязали дълбоки каньони през южните земи. Двата каньона завършват с живописни водопади, най-високите в цялата обитавана вселена. Реките текат на юг, но има и изключения, тъй като повърхността на Планината Ягледай е достатъчно неравна и начупена и представлява лабиринт от плата, разделени от дълбоки клисури и пропасти.

Някои от тези плата са плоски, други имат стръмни, почти отвесни склонове. Повечето от тях са разположени в южните земи. На север повърхността е набраздена от дълбоки, неравни пукнатини и езера с конусовидни легла — изобщо тези места биха затруднили дори някой опитен планински козел. Въпреки това някой ден тези райони ще бъдат заселени също както Скалистите планини на Земята, които сега са крайградска зона.

Бавноходите се приземили на юг, на най-високото плато в този район. Колонистите били принудени да се настанят на по-ниските

плата. Макар и по-многобройни, те населявали по-малка територия, тъй като екипажът запазил за себе си въздушните коли и членовете му можели да си позволят къщи високо в планините, докдето стигали без особени затруднения. Виж на колело далеч няма да стигнеш. Все пак плато Алфа е най-малко от всичките и затова отдавна показваше белези на презаселване.

Под себе си Мат виждаше гъсто застроени райони. Къщите се отличаваха невероятно една от друга по размери, цвят, архитектурен стил и строителен материал. За Мат, прекарал целия си живот зад стени от строителен корал, те изглеждаха като спомени от далечното минало, оживели картини от кинохрониките. Имаше дори цяла група от изоставени, полуразрушени коралови здания, всяко едно много по-голямо от обикновения дом на колониста. Две или три от тях не отстъпваха по размери на училището, в което бе учил Мат. Когато строителният корал пристигнал с поредната пратка от Земята, екипажът решил да го запази за себе си. После обаче му минала модата — изглежда завинаги.

Нито една от по-новите къщи долу не надвишаваше два етажа. Ако екипажът продължава да се множи със същото темпо, нищо чудно скоро и на тази планета да се появят небостъргачи. Далеч напред, от средата на едно почти безформено каменно-метално съоръжение стърчаха две високи кули. Без съмнение това беше Болницата. За щастие право по курса.

Всеки от сега изоставените бавноходи бил конструиран така, че да приюти, при съответните удобства, шестима екипации и петдесет колонисти в хибернационна поле. Освен това всеки бавноход бе оборудван с трюм, два водогоривни реактивни двигателя и резервоар за водно гориво. Всичко това трябвало да бъде разположено в кух, двустенен цилиндър с формата на консервна кутия, чийто връх и дъно са като отрязани с отварачка. От аеродинамична гледна точка бавноходите представляват грамадни, овални летящи крила. В междузвездното пространство те се въртят около оста си, създавайки центростремителна гравитация във вътрешната си кухня, докато в кухнята под външната обвивка са разположени кръстосани стабилизатори, съдържащи водородни балони за еднократна употреба.

Бавноходите бяха величествени. Изглеждаха още по-големи, защото Мат не можеше да види вътрешната кухня, която екипажът

наричаше Тавана. Но въпреки това бяха като джуджета пред поглъщащото ги здание от камък и метал — сградата на Болницата. Макар и двуетажна, тя бе грандиозна, състояща се от безчислени кули, арки и бойници, които стърчаха високо над върховете на корабите. Някои от тях вероятно бяха електроцентрали, други... за предназначението им Мат можеше само да гадае. Плоска, бяла скала обкръжаваше Болницата от всички страни и се простираше на разстояние от близо половин миля — също толкова гладка и безжизнена, колкото е било цялото Плато, преди да бъде заселено с пренесените от корабите растения. Само на едно място се протягаше издължен зелен език от гъста гора, която опираше в основата на болничното здание. Тъкмо то привлече вниманието и пробуди любопитството на Мат.

В този миг в тялото му се блъсна парализираща вълна и почти веднага го напусна, оставяйки след себе си усещане за изтръпване и отпадналост. Ултразвуков парализиращ лъч! Едва сега Мат се огледа наоколо. Точно отзад го следваха поне двайсет въздушни коли на Изпълнението.

Нов удар — този път малко косо. Мат изтегли рязко моста 1–3. Колата се килна наляво, достигайки крен от 45 градуса, дори повече, преди да успее отново да я изравни. Летеше с постоянно нарастваща скорост към ръба на плато Алфа.

Отново го завладя вцепенение, стискащо крайниците му като в метални челюсти. Преди малко изглежда се бяха опитали да го принудят да се приземи, сега обаче явно го насочваха към пропастта. Пред очите му се спусна пелена, почти невъзможно беше да помръдне дори пръстите си. Колата се носеше право надолу — към повърхността и зейналата отвъд нея бездна.

Вцепенението започна да изчезва. Мат опита да размърда ръце, но те само започнаха да треперят неудържимо. Лъчът отново го намери, задържа го в обсега си и го изпусна. Изведнъж Мат си помисли, че знае причината. Полицайте не смееха да го доближат от страх да не се врежат в земята. Единственият му шанс бе да действа рисковано.

Мат забеляза приближаващия се обрив с размътен взор. Колата прелетя само на няколко ярда над ръба. Вече можеше да се движи, макар и конвулсивно. Обърна се и погледна към преследващите го

коли. Макар и примирили се с мисълта, че са го изпуснали, те продължаваха да го следват, за да се убедят, че ще падне в пропастта.

Колко е дълбока мъглата под него? Мат нямаше никаква представа. Вероятно няколко десетки мили. А полицаите ще продължават да кръжат над него, докато изчезне в нея. Обратният път към Платото беше отрязан. Можеше да избира само една посока.

Мат обърна колата с дъното нагоре.

Полицаите се спуснаха още малко, колкото им стигаше смелостта, после увиснаха неподвижно, в очакване. Изминаха още няколко минути, преди преследваната от тях кола да се изгуби в мъглата — постоянно смаляваща се черна точка, която хвърляше тъмна сянка в облаците.

— Много надолу се спуснахме — отбеляза уплашено някой в ефира и забележката му беше последвана от одобрително сумтене.

Полицаите обърнаха колите назад и нагоре — тъй като ръбът на Платото бе останал високо. Те знаеха, че нито една от въздушните коли не е херметически изолирана от околната атмосфера. Почти — но не напълно. Неведнъж през изминалите години се бе случвало някой отчаян смелчага да се спусне отвъд ръба на платото и да навлезе в горните слоеве на отровната мъгла, но неизменно се оказваше, че нивото на отровните газове достига малко над гъстия мъглив слой. Така например, един храбрец на име Грили, бе извършил незабравима въздушна маневра, оставяйки колата си да се спуска право надолу с изключени двигатели, докато почувства първите признаци на проникващите в кабината отровни газове. Полетът продължил близо четири мили, преди навън да го обкръжи изцяло отровна атмосфера. Все пак извадил късмет — успял да се върне невредим. Почти. Наложило се, естествено, да му присадят нови дробове в Болницата. И до ден-днешен на плато Алфа го възхваляват като герой.

Но дори Грили никога не би обърнал колата с покрива надолу. Никой не би го направил, не и ако разбираше поне малко от въздушни коли. Тя просто можеше да се разпадне във въздуха!

Мат не разбираше нищо не само от коли, но и от механика. За него въздушните машини бяха лукс, а не ежедневна необходимост. Колонистите се нуждаеха от евтини къщи, студоустойчиви фруктови градини и самопорастващи килими. Те не знаеха нищо за съдомиялните, електрическите самобръсначки и автомобилите. Всеки

сложен механизъм е дело на други механизми и машини, а екипажът се стараеше да предоставя колкото се може по-малко машини и съоръжения в ръцете на колонистите. Малкото, с които все пак разполагаха, бяха предназначени за обществено ползване. Най-сложното средство за придвижване, което Мат владееше, беше велосипедът. Въздушната кола не бе предназначена за полети без жироскоп, но Мат летеше точно по този начин.

Нямаше друга възможност да се изплъзне от преследвачите си, освен като се скрие в мъглата. Колкото по-бързо падаше, толкова повече се увеличаваше дистанцията помежду им.

В началото седалката се притисна към него с цялата мощност на двигателите — приблизително половината от гравитационната сила на планетата. Зад звуконепроницаемите стени пронизително засвири вятър. Въздухът се съпротивляваше с нарастваща сила, докато не уравни тягата на пропелерите и тогава Мат премина в свободно падане. И продължи да пада все по-бързо! Сега вече съпротивлението на въздуха започна да взима надмощие над тягата и Мат едва не се стовари върху покрива на кабината. Той вече подозираше, че принуждава колата да върши нещо, за което не е конструирана, но нямаше никаква представа колко отдавна е прекрачил чертата на нейните възможности. Когато въздушното триене започна да го измъква от седалката Мат вкопчи пръсти в облегалките и се огледа за нещо, за което да се хване. Едва сега забеляза поклащащите се колани. След като ги закопча, те не само му помогнаха да се стабилизира, но и му придадоха допълнителна увереност. Изглежда тъкмо за това бяха предназначени.

Взе да се стъмва. Дори небето под краката му потъмня и полицейските коли се скриха от погледа му. Толкова по-добре. Мат превключи всички ръчки на неутрална позиция.

Нахлупата в главата му кръв заплашваше да го задуши. Той завъртя колата в нормално положение. Налягането го притискаше в седалката със сила, каквато хората не помнеха от далечната епоха на примитивните химически ракети, но сега поне беше в поносими граници. Виж горещината ставаше все по-нетърпима. И болката в ушите. И вкусът на въздуха.

Той отново раздвижи ръчките. Искеше да спре полета.

Като стана дума за това, как ще разбере дали е спрял? От всички страни го обкръжаваше не рядка мъгла, а тъмна пелена, по която въобще не можеше да се съди за скоростта на падане. Отгоре мъглата изглеждаше бяла, отдолу — черна. Да се заблуди или изгуби тук би било направо ужасно. Добре че поне знаеше накъде е горе — над него светлината бе малко по-ярка.

На вкус въздухът бе като прегоряла гума.

Мат изтегли всички ръчки към себе си. В кабината продължаваше да прониква газ от външната атмосфера. Вдигна яката на ризата си и се опита да диша през нея. Положението се влошаваше. Зад пелената се мярна някакъв тъмен масив и Мат успя да завие тъкмо на време, за да не се вреже в стръмния склон на Планината Ягледай. Тя продължаваше да го следва от едната страна като безкрайна черна стена. Поне в сянката ѝ щяха по-трудно да го забележат.

Мъглата взе да се разсейва. Той летеше право нагоре, към ослепителното слънце. Когато най-сетне реши, че всичко е наред и че въздухът става за дишане, той смъкна прозорчето. Колата подскочи настрани и едва не се преобърна отново. В кабината нахлу истински ураган. Въздухът беше горещ, тежък и влажен, но все пак ставаше за дишане.

Мат забеляза над себе си Платото и премести една от ръчките, за да намали скоростта. В стомаха му нещо подскачаше безспирно. За първи път откакто бе полетял с колата, имаше възможност да помисли за себе си. Първи се разбунтува стомахът му и направи опит да се преобърне наопаки. Сетне главата му поиска да се пръсне от рязката промяна в налягането, а ултразвуковите удари на изпълнителите напомняха за себе си с конвулсивно потрепване на мускулите. Все пак Мат съумя да задържи колата под свой контрол, докато не се изравни с ръба на Платото. На това място се издигаше висока каменна стена. Мат изкара колата над стената, задържа я така, че да увисне неподвижно във въздуха и започна плавно да я спуска.

Когато до земята оставаха четири фута той отвори вратата и се приготви да скочи. Усещаше непреодолима умора, струваше му се, че всеки миг може да изгуби съзнание. Огледа таблото, намери превключвателя „Земя — Въздух — Неутрално положение“ и внимателно го придвижи. Ръчката се изравни с делението „Земя“ и в същия миг той изпадна от кабината. Изпадна, защото колата излетя

нагоре. Тя се издигна на около метър над повърхността и се плъзна бавно напред. Изглежда по време на своите експерименти Мат бе докоснал регулатора „Разстояние над повърхността“, така че сега колата бе преминала в наземен режим. Докато се опитваше да я достигне тя постепенно увеличаваше скоростта. Не след дълго стигна стената, опря се в нея и потегли назад. След още няколко подобни опита колата заобиколи близкия ѝ край и се скри от погледа му.

Мат опря гръб в стената и се свлече надолу. Нямаше нищо против никога вече да не се занимава с въздушни коли.

Отново го налегнаха всички неприятни последствия от преживелиците през последния час — прилоша му, започна нова серия от конвулсии, стомахът напомни за себе си. Измина немалко време преди да почувства първите признаци на облекчение. Хубаво, че поне никой нямаше да го търси тук. На близо се издигаше някаква къща, на първи поглед съвсем изоставена. След още малко усилия Мат най-сетне успя да се надигне. Болеше го гърлото и усещаше противен вкус на жлъчка в устата си.

Намираше се някъде на плато Алфа. Това бе съвсем сигурно, защото само екипариите вдигаха каменни стени край ръба на платото. Иначе казано, беше попаднал право в устата на вълка. Без помощта на колата Мат бе също толкова безсилен да напусне платото, колкото преди — да попадне на него.

Все пак къщата бе вдигната от строителен корал. Много по-висока от домовете, с които Мат бе привикнал, но въпреки това от корал. Което означаваше, че е била изоставена най-малко преди трийсет-четирийсет години.

Длъжен бе да рискува. Спешно се нуждаеше от скривалище. Наблизо нямаше дървета, но и да имаше, беше опасно да се крие сред тях, защото ако са плодови, все някой ще намине да събере реколтата. И Мат пое решително към къщата.

ГЛАВА 4

ВЪПРОСНИЯТ ЧОВЕК

Болницата беше командният център на този свят. Един не особено голям свят, чиято населена територия заемаше едва 20000 квадратни мили, но тъкмо тази част сериозно се нуждаеше от управление. Освен това светът имаше нужда от значително количество електроенергия, от изпомпване на колосални маси прясна вода от реките на Дългия водопад и най-вече — от щателно медицинско наблюдение. Болницата беше голяма, сложна и многообразна. Двата бавнохода оформяха източния и западния ѝ край. Тъй като космическите кораби представляваха кухи цилиндри с отварящи се навътре шлюзове (към Таваните — както ги наричаха в този район, защото при изкуствена гравитация по време на полет те съответстваха на „горе“), то коридорите в непосредствена близост до тях бяха извити, пресечени и значително затрудняваха ориентирането.

Тъкмо по тази причина младият мъж в кабинета на Исус Пиетро нямаше никаква представа за своето точно местонахождение. Дори и да успееше да напусне кабинета и да преодолее охраната, неминуемо щеше да се заблуди. И той го знаеше. Толкова по-добре.

— Ти отговаряше за взривното устройство — започна Исус Пиетро.

Мъжът кимна. Имаше русолява, пригладена на една страна коса. Под очите му се бяха оформили тъмни полумесеци, като от недоспиване, но представата бе измамна, тъй като младият човек бе спал почти през цялото време след залавянето си край дома на Хари Кейн.

— Изплашил си се — премина в настъпление Исус Пиетро. — Иначе как ще обясниш, че не си дръпнал ръчката. Нарочно си я притиснал, за да не задействаш детонатора неволно.

Мъжът вдигна поглед. На лицето му се четеше нескрит гняв. Той не помръдна от място, тъй като беше безсилен да предприеме каквото и да било.

— Не се ядосвай. Тези детонатори често дават засечки. Ние въобще...

— Когато се свестих бях сигурен, че вече съм мъртъв! — изкрещя мъжът.

— ... не им се доверяваме. А и всички твои действия са напълно обясними. Човек трябва да е луд, за да посегне доброволно на живота си. Не, не се опитвай да ме прекъснеш. Не ме интересува какво възнамеряваш да ми кажеш. Искам да чуя за колата в мазето.

— Смятате ме за страхливец, нали?

— Е, чак пък страхливец.

— Аз откраднах колата.

— Виж ти? — скептичният тон на Исус Пиетро всъщност не беше престорен. Той не вярваше на този човек. — Тогава, може би ще ми обясниш как никой не е разкрил кражбата.

Мъжът се зае да разказва. Говореше развълнувано, настоявайки с всяка своя дума и жест Исус Пиетро да признае неговата смелост. А и защо не? Вече нямаше кого да предава. Животът му ще продължи точно толкова, колкото пожелае събеседникът му. На три минути път от тук се намираще приемната на органната банка. Исус Пиетро го слушаше с любезно изражение. Да, той си спомняше колата, която бе кръжала издевателски в течение на пет дни над Платото. Нейният бивш притежател, също екипарий, тогава си изпати заради своята небрежност.

— А след това я скрихме в мазето и вдигнахме отгоре коралова къща — завърши разказа си младият мъж. — Имахме грандиозни планове. В багажника скрихме цял арсенал от оръжия — бомби и един откраднат ултразвуков парализатор. Но сега няма кой да ги използва.

— Само че и колата я няма.

— Какво?

— Изчезна — днес по обед. Снощи в бъркотията ни се е изплъзнал Келер. Тази сутрин той се е върнал в дома на Кейн, взел колата и долетял е нея почти до Болницата, преди да му пресечем пътя. Само Мъгливите Демони знаят какво е искал да направи.

— Страхотно! Последният полет на нашия... хъм, не можахме да измислим подходящо название. Нека бъде въздушен флот. Последният полет на нашия славен въздушен флот. Кой казвате го е направил?

— Келер. Матю Лей Келер.

— Този не го познавам. Какво е търсил в моята кола?

— Я стига с тази комедия. Никого не прикриваш. Той сам се спусна в пропастта. Сини очи, кестеняви коси, двайсет и една годишен...

— Казвам ви, никога не съм го виждал.

— Сбогом — Исус Пиетро натисна бутона под бюрото. Вратата се отвори.

— Почакайте малко. Ей, почакайте...

„Лъже — помисли си Исус Пиетро, след като отведоха заловения. — Вероятно е излъгал и за колата.“ Някъде във вивариума очакваше своя разпит истинският виновник за отмъкването на въздушната кола. Ако въобще колата е крадена. Исус Пиетро продължаваше да се съмнява, че може да е предоставена доброволно от екипаций — от неговия таен хипотетичен предател.

Той често се питаше, защо екипажът не разрешава да използват лекарства за извличане на истината. Лесно можеха да ги приготвят по инструкции от корабната библиотека. Веднъж, когато беше в добро настроение, Милард Парлет склони да даде някакво обяснение: „Ние притежаваме техните тела — каза тогава той, — разчленяваме ги на съставните им части при най-малкия повод, а дори когато успеят да умрат от естествена смърт, пак взимаме онова, което ни е нужно. Нима тези нещастници нямат право поне на собствени мисли?“

Това прозвуча като изповед от самите дълбини на душата, като мнение на човек, чийто живот зависеше изцяло от органната банка. Другите изглежда бяха на същата позиция. Ако Исус Пиетро наистина искаше да получи отговори на измъчващите го въпроси, оставаше му да се осланя само на собствените си емпирични познания за човешката психика.

Поли Торнкуист. Възраст: двайсет. Височина: пет фута и един инч. Тегло: деветдесет и пет паунда. Облечена в смачкана вечерна рокля, с модна за колонистите кройка.

Дребничка, мургава и мускулиста — в сравнение с жените, с които обикновено се срещаше Исус Пиетро. Мускули, заякнали от работа, а не от тенис. Дланите ѝ бяха покрити с мазоли.

Ако беше израснала тук, на плато Алфа, в кръга на управляващите, тя сигурно щеше да се прослави със своята красота. И сега беше привлекателна — въпреки мазолите и задебелялата кожа на

ръцете. Но подобно на повечето колонисти тя бе обречена на бързо състаряване.

Момичето изтърпя втренчения му поглед без да мигне, на всичко отгоре си позволи да го подкани с наглото:

— Е?

— Е? Ти си Поли Торнкуист, ако не греша.

— Не грешиш.

— Снощи, при ареста, в теб е открита фотолента. Откъде я имаш?

— Предпочитам да не ти казвам.

— Мисля, че накрая ще ми кажеш. А междувременно, за какво би желала да разговаряме?

Поли го погледна малко объркана.

— Ама вие сериозно ли?

— Сериозно. Днес разпитах вече шестима. Органната банка е пълна, а и работният ден приключи. Аз не бързам. Известно ли ти е какво те чака заради твоя филм?

Тя кимна уморено.

— Зная. Особено след днешния набег.

— О, значи всичко ти е ясно?

— Напълно. Синовете на Земята повече не са ви необходими. Винаги сме представлявали известна заплаха за вас и...

— Я не се надценявай.

— Но вие никога не сте се опитвали да ни унищожите. Поне досега. Ще попитате защо — защото служехме като източник за попълване на вашите проклетни запаси от органи!

— Удивляваш ме. Това знаеше ли го, когато се присъедини към тях?

— Бях повече от сигурна.

— Защо тогава отиде при тях?

Тя разпери ръце.

— А защо отива всеки? Просто не можех повече да понасям сегашното положение. Кастро, какво ще стане с вашето тяло, когато умрете?

— Ще го кремират. Аз съм стар човек.

— Вие сте член на екипажа. При вас това е неизбежно. Само колонистите отиват в органната банка.

— Наполовина член — поправи я той. Изпитваше желание за откровен разговор, а и не виждаше смисъл да се прикрива пред това момиче, което така или иначе беше обречено. — Когато моят... може да се каже псевдобаща навършил седемдесет години, той вече се нуждаел от тестостеронови инжекции. Но вместо това предпочел друг начин. — Момичето го погледна объркано, после изглежда разбра за какво говори, защото очите ѝ се разшириха от ужас. — Виждам, че ме разбираш. Скоро след това жена му — майка ми — забременяла. Трябва да призная, че те ме възпитаваха почти като екипарий. Обичам ги и двамата. Не зная кой е бил баща ми — истинският ми баща. Може да е някой бунтовник, или крадец.

— За вас това, предполагам, е безразлично.

— Да. Но да се върнем към Синовете на Земята — малко припряно предложи Исус Пиетро. — Ти си напълно прана. Те повече не са ни нужни — нито като източник за попълване, нито за други цели. Вашата група от бунтовници беше най-многочислената на Планината Ягледай. Но когато му дойде времето ще приберем и другите.

— Не разбирам. Органните банки вече не са необходими, нали? Защо не публикувате новината? Целият свят ще празнува!

— Именно по тази причина я държим в тайна. Ах, тези ваши сантиментални хрумвания! Не, органните банки не са излишни. Просто сега ще ни е необходим далеч по-малък запас от суров материал. Но като средство за наказание на престъпленията, органните банки са също толкова важни, колкото са били всякога.

— Кучи син си ти — изсъска Поли. Лицето ѝ почервения, гласът ѝ стана леден, тя едва сдържаше гнева си. — Направо трепериш, че ще забравим всякакъв страх, когато узнаем, че ни убивате напразно!

— Вие няма да умирате напразно. Това е престанало да бъде необходимост още от времето, когато е била извършена първата органа трансплантация между еднояйчни близнаци. Престанало е да бъде необходимост, когато Ландщейнер за първи път е класифицирал основните кръвни групи през 1900 г. Какво знаеш за колата в мазето на Хари Кейн?

— Предпочитам да не отговоря.

— Трудно е да се разбере човек е теб.

Момичето за първи път си позволи усмивка.

— И друг път съм го чувала.

Исус Пиетро зяпна изумен от собствената си реакция. Беше завладян от възхищение пред това крехко създание — и дори от страстно желание. Непокорната колонистка изведнъж се превърна в единствената жена на този малък свят. Исус Пиетро съумя да задържи каменното изражение на лицето си, докато вълната от чувства не се отдръпна. Това отне няколко секунди.

— А какво знаеш за Матю Келер?

— За кого? Искам да кажа...

— Че предпочиташ да не ми отговаряш. Мис Торнкуист, вие вероятно знаете, че на нашата планета няма лекарства за извличане на истината. В корабната библиотека се съхраняват подробни указания за това как да се приготви скополамин, но екипажът не ми позволява да се възползвам от тях. Бях принуден да изобретя други начини. — Той забеляза, че тя неволно се напруга. — Не, не. Няма да те боли. Ако си позволя да те измъчвам, ще ме изпратят в органната банка преди теб. Това, което ти предстои, по-скоро прилича на приятна почивка.

— Мисля, че знам за какво говорите. Кастро, що за човек сте вие? Та вие сте наполовина колонист? Защо поддържате страната на екипажа?

— В името на понятия като законност и ред, мис Торнкуист. На нашата планета съществува само една сила, способна да ги създаде и запази и това е екипажът. — Исус Пиетро натисна бутона за повикване.

Не можа да се отпусне, докато не отведоха момичето, а след това изведнъж цялото му тяло се разтрепери. Дали Поли забеляза пламналото в него желание? Колко неловко се получи. Не, сигурно е решила, че той ѝ се сърди. Да, така е станало.

Поли крачеше из лабиринта от коридори, когато изведнъж си спомни Матю Келер. Защо Кастро я бе попитал за него? Та той дори не е член на организацията. Дали пък това не означава, че Келер е успял да избяга?

Странно се получи снощи. Мат ѝ харесваше. Заинтригува я. А после изведнъж... За него това е изглеждало, сякаш внезапно го е зарязала. Е, сега вече няма значение. Но Изпълнението трябва да го освободи. Той беше само едно от подставените лица. Кастро. Защо ѝ наговори всичките тези неща? Дали пък това не е част от „ковчезната терапия“? Каквото и да я чака, ще търпи, докато може. Нека Кастро се

безпокои за това кой още знае тайната на рамробот 143. Тя не каза на никого. Нищо, нека трепери.

Момичето зяпаше с приятно удивление извитите стени и тавана, боядисани в жизнерадостни тонове, спираловидната стълба и изтъркания, потъмнял килим от домашна трева. Тя разглеждаше вдигащия се на облачета прах под краката ѝ и от време на време плъзгаше ръка по грапавата повърхност на строителния корал в местата, където боята се беше олюпила. Новият ѝ пуловер сякаш сияеше сред мрачната атмосфера на изоставената къща.

— Колко е стара — прошепна тя. Говореше с аристократичен акцент, чудноват и забързан.

Мъжът вдигна ръка от талията ѝ, за да ѝ покаже с широк жест стаята.

— Ето как живеят те — произнесе той със същия акцент. — Точно така. Сигурно си видяла и другите къщи по време на полета към езерото.

Мат се усмихна, докато ги гледаше как се изкачват по стълбите. Той самият никога досега не беше виждал двуетажен коралов дом, твърде трудно беше да се раздуе строителният балон до подобни размери, а и вторият етаж след време се смъкваше, или провисваше, ако не бъде поддържан постоянно. Като толкова искат да видят как живеят колонистите защо не слязат на плато Делта?

Какво всъщност ги интересува? Техният живот сигурно е много по-разнообразен.

Странни хора са те. Трудно е да ги разбереш, не само заради напевната бързина, с която произнасят думите, но и заради това, че самите думи имаха други значения. Лицата им също бяха странни, чужди, с разширени ноздри и високи, изпъкнали скули. В сравнение с хората, които Мат познаваше, те бяха слабосилни, с недоразвити мускули и толкова грациозни и красиви, че Мат дори се усъмни дали говорещият е мъж. Което не пречеше видът му да бъде такъв, сякаш му принадлежи целият свят.

Подведе го изоставената къща. Дори реши, че всичко е загубено и ей сега ще го заловят, когато двамата горе неочаквано кацнаха пред къщата и взеха да я разглеждат, надничайки навсякъде. Но ако има късмет, може въобще да не слязат при него.

Беше се притаил в един шкаф, а сетне, докато оглеждаха другата част на къщата, изтича навън, сграбчи кошницата с припасите им и побягна към гората. Имаше едно място, където все още можеше да се скрие. Място, за което трябваше да се сети по-рано.

Той прескочи ниската каменна стена, без да изпуска кошницата с храната. Откъм страната на пропастта беше оставен тесен гранитен корниз — ширината му не надхвърляше три фута. Мат седна със скръстени крака, опрял гръб в стената, а краката му помръдваха само на няколко инча от зеещата долу пропаст. След това отвори кошницата с приготвената за пикника храна.

Беше повече от достатъчно за двама. Мат изяде всичко: яйцата и сандвичите, тубичките с крем, супата в термоса и маслините от паничката. След това ритна празната кошница в бездната и проследи полета ѝ надолу.

Помислете:

Всеки може да зърне безкрайността, ако погледне в ясна нощ нагоре. Но само на планетата Планината Ягледай можете да видите безкрайността като гледате надолу.

Не, това не е истинска безкрайност. Както, впрочем и нощното небе. Виждат се няколко от по-близките галактики, но дори и вселената да се окаже крайна, вие пак надниквате на сравнително ограничено разстояние в нея. Така или иначе, важното беше, че Мат виждаше тази привидна безкрайност, докато гледаше надолу.

Кошницата продължаваше да се смалява и накрая изчезна.

Далеч по-назад я следваше разперила криле пластмасовата салфетка. Но тя също се изгуби от погледа му.

Не остана нищо, освен бялата пелена.

В някой далечен ден ще нарекат този феномен „платотранс“. Всъщност това беше форма на самохипноза, добре позната на жителите на Платото от всички социални слоеве и можеше да бъде сравнена с известните от миналото прояви на „високопланинска хипноза“, или „поглед в далечината“, една разновидност на религиозния транс, която се срещаше само в Астероидния пояс на Слънчевата система. Погледът в далечината бе истинска заплаха за всеки миньор, прекарал повече от допустимото в съзерцание на някоя звезда сред безкрайния космос. Платотранса започваше с продължителен, замечтан поглед надолу, в мъгливата пустош.

Цели осем часа Мат не бе имал никаква възможност да се отпусне. Едва ли щеше да му се отдаде и през настъпващата нощ, така че не биваше да изпуска своя шанс. Той се облегна назад.

Когато излезе от трансa, Мат бе завладян от смътното усещане, че е изминало много време. Лежеше на една страна, с лице към пропастта, загледан в безмерната тъмнина. Нощта бе настъпила неусетно и той се чувстваше чудесно.

Докато не си спомни.

Изправи се и внимателно прескочи стената. Струваше му се, че са заменили стомаха му с пластмасовия макет от кабинета по биология. Ръцете му се тресяха. Отдалечи се на известно разстояние от стената и спря. В коя посока е болницата?

„Хайде стига — рече си той. — Това е смешно.“

Добре де, вляво от него се издигаше полегат склон. Зад себе си виждаше слабо сияние. Защо не опита там.

Тревата и почвата свършиха, когато Мат достигна върха. Сега под босите му крака имаше само камък, камък и скален прах, недокоснати през трите столетия, откакто колонията насаждаше с растения този свят. Мат стоеше на върха на хълма и разглеждаше Болницата. До сградата имаше не повече от половин миля, но пътят бе облян в ярка светлина. Зад нея и от двете ѝ страни сияеха още светлини от прозорци на къщи, но всичките бяха построени на не по-малко от половин миля. На техния фон Мат забеляла зеления език на гората, която бе видял тази сутрин.

Почти в противоположна посока на тъмната, размита стена от дървета, към Болницата водеше равна линия от светлини, която се отдалечаваше от струпаните в покрайнините на оголената зона здания. Сервизен път.

Мат можеше да се добере до дърветата като се придвижва в покрайнините на заселената част. Дърветата щяха да му осигурят нужното прикритие, докато стигне стената, но тази идея му се струваше прекалено рискована. Защо Изпълнението ще оставя само този тесен пояс от дървета на иначе строго охранявания оголен участък? Гората сигурно беше натъпкана с инструменти за наблюдение.

Мат запълзя по корем върху голата скала.

Налагаше се да спира често. Този начин на придвижване се оказва безкрайно уморителен. Не му даваше покой мисълта какво ще прави, когато попадне вътре. Болницата беше огромна, а той не знаеше нищо за вътрешното ѝ устройство. Плашеха го и светещите прозорци. Там никой ли не спи? Всеки път, когато спираше да си отдъхне, Болницата изглеждаше все по-близо.

Сега вече се различаваше по-добре и стената, която я обкръжаваше. Беше наклонена навън и в нея не се виждаше никаква цепнатина.

Намираше се само на стотина ярда от стената, когато се натъкна на жицата. Беше закрепена на забити в скалата метални куки, разположени на равни разстояния една от друга. Жицата приличаше на гола метална струна, изпъната на няколко инча над повърхността. Мат не я докосна. Прескочи я крайно предпазливо, без да се надига повече от необходимото.

Зад стената се разнесе приглушен тревожен звън. Мат замръзна на място. След това се обърна и с един скок се прехвърли обратно зад жицата. Остана да лежи съвсем неподвижно, стиснал здраво очи. Почувства слабо вцепенение, което означаваше, че го е засегнала ултразвукова вълна. Добре, че се намираше извън обсега ѝ. Вдигна глава и се огледа. Четири прожекторни лъча шареха по голата скала. Площадката гъмжеше от полицаи.

Той се обърна, опасявайки се да не забележат бялото му лице. Разнесе се свистене. Наоколо се сипеха „щадящи куршуми“, игли от стъклоподобно вещество, които се разтваряха в кръвта. Не бяха като оловните, но рано или късно някой от тях щеше да го намери.

Неочаквано го прикова ярка светлина. После втора, трета.

От стената се разнесе глас: „Прекрати стрелбата!“. Свистенето на иглите постепенно утихна. Гласът заговори отново: властен, изпълнен с досада и ужасно засилен:

— Ей ти, ставай. Най-добре ела сам, но ако не желаш, ние ще те довлечем.

Мат гореше от желанието да се зарови като къртица в земята. Но дори къртицата не би пробила твърдата, гладка скала. Той се изправи и вдигна ръце.

Никакво движение, никакъв звук.

Един от лъчите го изостави. След това и останалите. Известно време те кръстосваха наоколо, оставяйки ярки кръгли петна по охраняваното поле. Прожекторите угаснаха един след друг.

Отново се обади подсиленият от високоговорител глас. Този път звучеше леко озадачено:

— Кой вдигна тревогата?

— Не зная, сър — отвърна друг глас в нощта.

— Може да е бил заек. Добре, прибирайте се.

Силуетите по стената изчезнаха. Мат остана съвсем сам, все така вдигнал ръце. Почака малко, свали ги и се отдалечи.

Човекът беше висок и кльоцав, с издължено, безизразно лице и тесни устни. Униформата му на полицай-изпълнител едва ли щеше да е по-чиста и изгладена, ако я беше облякъл за първи път. Седеше до вратата със скупаещо изражение, като човек, прекарал половината от живота си на този пост.

На всеки петнадесет минути трябваше да се изправя, за да разкършва схванатия си гръб.

Ковчегът сякаш беше конструиран за Гилгамеш^[1], или за Пол Бъниян^[2]. Стените му бяха от дъбови дъски, поне отвън. Осемте циферблата от едната страна изглеждаха свалени от друго място и прикачени към ковчега от сбъркал с професията си дърводелец. От кльоцавия се изискваше да ги наглежда през определено време — за всеки случай. Всяка промяна в данните изискваше незабавна реакция. Но тъй като не се случваше нищо, той отново се връщаше при масата и продължаваше да чака.

Проблем: Необходимата ви информация се крие в главата на Поли Торнкуист. Как да я измъкнете от там?

Главата е неразделна част от тялото. А тялото — това е съзнанието.

Някои лекарствени препарати оказват влияние върху функциите на тялото и най-вече върху метаболизма — те водят до нежелани странични ефекти. А и без това употребата им не е позволена.

Мъчения? Можете да й изтръгнете ноктите, да счупите костите ѝ. Но това едва ли ще реши въпроса. Болката възбужда адреналиновите жлези, а адреналинът действа на всичко. Непрекъснатата болка е в състояние да увреди необратимо тялото, което по-късно ще бъде

използвано за попълване на резервите. Освен това мъченията противоречат на човешкия морал.

Приятелски разговори? Бихте могли да ѝ предложите сделка. За нея живота и преселване в друг район на Платото, а в замяна всичко, което искате да узнаете. Ето една чудесна възможност, когато органните банки са претъпкани... Но с Поли едва ли ще сполучите да се разберете. И друг път сте срещали такива. Познават ги добре.

Не остава друго, освен да ѝ уредите приятна почивка.

Поли Торнкуист беше душа, самотно увиснала в пространството. Дори по-малко от това, тъй като наоколо нямаше нищо, което да бъде наречено пространство. Нито горещина, нито студ, нито налягане, нито светлина, нито тъмнина, нито глад, нито жажда, нито звук.

Тя опита да се съсредоточи върху равномерното биене на сърцето си, но дори то беше изчезнало. Изгубено сред бездната на обкръжаващото я еднообразие. Същото можеше да се каже за тъмнината зад спуснатите ѝ клепащи, здраво стегнати с непроницаема превръзка: тъмнината беше твърде еднообразна и Поли престана да я забелязва. Тя можеше да напряга мускули срещу нежно притискащите я меки пелени, но не усещаше никакъв резултат, тъй като те поддаваха съвсем малко. Устата ѝ беше полуотворена, не можеше нито да я разтвори широко, нито да я затвори, заради гумения мундщук. Не можеше също така да си прехапе езика, или да го размърда. Не беше в състояние да предизвика дори минимално усещане за болка. Завладя я някакво безмерно спокойствие, което безшумно и неусетно я отнасяше в света на нищото.

„Какво се случи?“

Мат седеше в покрайнините на затревения участък на хълма над Болницата. Погледът му беше прикован в светещите прозорци. Юмрукът му удряше безсилно по коляното.

„Какво се случи? Там аз им бях в ръцете? В ръцете им бях!“

И никой не му попречи да се отдалечи. Объркан, безпомощен, победен, той очакваше високоговорителя да произнесе последната заповед. Но такава не последва. Сякаш го бяха забравили. Тръгна си, усещайки с гърба си смъртта, очаквайки парализиращия ултразвуков лъч, или пробождането на щадящия куршум, или гласа на офицера.

Постепенно, в разрез с всякаква логика, той осъзна, че никой не го преследва.

И тогава побягна.

Дробовете му престанаха да подскачат трескаво, но мислите му се гонеха все така объркано. Струваше му се, че никога няма да спрат. Продължи да тича, докато не се строполи, тук, на върха на хълма, където за първи път си даде сметка, че това, което го прищпорва, е ужасът пред смъртта и органната банка. Бягаше от невъзможното и неразбираемото, от една вселена, обитавана от безмерен страх и лишена от всякаква логика. Как успя да се измъкне от тази равнина на смъртта, без да бъде забелязан от безбройните дебнещи очи? Това приличаше на вълшебство и пробуждаше нови страхове.

Нещо беше разсеяло обикновените закони на природата, за да му спаси живота. Никога не бе чувал за сила, която би могла да го стори, освен... освен Мъгливите Демони. А Мъгливите Демони бяха персонажи от легенда. Така го бяха учили от малък. Те са басня, с която плашат децата, нещо като дядо Коледа, само че наопаки. Бабичките, които бяха заселили с тях непрогледната пелена на края на света, следваха една традиция, по-древна от самата история, но не по-стара от човека. Никой не вярваше в съществуването им. Те бяха само шега, макар с горчив привкус. Нещо, в името на което да изругаеш.

„Откриха ме, а след това ме оставиха да си ида. Защо?“

Дали не са го направили преднамерено? Съществува ли някаква причина, заради която Болницата би допуснала една колонистка отрепка до самите си стени, само за да я остави да се измъкне безпрепятствено?

Може би органната банка е препълнена? Сигурно имат място, където държат затворниците, докато им потрябват пресни попълнения.

Ами ако са решили, че е екипарий? Да, ето едно подходящо обяснение! Човешка фигура на плато Алфа — напълно естествено да е някой от аристокрацията. И така да е — защо поне не го задържаха за разпит?

Мат започна да се разхожда около върха на хълма, без да се отдалечава от него. В главата му цареше хаос. Преди съвсем малко бе поел на сигурна смърт, а стана така, че врагът дори не го забеляза. Оставиха го да си тръгне — кой, защо? И какво да предприеме сега? Да се промъкне до моста Алфа-Бета с надеждата, че и там няма да го забележат? Или да скочи от обрива, размахвайки ръце със смахнатата мисъл, че ще може да полети?

Най-страшното беше, че почти бе готов да повярва във второто. Вълшебство, вълшебство. Нали Худ спомена нещо за вълшебство.

Не, не за вълшебство. Той направо почервения от усилие да докаже, че вълшебството нямало нищо общо. Говореше за... някаква психична сила. А Мат бе така погълнат от присъствието на Поли, че дори не го изслуша докрай. Твърде неприятно, защото това можеше да се окаже единственият му шанс за спасение. Искане или не, налага се да приеме, че притежава парапсихични способности, макар да не разбира в какво точно се проявяват. Все пак по-добре някакво, отколкото никакво обяснение.

— Аз притежавам психична сила — произнесе той. В тъмнината гласът му прозвуча необикновено убедително.

Чудесно. А сега? Не помнеше нищо от разясненията на Худ за особеностите на парапсихичните способности. Можеше обаче да зачеркне идеята за скокове от ръба на пропастта. Каквато и да се окаже истината за неизследваните сили на човешкия мозък, те сигурно имат своя логична последователност. Едва сега си спомни странната увереност, която го бе завладяла пред стената на Болницата — че никой няма да го забележи, стига само да го пожелае. Затова пък никога не си бе помислял, че би могъл да лети — дори на сън.

Ще трябва да си поговори с Худ.

Но Худ е в Болницата. Може би дори вече не е между живите.

Дявол да го вземе...

Вълна от дребни, разпарцаливени облаци постепенно закриваше звездите. Градските светлини гаснеха една след друга, освен тези на Болницата. На Платото се възцари пълна тишина.

Какво пък... все пак опита да се промъкне в Болницата. Дори го разкриха. Само дето не го видяха, когато се изправи в сиянието на прожекторите. Защо? — въпрос, чийто отговор все още предстоеше да научи, също както и отговора на „как“?

Ако иска да постигне нещо трябва да рискува. Изправи се решително и отново пое напред. Проклинаше се за упоритостта си, но не спираше.

Добре де, щом е решил да си троши главата, защо не навлече по-ярки дрехи? Синя риза с оранжева якичка, малинова шапка с буквата „с“ в жълт триъгълник и очила с метални рамки — съвсем като в училище. Няма значение — ще се приближи така, както е сега.

Винаги си е падал по красивите жестове.

Вървеше по края на оголената земя, докато не стигна къщите. Сега пое по опустелите улици. Сградите от двете страни го наблюдаваха, мрачни, смълчани. Сигурно щяха да изглеждат красиви на дневна светлина. Що за хора живеят в тях? Весели, жизнерадостни, щастливи, вечно здрави и вечно млади. Как му се искаше и той да е един от тях.

Постепенно забеляза една особеност в къщите. Колкото и да се отличаваха по конструкция, цвят, стил и материал, всички притежаваха един общ, обединяващ признак. Всичките бяха обърнати с фасадите си към Болницата.

Сякаш Болницата ги изпълваше със страх. Или с чувството за вина.

Отпред изникнаха светлини. Мат ускори крачка. Вървеше вече половин час. Да, ето го и сервизният път, осветен от два реда лампи. По средата си имаше прекъсната бяла линия.

Мат стъпи върху нея и закрачи в посока към Болницата. Раменете му отново се напрягаха неестествено, сякаш долавяха полъха на дебнещата отзад смърт. Но опасността всъщност беше отпред. Органната банка символизираше най-унизителната смърт, която би могъл да си представи. Но имаше нещо, дори по-страшно от нея.

Случваше се да освобождават затворници от Болницата, за да разкажат как са ги съдили. Рядко, но се случваше. Мат вече се досещаше какво го чака.

Забележат ли го, ще го прострелят с щадящи куршуми, после ще го отнесат в Болницата на носилка. Когато се събуди, ще го отведат на първия и последен разпит с ужасния Исус Пиетро Кастро. Горящите очи на Главата на Изпълнението ще се впият в неговите и той ще чуе кънтящия му глас: „Келер, а? Да, ние разчленихме твоя чичо. Е, Келер? Появил си се тук, сякаш си екипарий, който има работа в Болницата. И каква е тази работа, Келер?“

Какво ще отговори тогава?

[1] шумерски цар, герой от шумерските и вавилонски епоси — Б.пр. ↑

[2] легендарен дървосекач от епохата на Американската колонизация — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

БОЛНИЦАТА

В съня си Исус Пиетро изглеждаше с десет години по-възрастен. Достойнствата му — изправен гръбнак, яки мускули и умело контролирана мимика — сега имаха възможност за заслужен отдих. Сивите му, винаги изрядно сресани коси, бяха разчорлени, тук-там отдолу се показваше оголен скалп, който иначе винаги прикриваше старателно. Спеше сам, отделен от жена си с врата, която никога не се заключваше. Понякога Исус се мятеше насън, друг път, изтощен от безсъние, се блещеше в тавана и си мърмореше недоволно под носа. Но тази нощ спеше съвсем спокойно.

А би могъл отново да изглежда на трийсет — със съответната помощ. Под иначе сбръчканата кожа се криеше организъм в чудесно състояние. Притежаваше великолепно дишане — отчасти благодарение на новоприсадения бял дроб, неговите мускули — скрити под дебели, увиснали кожни гънки, оставаха твърди, и храносмилането му протичаше нормално. Зъбите, до един присадени, бяха великолепни. Ако само получи нова кожа, нов скалп, нов черен дроб и му сменят няколко сфинктера и други автономни мускули...

Но за целта се изискваше специално постановление от Съвета. Щеше да е нещо като обществена награда и той бе готов да я приеме в случаи, че я предложат, но не възнамеряваше да се бори за нея. Трансплантациите и тяхното разпределение бяха изцяло под юрисдикцията на екипажа и представляваха най-мощната привилегия. На всичко отгоре Исус Пиетро чувстваше... не отвращение... по-скоро известна неохота да заменя частите на своето тяло с чужди. Струваше му, че е като да изгуби своето „аз“. Само страхът от смъртта го беше принудил преди няколко години да склони присаждането на нов бял дроб.

Отново се унесе в сън.

И събитията започнаха да се подреждат едно след друго.

Филмите на Поли Торнкуист: някой се е промъкнал през неговата мрежа предишната нощ. Вчера — бягството на Келер. Разяждащото подозрение, засега все още догадка, че товарът на рамробот 143 е далеч по-важен и съдбоносен, отколкото предполага. Смачкани, неудобни чаршафи. Одеядлото е прекалено тежко. А на всичко отгоре забрави да си измие зъбите. Въображаема картина — Келер, същият, който скочи право надолу, в пропастта, продължава да го преследва. Тихи звуци отвън зад стената, звуци, които се разнасят вече близо час, без да го събудят. Необясними звуци. Също като страстта по онова момиче, което в момента лежи в ковчега и последвалото я чувство на вина. Изкушението да се възползва от този старинен метод за промиване на мозъци за свои лични цели, да принуди малката бунтовница поне временно да се влюби в него. *Изневяра!* И отново чувството за вина.

Изкушения. Избягали затворници. Горещина, смачкани чаршафи. Безсмислено. Той се пробуди.

Исус Пиетро лежеше изпънат в леглото, стиснал юмруци и втренчил невиждащ поглед в тъмнината. Безсмислено е да се съпротивлява. Изминалата нощ бе объркала равномерния ход на вътрешния му часовник. Защо през цялото време мисли за Келер?

Исус Пиетро се претърколи на другия хълбок и вдигна телефона.

— Болницата, сър — произнесе непознат глас.

— Кой е насреща?

— Старши сержант Ленард В. Уотс, сър. Нощният дежурен.

— Какво става в Болницата, старши сержант? — въпросът не беше чак толкова необичаен. Исус Пиетро продължаваше да го задава всяка сутрин на рапорт вече десет години.

Уотс отговори с ясен, уверен глас.

— Чакайте да видя. Вие си тръгнахте в седем. В седем и трийсет майор Янсен нареди да освободим подставените лица, заловени предишната нощ — тези, които нямаха слухови апарати. Майор Янсен си тръгна в девет. В десет и трийсет сержант Хелиос съобщи, че всички подставени лица са се прибрали по къщите. Хъммм... — шум от прелистени страници. — С изключение на двама, всички разпитани днес затворници бяха екзекутирани и преместени в трупохранилището. От секцията за медицинско снабдяване ни уведомиха, че засега

органната банка е препълнена и не може да поема нови попълнения. Желаете ли да ви прочета списъка на ексукутираните, сър?

— Не.

— Ковчезната терапия протича задоволително. Засега не са регистрирани неблагоприятни странични реакции. Външните патрули докладваха за лъжлива тревога в 12.08, предизвикана от заек, който се е натъкнал на бариерата на електронното око. На охраняемия периметър не са забелязани подозрителни раздвижвания.

— Откъде знаят, че е било заек?

— Да попитам ли, сър?

— Не. Предположили са. Лека нощ. — Исус Пиетро се обърна по гръб и зачака съня.

... В последно време двамата с Надя рядко споделяха леглото. Дали да не започне лечение с тестостерон? Едва ли ще се наложи трансплантация — много жлези прекратяват действието си, но продължават да функционират при наличието на сложна и точна система за снабдяване с хормони чрез кръвта и храната. А инжекциите не са чак толкова нетърпими.

... Виж, баща му не смяташе така.

На млади години Исус Пиетро бе отделил немалко време за обмисляне обстоятелствата около собственото си зачеване. Защо старецът бе настоял да му бъдат възстановени и семепроводните канали при трансплантацията на тестисите? Когато навлезе в зрелостта Исус Пиетро реши, че знае отговора. Даже преди шейсет години, независимо от вековната традиция за многодетни семейства, в преобладаващата си част Платото оставало незаселено. За Ханет Кастро продължаването на рода е било най-висш дълг също както и за неговите предци. Пък и как ли се е чувствал старецът, когато е научил, че повече не е в състояние да зачева деца?

С течение на годините Исус Пиетро откри, че знае отговора и на този въпрос.

Мисълта му се понесе надалеч, размътена от приближаването на съня. Исус Пиетро се обърна на една страна и се нагласи по-удобно.

... Заек?

Защо не? От гората.

... Какво ще търси заек в една натъпкана с капани гора?

Въобщие, кое животно, по-голямо от полска мишка, може да оцелее в тази гора? С какво ще се храни на плато Алфа?

Исус Пиетро изруга и протегна ръка към телефона.

— Искам още утре да претърсите всяко ъгълче в гората — нареди той на сержант Уотс. — Ако намерите нещо дори с размери на плъх, незабавно ще ме уведомите.

— Да, сър.

— В кой сектор беше нощната тревога?

— Веднага ще проверя. Къде точно... аха. Сектор шест, сър.

— Шести? Това е съвсем близо до гората.

— Да, сър.

Така значи.

— Лека нощ, старши сержант — каза Исус Пиетро и затвори телефона. На сутринта ще претърсят гората. Изпълнението със сигурност показва белези на разложение, мислеше си Пиетро. Ще трябва да предприеме нещо.

Стената беше наклонена навън — близо дванадесет фута бетон, плътно покрит от бодлива тел. Вратата също бе наклонена под ъгъл от двайсетина градуса. Беше закрепена на яки метални пилони, които сигурно се държаха в бетонни легла дълбоко в земята. В момента тя бе затворена, а площадката зад стената — ярко осветена. Но тук, от другата страна, се виждаше само разсеяно сияние в небето.

Мат стоеше в основата на стената и гледаше нагоре. Невъзможно беше да я изкатери. Забележат ли го, ще отворят вратата... Но не биваше да го виждат.

Засега не биваше. И не го виждаха. Най-сетне разполагаше със следващата брънка от логическата верига. Поне така се надяваше. Щом някой те вижда, докато се криеш, но престава да те забелязва, когато спреш да се криеш, той едва ли ще ти обърне внимание, ако го доближиш по ярко осветен път.

Само че тук логическата верига се прекъсваше.

Каквото и да му е помагало досега, тук ще се окаже безсилно.

Мат обърна гръб на стената. Изправен в подножието на колосалната наклонена врата, той проследи ярката лента на пътя до там, където изчезваше в тъмнината. Повечето къщи тънеха в мрак. Местността наоколо бе непрогледно черна чак до звездния хоризонт.

Вдясно от него, там, където хоризонтът опираше в пропастта, светлината на звездите бе размътена от мъгливата пелена на бездната.

Мат така и не можа да намери подходящо обяснение за импулса, който го завладя в този миг.

Той се покашля.

— Нещо ми помага — произнесе с равен и спокоен глас. — Това вече е ясно. Така — нужна ми е помощ, за да преодолеея вратата. Трябва да вляза в Болницата.

Зад стената се разнесоха тихи далечни стъпки, чува се приглушени гласове. Отгласи от болничните дела, които в момента не го касаеха.

Тук, при него, нищо не се беше променило.

— Помогни ми да вляза вътре — помоли се той, обръщайки се не толкова към себе си, колкото към нещо вън от него. Не знаеше към кого — или какво. Нищо не знаеше.

На Платото никой не вярваше в богове.

Но Мат изведнъж осъзна, че има само един път. Той напусна платното и започна да тършува наоколо. Не след дълго намери парче бетон, с неравни краища, изцапано с кал. Върна се, замахна и започна да удря равномерно по желязната врата.

Бам! БАМ! БАМ!

Над стената се показва глава.

— Спри веднага, жалка колонистка отрепка!

— Пуснете ме.

Главата остана горе.

— Ама ти наистина си колонист.

— Позна.

— Не мърдай! Да не си мигнал дори! — човекът заопипва нещо от другата страна на стената. Появиха се две ръце — едната държеше насочен пистолет, а другата — телефонна слушалка. — Ало! Ало! Обадете се, мътните ви взели... Уотс? Говори Хобарт. Току-що някакъв тъп колонист се появи зад вратата и взе да блъска по нея. Да, истински колонист! Какво да правя? Добре, ще го питам.

Главата се наведе напред.

— Сам ли ще вървиш, или да те носят?

— Сам — отговори Мат.

— Казва, че ще върви. Защо въобще го питаме? Аха... Май си прав. Извинявай, Уотс, за мен беше толкова неочаквано. Друг път не ми се е случвало.

Пазачът остави слушалката. Главата и пистолетът продължаваха да следят Мат. Само след секунда масивната врата се отмести встрани.

— Влизай — нареди пазачът. — Ръцете на тила.

Мат пристъпи послушно. Към вътрешната страна на стената беше прилепена караулка. Портiererът се спусна по тясна метална стълбичка.

— Тръгвай напред — заповяда той. — Мърдай. Ей там, където са светлините. Виждаш ли? Ще вървиш натам.

Когато приближиха следващата врата пазачът извади от джоба си свирка и я наду. Не последва никакъв звук, но вратата се разтвори. Мат влезе.

Щом се озоваха вътре пазачът видимо се отпусна.

— Какво търсеше там? — попита той.

Мат усещаше, че старите страхове се завръщат отново. *Вътре* е. Тези коридори са Болницата. Не беше мислил какво ще предприеме нататък. А и съвсем обяснимо — замисли ли се, трябва веднага да побегне. Стените наоколо бяха от бетон, тук-там с метални решетки, от тавана стърчаха отворите на вентилационните тръби. Имаше и врати, но всичките бяха затворени. Из въздуха се носеше непозната миризма, или съчетание от миризми.

— Питам: какво търсеше...

— В съда ще узнаеш!

— Няма какво да се зъбиш. Какъв съд? Залових те на плато Алфа. Това е достатъчно за да си виновен. Ще те пъхнат във вивариума докато не потрябваш, а след това ще те напомним с антифриз и ще те откарат. Никога няма да се събудиш повече.

Мат го погледна ужасен и поклати разтреперано глава. Пазачът отскочи от рязкото му движение, а ръката с пистолета се напрегна. Оръжието сигурно бе заредено с щадящи куршуми, а вместо барут се задвижваше от сгъстен въглерод. За не повече от секунда Мат бе завладян от увереността, че сега ще го застрелят. После ще отнесат тялото му във вивариума (каквото и да значеше това), но той няма да се събуди. Ще го разчленят докато спи. Последният миг от живота му се разтягаше, разтягаше...

Ръката с пистолета се отпусна. Мат не откъсваше втрещен поглед от лицето на пазача. Човекът пред него сякаш губеше разсъдък. Той въртеше ужасен поглед наоколо, разглеждаше стените, тавана, хвърли поглед и на вратата, на пистолета в ръката си — с една дума на всичко, освен на Мат. Внезапно той се обърна и побягна.

Мат дочу заглъхващия му вик:

— В името на Мъгливите Демони! Мястото ми е при вратата!

В един и трийсет за смяна при ковчега на Поли се яви друг офицер.

Униформата му не беше толкова щателно изгладена, но той самият изглеждаше по-добре. Имаше тренирано тяло на гимнастик и дори в този късен час на нощта изглеждаше бодър и свеж. Той почака докато кльощавият си иде, след това се зае да изучава циферблатите при главата на Поли.

Новият дежурен се оказа далеч по-прилежен от предишния. Той крачеше покрай дългата редица с датчици и внимателно, методично нанасяше данните от тях в дневника. Когато свърши, щракна със закопчалките по ръба на ковчега и вдигна капака, като се стараяше да не скърца с него.

Тялото вътре не помръдваше. Жената беше увита като мумия — мумия с остра муцуна и няколко пласта меки пелени. Муцуната се оформяше от дихателния апарат и мундщука в устата. Подобни издатини се виждаха и в областта на ушите. Ръцете ѝ бяха скръстени на корема, като в усмирителна риза.

Дълго време полицаят не откъсваше поглед от жената в ковчега. Когато се обърна, на лицето му се четеше безпокойство. Но беше съвсем сам и в коридора не се чуваха никакви стъпки.

От горната част на ковчега излизаше дълга гофрирана тръба с наконечник. Полицаят разкачи наконечника, поднесе единия край на тръбата към устата си и произнесе:

— Не се страхувай. Аз съм твой приятел. Ей сега ще те приспя.

Размота меките пелени от ръцете на Поли, извади пистолета и стреля в кожата. На ръката ѝ се появиха дузина червеникави точки, но момичето не помръдна. Нищо не показваше, че го е чула и е почувствала убожданията.

Той спусна капака и отново закачи наконечника на тръбата.

Докато отбелязваше промените в датчиците под мишниците му се образуваха големи тъмни петна. Накрая извади отвертка и започна да се ровичка в механизмите на циферблатите. Когато приключи и осемте показваха същите стойности, както и при идването му.

Те лъжеха. Циферблатите сочеха, че Поли Торнкуист е будна, но неподвижна; в съзнание, но лишена от всякакви сетивни дразнителни. Докато в действителност Поли Торнкуист спеше. Щеше да проспие всичките осем часа от дежурството на Лорен.

Той изтри потното си чело и седна. Не обичаше да рискува по такъв необмислен начин, но в случая се налагаше. Момичето сигурно знаеше нещо важно, иначе едва ли щеше да попадне тук. Сега ще издържи осем часа по-дълго.

Мъжът, когато откараха в операционната на органната банка, беше в безсъзнание. Това бе същият човек, когото отрядът на Исус Пиетро бе открил върху ръчката на взривното устройство, един от разпитаните през отминалия ден. Исус Пиетро бе приключил с делото му, от гледна точка на закона той беше съден и осъден, но все още жив. Така гласеше буквата на закона, нищо повече.

Операционната беше просторна и вътре кипеше бурна дейност. На колички покрай една от дългите стени бяха подредени два̀йсетина малоба̀рнитни хибернационни контейнери, за преместване на извадените органи в съседното помещение. Лекарите и лаборантите работеха спокойно, с вещина, върху многобройните операционни маси. Масите всъщност представляваха охладителни вани — открити контейнери с течност, където се поддържаше постоянна температура: 10 градуса по Фаренхайт. До вратата беше поставен по-голям контейнер, в който се плискаше жълтеникава течност.

Двама лаборанти вкараха осъдения в операционната и първият от тях веднага му инжектира пълна спринцовка със същата жълтеникава течност. Те доближиха количката до една от незаетите вани. Жената, която им се притече на помощ, закрепил върху лицето на пациента дихателна маска. Лаборантите наклониха количката и без никакъв плясък осъденият се плъзна във ваната.

— Този е последният — рече единият. — Да ви кажа момчета, направо се скапах.

Жената го погледна с любопитство, което отчасти беше скрито под широката маска. В гласа на лаборанта наистина бе прозвучала

неимоверна умора.

— Вървете си и двамата — каза жената. — Утре можете да поспите до късно. Повече няма да ни трябват.

Когато приключат и с последния осъден, органната банка ще е пълна. По закон той все още беше жив. Но температурата на тялото му стремително се снижаваше, а сърдечният ритъм се забавяше. Постепенно сърцето спря. Температурата му продължаваше да спада. След два часа тя достигна далеч под точката на замръзване, ала жълтеникава течност в съдовете не позволяваше тялото му да замръзне.

По закон той продължаваше да е жив. Случвало се бе осъдени на този етап да бъдат оправдани и тогава ги съживяваха обратно без никакви нежелани последствия, освен спомена за ужаса, който носеха до края на дните си.

Преместиха осъдения на операционната маса. Първо разтвориха черепа му, направиха разрез на шията и прекъснаха гръбначния мозък непосредствено под продълговатия мозък. Извадиха главния мозък много внимателно, за да не наранят мозъчната обвивка. Макар лекарите и да отричат, те се отнасяха с известна почителност към човешкия мозък, което си пролича в този момент. Също в този момент осъденият по закон ставаше мъртвец.

В нюйоркската болница в началото биха направили кардиотомия и осъденият щеше да издъхне, когато тя приключи. На Успех той щеше да е мъртъв тогава, когато температурата на тялото му достигне 32 градуса по Фаренхайт. Така гласеше буквата на закона. Все някъде трябва да се прокара черта.

Мозъка изгориха с Волтова дъга, а пепелта запазиха за погребалната урна. Последва го кожата, свалена на места почти в запазен вид. Значителна част от работата се вършеше от апарати, но апаратите на Платото не бяха толкова свършени, че да се справят без контрола на хората. Лекарите работеха така, сякаш разглобяват неимоверно сложна и интересна мозайка. Всеки орган се поставяше в самостоятелен хибернационен контейнер. От него се взимаше съвсем миниатюрна проба, с помощта на спринцовка и тънка игла, и се подлагаше на серия от тестове за тъканна непоносимост. Трансплантационната операция не беше шев и кройка. Тялото на пациента можеше да отхвърли чуждите органи, освен ако процесът на

тяхното приемане не бъде защитен от специални лекарствени средства. Когато тестовете приключиха, върху взетите проби бяха поставени етикетчета с описания на техните характеристики. Едва тогава ги преместиха в съседното помещение — органната банка.

Мат беше объркан. Скиташе се безцелно из коридорите и търсеше врата с надпис „Вивариум“. Някои от вратите, които подминаваше имаха надписи, други не. Болницата беше необхватна. Нищо чудно да върви дни наред, без да открие онова, което търсеше.

В коридора често се разминаваше с изпълнители в полицейски униформи или бели престилки и спуснати на шията маски. Забележеше ли някой да се приближава към него, Мат се притискаше до стената и оставаше напълно неподвижен, докато не го подминат. Никой не му обърна внимание. Необяснимата невидимост го защитаваше добре.

Но и той не стигна доникъде.

Карта — ето от какво се нуждаеше.

Някои от тези врати сигурно водеха към кабинети. А в някои от тези кабинети трябваше да има карти — окачени на стената, или залепени върху бюрото. В края на краищата, тези коридори бяха толкова объркани. Мат кимна неволно, сякаш се съгласяваше със себе си. Ето и сега до него имаше врата със странен знак и надпис: „Вход само за упълномощени лица“. Дали пък...

Той отвори вратата. И замръзна, още непристъпил прага, разтърсен до мозъка на костите си.

Стаята беше изпълнена със стъклени съдове, подобни на аквариуми, но високи от пода до тавана, всеки с многобройни вътрешни прегради. Те бяха подредени като лабиринт, или като секции на обществена библиотека. В първите няколко секунди Мат не разпозна съдържанието на стъклените съдове, но червения им цвят и асиметричната форма безпогрешно издаваха същинската им природа.

Той влезе и затвори вратата. Краката му се движеха механично, без да се подчиняват на командите от мозъка. Тези приплескани тъмночервени предмети, тези светещи мембрани, тези мековати, наглед чужди и страшни форми, огромните цилиндрични съдове, пълни с яркочервена течност... Да, това бяха човешки същества. Имаше и надписи, кратки надгробни послания:

„Тип АВ, Rh (+)...“ „Глюкозно съдържание...“ „Еритроцитен брой...“

„Щитовидна жлеза — мъжка“. „Имунен клас С, 2, пн 31...“ „Свръхчувствителност към телесно тегло под...“

„Ляв пищял, жив...“ „Костен мозък тип О, Rh (-), N, 02. Дължина...“ „ВАЖНО: преди употреба провери натъкмяването на ставното ложе“.

Мат затвори очи и опря чело в една от хладните стени на близката стъклена банка. По природа винаги е бил прекалено състрадателен. Ето и сега го беше завладяла скръб и му беше нужно време, за да потъгува за тези непознати. Дано наистина са непознати, слава на Мъгливите Демони.

„Задстомашна жлеза... склонност към диабет... имунологичен тип... да се избягва присаждане... само за получаване на секрет...“

Вратата се отвори.

Мат се промуши между двете банки и надникна зад ъгъла. В стаята влезе жена с бяла престилка и маска, бутаща нещо пред себе си на количка. Мат продължи да я наблюдава, докато прехвърляше разни предмети от количката в различни банки.

„Някой току-що е умрял.“

А жената с маската беше чудовището. Мат едва ли щеше да се бои от нея повече, дори ако под маската ѝ бяха щръкнали чифт извити отровни зъби.

Изад отворената врата се разнесоха гласове.

— Повече мускулна тъкан не можем да използваме. — Конски глас, приповдигнат и недоволен, с властен оттенък. Отвърна му насмешлив мъжки глас:

— Какво да я правим тогава — да я изхвърляме ли?

— И защо не?

Секунда мълчание. Жената с количката довърши работата си и се насочи към вратата. После се чу:

— Тази мисъл никога не ми е допадала. Умира човек, за да ни снабди със здрава, жива тъкан, а вие искате да я изхвърлите като... — вратата се затвори и отрязва края на изречението.

„Като остатъци от пиршество на демони“ — довърши вместо него Мат.

Той понечи да приближи вратата към коридора, но вниманието му беше привлечено от нещо друго. Четири от стъклените банки се отличаваха от останалите. За разлика от другите те не бяха снабдени със сложна инсталация за поддържане равновесието на вътрешната среда, монтирани в основата. Вместо това тези механизми бяха разположени вътре в течността, зад прозрачните стени. В най-близката от банките туптяха шест човешки сърца.

Невъзможно бе да греши — наистина бяха сърца. Размерите им бяха като на детски органи. И туптяха! Съседната банка съдържаше други миниатюрни органи — тъмни и овални, може би черни дробове, но също малки — съвсем малки.

„Това вече е прекалено“. С един скок Мат се озова в коридора. Задъхан той притвори вратата зад себе си, не виждаше нищо, освен гроздовете от малки сърца и дробове.

Някой излезе зад ъгъла и рязко спря.

Мат вдигна глава и го погледна: едър, охранен тип с униформа на полицай-изпълнител. Мат опита да заговори, но гласът му трепереше до неузнаваемост:

— Къде е вивариумът?

Полицаят се облещи в него, после каза:

— Тръгваш направо, докато стигнеш стълбището. Качваш се един етаж, там свиваш наляво и вървиш, докато стигнеш стрелката. Висока врата със сигнална инсталация — няма да я пропуснеш.

— Благодаря — Мат се обърна към стълбището. Стомахът му беше свит на топка, а ръцете му трепереха. Готов беше да легне дори тук, в коридора, но трябваше да продължи.

Нещо го ужили по ръката.

Мат замръзна и направи опит да я вдигне. Беше съвсем безчувствена и напълно парализирана. Върху китката се виждаха половин дузина червеникави петънца.

Едрият мъжага разглеждаше Мат с навъсен поглед. В ръката си държеше пистолет.

Светът наоколо се завъртя бясно и започна да се смалява.

Лейтенант Халей Фокс изгледа просналия се на пода колонист и прибра пистолета в кобура. Какво става с този свят? Първо тази непонятна свръхтайнственост покрай приземяването на сондата. След това — двеста заловени бунтовници за една нощ и цялата Болница се

обръща с краката наопаки. А сега? Някакъв колонист се разхожда по коридорите на Болницата и на всичко отгоре пита къде е вивариумът?!

Е, поне с него се оправи. Халей фокс повдигна отпуснатото тяло и го метна на рамо, като сумтеше от напрежение. Само лицето му оставаше все така меко, отпуснато. „Ще доложа и ще забравя за това.“ Лейтенантът намести товара на рамото си и пое към стълбището.

ГЛАВА 6

ВИВАРИУМЪТ

На зазоряване назъбеният връх на Планината Ягледай плуваше над море от мъгла. За малцината, които вече бяха станали, от черно небето се беше превърнало в сиво. Това не беше отровната пелена зад обрива, нито стоманеносив буреносен облак, достатъчно гъст, та и слепецът да спечели в него съревнования по стрелба. Екипарии или колонисти, без значение, достатъчно беше да се отдалечат на няколко рамки от вратата и домовете им изчезваха. Хората вървяха и работеха във вселена с диаметър няколко десетки ярда.

В седем часа полицията навлезе в гората с капаните — по един взвод от всяка страна. Жълтите фенери за мъгла осветяваха дърветата в близкия край до стената на Болницата. Тъй като нощните пазачи вече си бяха отишли, нито един от полицаите нямаше представа що за зверчета преследват. Някой пусна слуха, че търсели избягал колонист.

Към девет часа двете групи се срещнаха точно в средата, вдигнаха рамене в недоумение и взеха да се разпръсват. Нито животни, нито хора обитаваха гората с капаните — нищо, по-едро от насекомо. И въпреки това във въздуха се вдигнаха четири коли и напръскаха гората от единия край до другия.

В девет и трийсет...

Исус Пиетро разряза грейпфрута по средата и обърка едната половинка. Сокът отвърте започна да се стича в чинийката. Той попита:

— Хванахте ли този ваш заек?

— Не, сър, затова пък пипнахме затворник.

— В гората?

— Не, сър. Чукаше по вратата с камък. Пазачът го пуснал на територията на Болницата, но от този момент положението става малко неясно...

— Янсен, то вече е неясно. Защо този тип е чукал по вратата? — изведнъж го прониза ужасяваща мисъл. — Да не е екипарий?

— Не, сър. Това е Матю Келер. Вече го идентифицирахме.
Грейпфрутовият сок преля над ръба на чинийката.

— Келер?

— Той самият.

— Тогава кой е бил в колата?

— Съмнявам се, че някога ще го узнаем, сър. Едва ли ще намерим доброволци, съгласни да потърсят тялото му. — При тези думи Исус Пиетро избухна в смях. Янсен беше чистокръвен колонист, но както той, така и предците му толкова дълго бяха на служба, че поведението и маниерите му бяха придобили властност и аристократизъм. Независимо от това да се шегува с подобни неща пред началството бе абсолютно нарушение на етикецията. Добре че поне бяха сами, нямаше излишни свидетели.

— Опитвах се да измисля някакъв начин да пораздрусам малко Изпълнението — призна Исус Пиетро, внезапно придобил сериозен изглед. — Този случай може да ни бъде от полза. И така, Келер застанал пред вратата и започнал да я удря. После?

— Точно така, сър. Пазачът го арестувал и позвънил на Уотс. Уотс почакал половин час, след това сам се обадил на пазача. Онзи не помнел нищо от това, което е станало със заловения след обаждането. Бил се върнал на поста си, но защо — не можел да обясни. Уотс го изпратил в ареста.

— А защо е чакал половин час? И къде е бил Келер през това време?

— Лейтенант Фокс го открил пред вратата на органната банка, стрелял в него и го отнесъл във вивариума.

— И сега той и пазачът чакат да реша какво да правя с тях. Добре. Няма да заспя, докато не разнищя тази история — Исус Пиетро побърза да приключи със закуската.

Междувременно му хрумна идеята, че загадката може да се окаже далеч по-дълбока. Как Келер въобще се е добрал до плато Алфа? Охраната не би го пуснала по моста.

С кола? Но нали във всичко това е забъркана само една въздушна кола...

Хобарт се тресеше от страх. По-изплашен човек досега Исус Пиетро не беше виждал и той дори не се постара да скрие изненадата си.

— Казвам ви, не зная! Пуснах го през вратата — говоря за централния портал. Поведох го пред себе си, за да не може да ме нападне...

— И той нападна ли те?

— Не помня подобно нещо.

— Може и да си забравил, ако те е ударил по главата. Седи спокойно. — Исус Пиетро заобиколи бюрото, за да огледа темето на Хобарт. — Няма цицини, нито охлузвания. Боли ли те главата?

— Чувствам се нормално.

— И така, той влезе през вратата. Ти говори ли с него?

Хобарт кимна колебливо.

— Аха. Питам го защо блъска. Той не отговори.

— А после?

— Ами, изведнъж аз... — Хобарт млъкна и преглътна болезнено. Исус Пиетро повиши леко глас.

— Продължавай.

И тогава Хобарт заплака.

— Престани. Значи разговаряхте. За какво?

— Аз изведнъж... изведнъж си спомних, че поста ми е при вратата.

— Ами заловеният?

— Не помня!

— Уф, я се махай — Исус Пиетро натисна бутона. — Отведете го във вивариума. И ми доведете Келер.

Нагоре по стълбището, надясно, сетне наляво...

ВИВАРИУМ. Зад голямата желязна врата бяха подредени два реда койки с матраци. Всички освен две бяха заети. В помещението имаше деветдесет и осем колонисти на възраст от петнайсет до петдесет и осем години. Те спяха спокойно, далеч по-спокойно отколкото при нормален сън, дишаха дълбоко, а на лицата им бе изписано безмерно блаженство. Странна умиротвореност цареше тук. Само от време на време се разнасяше тихо похъркване.

Дори часовоят имаше сънен вид. Седеше на най-обикновен стол до вратата, подпрял на гърди двойната си брадичка и скръстил ръце на корема.

Преди повече от четири века, някъде към средата на деветнадесети век, група руски учени се натъкнали на изобретение,

което правело съня напълно излишен. Така и станало, на някои места. През двайсет и четвърти век почти нямаше угълче на познатата вселена, където да не са чували за апарата за изкуствен сън.

Вземете три електрода, съвсем леки. Намерете си морско свинче — човек — и го поставете по гръб, със затворени очи. Два от електродите закрепете на слепоочията му, а третия на тила. Пуснете през мозъка слаб ритмично пулсиращ ток в посока от слепоочията към тила. Съзнанието на вашето морско свинче мигом ще се изключи. След няколко часа спрете тока и то ще дойде в съзнание, за да заяви, че се чувства като след осем часа дълбок сън.

Може би предпочитате да не спирате тока? Отлично. Това няма да му навреди. Просто ще продължава да спи. Няма да го събудите и с топ. Все пак ще се наложи от време на време да преустановявате изкуствения сън, за да го храните и поите. И за да се разтърпка — последното не е задължително, в случай че не възнамерявате да го държите твърде дълго.

Точно такъв беше случаят със затворниците във вивариума.

Зад вратата се разнесоха шумни стъпки. Пазачът на вивариума скочи и се огледа уплашено. Когато вратата се отвори, той застана в стойка „мирно“.

— Сядай тук — нареди един от съпровождащите на Хобарт. Хобарт седна. По бузите му се стичаха сълзи. Той надяна наушниците, отпусна глава и заспа. На лицето му се изписа блажено спокойствие. Едрият полицаи попита:

— Кой от тези е Келер?

Пазачът надникна в списъка.

— Деветдесет и осми.

— Отлично. — Полицаят се приближи до таблото с над стотина копчета. Той натисна номер 98.

Когато Келер се размърда двамата го доближиха, за да му сложат белезници. Едва тогава свалиха слушалките.

Мат отвори очи. С опитно движение двамата го изправиха на крака.

— Тръгвай с нас — подкани го весело единият. Мат го последва колебливо и те го задърпаха да не се бави. След минута се озоваха в коридора. Мат хвърли прощален поглед назад преди вратата да се затвори.

— Чакайте малко — запротестира той и се задърпа, точно както се очакваше от него.

— Искат само да ти зададат няколко въпроса. Слушай, ако ще се дърпаш, по-добре да те нося. Ще вървиш ли сам?

Тази заплаха обикновено действаше успокояващо на затворниците — както и този път. Мат престана да се съпротивлява. И без това беше очаквал, че ще се събуди вече покойник и тези минути на съзнание му се струваха безплатен подарък. Изглежда някой се беше заинтересувал от него.

— Кой иска да ме види?

— Един господин на име Кастро — подхвърли едрият полицаи. Диалогът следваше познатата посока. Ако Келер е поне малко наясно с йерархията, името на Кастро би трябвало да го парализира от ужас. Ако все пак запази душевно равновесие, то вероятно ще предпочете да използва това време като подготовка за разпита, вместо да рискува да си навлече някой ултразвуков шок. И двамата полицаи толкова отдавна бяха в тази професия, че бяха привикнали да гледат на затворниците като на безлични, взаимозаменяеми същества.

„КАСТРО!“ Името прокълнтя в главата на Мат.

„Какво, според теб, възнамеряваше да правиш, Келер? Изтърси се тук, все едно, че са те канили. Да не мислиш, че твоето тайно оръжие е вездесъщо? Каква я надроби сега, Келер? КАКВА Я ЗАБЪРКА...“

Няколко секунди заподозреният крачеше между полицаите, потънал в собствените си страхове. В следващия миг той се метна назад, като хваната на въдицата риба. Полицаите като по команда отстъпиха встрани, за да го разпънат между тях на белезниците. След това го погледнаха с насмешливо отвращение. „Глупак!“ — промърмори единият. Другият извади пистолет.

Така и замръзнаха, оглеждайки се с объркани изражения. Мат отново се дръпна и по-ниският полицаи погледна учудено китката си. Той опипа с механично движение колана, извади ключа и отключи гривната на белезниците.

Мат дръпна с всичка сила втората стоманена верига. Едрият мъж нададе гневен вик и затегли белезниците към себе си. Мат полетя към него и без да иска го мушна с юмрук в корема. Полицаят размаха уплашено ръце и някак случайно го перна през лицето. Лишен за

кратко от способността да се движи, Мат гледаше как полицаят вади от джоба си връзка с ключове и освобождава китката си от стискащата я гривна. Очите му бяха някак странни.

Мат заотстъпва назад, а на ръцете му се поклащаха два чифта белезници. Полицаяте продължаваха да шарят наоколо с очи, но погледите им се плъзгаха по него, сякаш не съществуваше. Нещо наистина не беше наред със зрението им. Мат се опитваше безуспешно да си припомни кога друг път е виждал подобни погледи. Дали снощи портиерът не изглеждаше така?

За негова голяма изненада полицаите поклатиха глави, обърнаха се и тръгнаха надолу по коридора.

Все още неспособен да повярва на случилото се, Мат отстъпи до ъгъла, зави и побягна. На следващата пресечка спря да се ориентира. Сви наляво, повървя още малко и излезе в коридора с вивариума. Макар одеде да беше погледнал съвсем за малко през рамо бе почти сигурен, че видя вътре Хари Кейн.

Вратата се оказа заключена.

„Мъгливи Демони, пак същото...“ — той вдигна юмрук, поколеба се и удари три пъти по металната врата. Тя се отвори веднага. Отвътре се показва часовоят, огледа се с изненадано изражение... и понечи да затвори. Мат го избута рязко встрани и влезе вътре.

Пълничкият часовой със закръглена физиономия просто не знаеше какво да прави. Във всеки случай все още не беше забравил, че доскоро Келер бе лежал във вивариума. И Мат му беше признателен за това. Замахна и го удари два пъти в брадичката. Когато нещастникът не падна, го удари повторно. Накрая полицаят взе да дърпа пистолета си от кобура. Тогава Мат го сграбчи за китката, замахна с другата ръка и отново го удари. Едва сега часовоят се строполи на пода.

Мат взе ултразвуковия му пистолет и го прибра в джоба на панталона си. От боя го болеше ръката. Той се изправи и плъзна поглед по редицата от спящи. Изведнъж видя Лени! Лицето ѝ беше съвсем бледо, с тъничка драскотина от челото до скулата, а слушалките бяха скрити под рижавите ѝ кичури. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно. А ето го и Худ — приличаше на спящо дете. Още по-нататък се беше изтегнал и самият Хари Кейн — човекът-клуб, дори заспал, тялото му излъчваше мощ.

Само Поли я нямаше.

Мат прегледа още веднъж по-внимателно редиците, но и сега не я видя.

Къде ли е тя? Пред мисления му взор се мярнаха грамадните стъкленици в органната банка. В една от тях — сега си спомни — имаше няколко пласта човешки кожи, толкова плътни, че течността едва циркулираше между тях. Върху скалповете бяха израснали косми — къси и дълги, светли, тъмни и рижави, и всичките се полюшваха мързеливо от течението. Не помнеше да е виждал гарвановочерната коса на Поли. Но може и да грешеше. В края на краищата, не беше ги разглеждал.

Мат направи мъчителен опит да се върне към реалността. Ето го пултът! Той натисна едно от копчетата. Веднага щом го пусна, то изскочи навън. Нищо друго не се случи.

Дявол да го вземе! Мат започна да натиска подред всички бутони, след това премина към следващата редица, и по-следващата. Беше изключил поне шейсетина от тях, когато долови някакво раздвижване.

Спящите се пробуждаха.

Той изключи и останалите копчета. Шумът от пробуждането продължаваше да нараства — чуваха се прозевки, неуверени гласове, почукване, конвулсивни въздишки на страх, когато затворниците си даваха сметка къде са попаднали. Нечий ясен глас го повика:

— Мат? Мат!

— Лени! Тук съм!

Те си пробиваха път един към друг през тълпата. После тя се озова в обятията му и те се вкопчиха толкова здраво, сякаш някаква неимоверна по сила буря се опитваше да ги раздели. Мат изведнъж почувства слабост — като че ли можеше да си позволи подобно нещо точно сега.

— Не можа да се измъкнеш, значи... — промърмори развълнувано той.

— Мат, къде сме? Опитвах се да достигна ръба на пропастта...

Някой изрева: „Ние сме във вивариума на Болницата!“ Беше Хари Кейн. Вождът поемаше полагащата му се роля.

— Вярно — кимна любезно Мат.

Очите на Лени, само на няколко инча от неговите, изглеждаха съвсем непроницаеми.

— О! Значи и на теб не ти е провървяло.

— Провървя ми. Аз дойдох тук по собствено желание.

— Какво... как?

— Добър въпрос. Само че не зная отговора...

Лени се изкиска.

Отзад се разнесе вик. Някой бе забелязал един от току-що пробудилите се униформени полицаи. Воплите на ужас бързо се смениха от агонизиращ вой, който съвсем скоро секна. Мат видя подскачащи глави и чу звуци, на които би предпочел да не обръща внимание. Лени престана да се усмихва. Суматохата постепенно се уталожиха.

Хари Кейн се покачи на едно бюро. Той сви ръце пред устата си и извика:

— Млъквайте, всички! Който познава разположението на Болницата веднага при мен! Ей тук се събирайте! — В тълпата настъпи целеустремено движение. Лени и Мат продължаваха да се притискат един към друг, но вече не толкова отчаяно. Обърнали глави, те следяха неотклонно всяко движение на Хари, признавайки в него водача. — Останалите, гледайте! — извика Хари. — Това са хората, които могат да ви отведат от тук. След не повече от минута тръгваме всички. Ще следвате... — той назова осем имена. Едно от тях беше на Худ. — Някои от нас ще бъдат застреляни. Но докато поне един от тези осем продължава да се движи и вие ще го следвате. Ако паднат и осемте — и аз също — той направи кратка пауза, за да подчертае ефекта, — ще се разпръснете! Предизвиквайте колкото се може повече неприятности. Понякога единственото разумно нещо е преднамерено създадената паника! А сега — кой ни помогна да се събудим? Тук ли е този човек?

— Аз — произнесе Мат.

Глъчката наоколо взе постепенно да стихва. Всички втренчиха погледи в Мат.

— Как? — попита Хари.

— Не зная точно как попаднах тук. Бих искал да поговоря за това с Худ.

— Отлично, Джей ще ти помогне. Ти си Келер, нали? За какво служат тези копчета? Видях, че ги натискаше.

— Те изключват машината, която ви кара да спите.

— Някой да не е останал в леглото. Ако има, веднага ги събуждайте. А сега натиснете отново всички копчета, за да изглежда, сякаш е имало смущения в електрозахранването. Сигурно така е станало, нали, Мат? Случайно ли се събуди?

— Не.

Хари Кейн го погледна изненадано, но Мат не предложи друго обяснение и той вдигна рамене.

— Уотсън, Чек, заемете се с таблото. Джей, виж какво има да ти казва Келер. Останалите — готови ли сте за тръгване?

Всички мълчаха, включително и Мат. Защо да задава въпроси, на които никой не знае отговора?

— Накъде да вървим? — попита някой.

— Добре казано. Ако се измъкнете, насочете се към кораловите къщи в южната част на плато Алфа. Нещо друго?

Нямаше нищо друго. Мат си помисли, че макар объркани и невъоръжени, деветдесет бунтовници бяха сила, която можеше да постигне много. А и Хари Кейн беше роден водач.

Лени се освободи от обятията му, но продължаваше да го държи за ръка. Едва сега Мат почувства увисналите на китките му белезници. Можеха да му попречат. Към него се приближи Джей Худ, дрехите му бяха в пълен безпорядък. Той стисна ръката на Мат и се ухили, но жизнерадостното му изражение някак не се съчетаваше със страха в очите, а и не бързаше да му пусне ръката. Имаше ли поне един човек в помещението, който да не изпитваше ужас? И да имаше, това не беше Мат. Той извади от джоба си ултразвуковия генератор.

— Излизаме — нареди Хари Кейн и бутна вратата с рамо. Останалите го последваха в плътен поток.

— Ще ви отнема само минутка, Уотс — Исус Пиетро се отпусна лениво във фотьойла. Обичаше загадките и очакваше с наслаждение да се позанимава с поредната. — Искам съвсем подробно да ми опишете, какво е станало снощи, започвайки от позвъняването на Хобарт.

— Няма никакви подробности, сър — на старши сержант Уотс му бе омръзнало да повтаря едно и също. Отговаряше малко заядливо. — Пет минути след вашето обаждане позвъни и каза, че задържал нарушител. Наредих му тутакси да го доведе в моя кабинет. Чаках, но не се появи. В края на краищата тръгнах към вратата. Там открих

Хобарт, но без нарушителя и освен това не можеше да ми обясни какво се е случило. Наложил се да го пратят в ареста.

— Поведението му е било загадъчно и в друг аспект. Затова ви питам: защо не потърсихте пазача по-рано?

— Сър?

— Между другото, вашето поведение е не по-малко загадъчно от неговото. Откъде ви дойде на ум, че на Хобарт ще му е нужен поне половин час, за да стигне до вашия кабинет?

— Ох! — изстена Уотс. — Ами, той ми каза, че онази птичка кацнала пред вратата и започнала да я блъска с камък. А когато не се появи веднага, аз реших, че вероятно се е забавил за да разпита нарушителя, да разбере какво е искал. В края на краищата, ако Хобарт веднага го беше довел при мен, никога нямаше да узнае защо е чукал по вратата.

— Напълно логично. А на вас кога ви хрумна, че „птичката“ може да е нападнала нашия човек?

— И през ум не ми е минавало. Хобарт беше въоръжен с ултразвуков пистолет.

— Уотс, вие някога излизали ли сте с нас на набег?

— Не, сър. Как бих могъл?

— След вчерашното нападение на един от нашите му бяха разбили носа. Той също беше въоръжен с пистолет.

— Т-така е, с-сър, но това все пак е било н-набег.

Исус Пиетро въздъхна.

— Благодаря ви, старши сержант. Можете да си вървите. Всеки момент ще доведат вашата „птичка“.

Уотс напусна кабинета с явно облекчение.

Както върви, мислеше Исус Пиетро, май ще се окаже, че цялата охрана на Болницата възприема оръжието като средство за абсолютна власт. И откъде тази идея? Съвсем естествено — Болничната охрана никога не участва в набези срещу бунтовниците. Повечето от тях почти не са срещали жив колонист, освен в безсъзнателно състояние. От време на време Исус Пиетро провеждаше учения, но и при тях, ролята на бегълци играеха други полицаи. Те не се противяха — щадящото оръжие не причиняваше никакви неприятни усещания. Но човекът с пистолет бе неизменният победител в двубоя. Целият опит на

полицайте говореше, че пистолетът е силата, с която всеки трябва да се съобразява — и най-вече невъоръженият колонист.

Какво да се прави? Да редува полицайте от редовните части с охраната на Болницата? Не, неговите елитни момчета ще се вкиснат тук.

Какво всъщност го безпокои? Нима някой би дръзнал да нападне Болницата? Никога на плато Алфа. Колонистите не разполагаха с достатъчно сили, за да се доберат до тук.

Но Келер се беше прокраднал.

Исус Пиетро вдигна слушалката.

— Янсен, проверете кой е охранявал снощи моста Алфа-Бета. Събудете ги и ги пратете тук.

— За това ще са нужни най-малко петнадесет минути, сър.

— Не възразявам.

Как Келер се е прокраднал през мостовете? На плато Гама е имало една скрита въздушна кола, но тя беше унищожена. Ами ако някой го е докарал до тук? Или... колонистите са се научили да боравят с автопилота?

И къде, слава на Мъгливите Демони, се губеше Келер?

Исус Пиетро започна да кръстосва нервно из кабинета. Нямаше никаква причина за безпокойство, но независимо от това той се безпокоеше. Инстинкт? Той не вярваше, че притежава инстинкти. Интеркомът произнесе с гласа на секретарката:

— Сър, да сте викали двама полицаи?

— Охраната на моста?

— Не, сър. Вътрешната охрана на Болницата.

— Не съм.

— Благодаря.

Щрак.

Снощи нещо беше задействало наземната сигнална инсталация. Не е било заек. Може би отначало Келер е направил опит да прескочи стената. Ако нощната смяна го е пропуснала в охраняемия периметър, а след това му е позволила да избяга — ще им смъкне по три кожи от гърбовете!

— Сър, полицайте настояват, че са били повикани от вас.

— Аз пък знам, че не съм ги викал. Кажете им да... Секунда. Нека влязат.

И те влязоха — двама охранени мъжаги, чийто привидно покорен изглед криеше гнева им от това, че са ги накарали да чакат.

— И кога, според вас, съм ви викал? — попита Исус Пиетро.

— Преди двацет минути — отвърна предизвикателно по-едрият.

— Не трябваше ли преди това да вземете затворника?

— Не, сър. Ние отведохме Хобарт във вивариума, предадохме го за приспиване и веднага се върнахме при вас.

— И вие не помните, че...

По-дребният полицаи изведнъж пребледня.

— Дявол да го вземе! Ние наистина трябваше да доведем някого. Келер. Разбира се, че Келер.

Около двацет секунди Исус Пиетро разглежда внимателно лицата им. Имаше почти равнодушен вид. След това включи интеркома.

— Майор Янсен. Незабавно подайте сигнала „Избягал затворник“!

— Чакай малко — каза Мат.

Почти всички затворници бяха напуснали вивариума. Худ спря на прага и се обърна.

— Какво си намислил?

Мат изтича навътре в помещението. На една от койките лежеше човек с надянати слушалки. Вероятно ги бе сложил по погрешка. Мат ги свали, зашлеви го през лицето, а когато клепачите му затрепериха, го сграбчи за реверите и го изправи на крака.

Уотсън и Чек бяха приключили с таблото. Само Худ пристъпяше нетърпеливо до вратата.

— Тръгвай, де! — извика той. В гласа му се долавяше паника. Но Мат замръзна като парализиран при вида на това, което бе станало на пода.

Полицаят! Тълпата го беше разкъсала на части!

Мат отново се бе озовал в органната банка, сред ужасяващите картини.

— Келер!

Мат се наведе и вдигна нещо влажно и меко. Пристъпи към вратата, подвоуми се за миг, след това нарисува върху гладката й метална повърхност две широки дъги и три малки, затворени криви.

Той запрати още топлия къс месо през рамо, обърна се и побягна. Двамата мъже и Лени вече догонваха опашката на тълпата от бегълци.

Подобно на буен водопад колонистите се спуснаха по стълбите, а стените кънтяха от многогласните им, уплашени вопли. Най-отпред тичаше Хари Кейн. В сърцето му кипеше хладна решимост, съзнанието, че той ще е първата жертва, когато на пътя им се изпречи въоръжена охрана. Но дотогава тълпата ще набере такава инерция, че никой не би могъл да я спре.

Първият въоръжен полицаи се показва само след няколко крачки — зад следващия ъгъл. Той се обърна и така се облеци, сякаш пред очите му ставаше някакво чудо. Дори не помръдна, когато го настигнаха. Някой все пак прояви достатъчно здрав разум, за да го обезоръжи своевременно. Мъжът, който го завладя, нададе тържествуващ вик и си запробива път към челото, а тълпата се разтвори за да го пусне. Останалите продължиха да тъпчат безжизнено отпуснатото тяло на полицаия.

Коридорът отпред беше дълъг, с безброй врати на равни разстояния от двете му страни. И всички тези врати сякаш се разтвориха едновременно. Мъжът с пистолета вдигна дулото, натисна спусъка и прокара лъча по най-близките цели. Главите, които се подаваха през вратите, замръзнаха, а телата зад тях се строполиха долу. Тълпата забави ход, докато се провираше през натръшканите екипарии и полуекипарии. Макар и само парализирани в началото, след преминаването на обезумялото човешко множество, почти всички бяха стъпкани до смърт. Изпълнителите ползваха щадящи оръжия за да запазят телата на колонистите. Колонистите, за разлика от тях, нямаха никакъв повод да проявяват милосърдие.

Сега вече тълпата се разтегли — по-бавните взеха да изостават, а междуременно Кейн беше достигнал края на коридора. Той заобиколи ъгъла, следван по петите от малка групичка. Двамата полицаи, лениво подпрени на отсрещната стена с димящи чашки в ръце, извърнаха глави за да видят каква е причината за шума. За миг те замръзнаха като омагьосани... а след това чашките им полетяха, оставяйки след себе си кафеникави дири и пистолетите им изскочиха с бързината на слънчеви зайчета. Нещо забръмча в ушите на Хари Кейн и той почувства, че пада. Но последният, мимолетен поглед към коридора показва, че полицаите също са се строполили.

Кейн лежеше като счупена кукла и гледаше право пред себе си с помътнял поглед. Тялото му бе напълно парализирано. Край него продължаваха да трополят крака. От време на време някой от бягащите се препъваше в него.

Изведнъж четири ръце го сграбчиха за китките и пищялите, вдигнаха го и го понесоха, люшкайки тялото му. Хари Кейн изпитваше безкрайна благодарност към своите спасители. Винаги бе презирал тълпата. Но поведението на тази тук надхвърляше всички негови очаквания. През шума и тътена до ушите му достигна вой на сирена.

Лени, Мат и Джей Худ настигнаха опашката на групата в подножието на стълбището.

— Спрете! — извика задъхано Мат. — Имам пистолет.

Лени мигновено схвана казаното и забави бяг. Мат можеше да ги охранява отзад. Но ако се опитат да достигнат предната част на колоната, може да заседнат по средата и там ултразвуковият генератор е напълно безполезен.

За щастие никой не ги заплашваше откъм тила. В противоположна посока неочаквано се вдигна врява и малко след това те започнаха да прескачат проснати тела — първо на полицаи, а сетне на мъже и жени с бели престилки. Мат установи, че стомахът му прави отчаяни опити да се обърне наопаки. Злобата на бунтовниците го отвращаваше. Ужасяваше го и доволната усмивка на Худ.

Отново суматоха отпред. Двама мъже спряха да вдигнат едно паднало тяло и продължиха напред. Макар и временно Хари Кейн беше напуснал играта.

— Надявам се някой все пак да е поел командването! — извика разтревожено Худ.

В коридора зави сирена. Силата ѝ беше достатъчна за да пробуди Мъгливите Демони и да ги изпрати в небесата в дирене на изгубеното спокойствие. От звука ѝ трептяха дебелите бетонни стени и се тресяха костите на хората. Последва я оглушително метално дрънчене. Тежка бронирана врата се стовари върху групата и я раздели на две. Един от бегълците издъхна под тежестта ѝ. Опашката на тълпата, състояща се от дузина мъже и жени, удари като вълна стената и отскочи от нея.

Клопка. Обратният край на коридора също се оказа затворен. Оставаха вратите от двете страни. Един от бегълците започна да проверява подред дали са отключени.

— Ей, насам! — извика той и помахна с ръка. Другите го последваха без излишни коментари.

Стаята вероятно бе предназначена за отдих, защото по края ѝ бяха подредени широки и меки дивани, фотьойли и кафе-масички, а в дъното бе монтиран стъклен бар. И панорамен прозорец. Когато Мат дотича до вратата от прозореца бе останало само назъбено стъкло по краищата. Човекът, който бе открил стаята, дочупваше стъклените остатъци със стол.

Почти безшумно бръмчене — и Мат усети парализиращото действие на ултразвуковия лъч. Идеше от вратата! Мат я блъсна с рамо и лъчът изчезна.

Автоматични оръжия?

— Бени! — извика Лени, вдигайки близкия край на дивана. Мъжът до прозореца дотича, вдигна другия му край и двамата заедно прехвърлиха тежката мебел през перваза. Един по един колонистите го последваха.

Худ видя един шкаф и дръпна вратата му. Все едно, че беше разтворил кутията на Пандора. Пред втрещения поглед на Мат отвърте изскочиха поне половин дузина мъже с бели престилки. Още малко и щяха да го разкъсат на части. Той успя да охлади ентузиазма им с помощта на пистолета. Всички дружно се натъркаляха по пода, включително и Худ. Мат го издърпа настрани, метна го на рамо и последва останалите. Худ беше по-тежък, отколкото изглеждаше.

Когато се стовариха долу Мат не издържа и го изпусна на тревата. В другия край на ливадата се виждаше едно от крилата на Болницата, а зад нея стената с бодлива тел отгоре. Той вдигна Худ, закрепил го някак си на рамо и закуцука след другите. Начело на малката групичка бегълци тичаше човекът на име Бени. Мат се озова най-отзад и краката му се огъваха под неимоверната тежест.

Стигнаха близкия ъгъл — Болницата сигурно имаше милион ъгли — и изведнъж първите спряха и отскочиха рязко назад. Сигурно отсреща дебнеха полицаи. Внимателно остави Худ на тревата, извади пистолета...

От разбития прозорец зад тях се показа ръка с ултразвукова пушка. Мат стреля и полицаят падна. Но горе сигурно имаше още. Той притича назад, вдигна се на пръсти, опря пистолета в перваза и пусна няколко откоса вътре. В отговор последва цяла канонада от изстрели.

Ръката му увисна, пистолетът изтрополи на земята и той самият тупна в тревата. Гореще вече надничача любопитни глави. В полезрението му се появи Бени и Мат побутна към него пистолета на първия полицаи, а с лявата ръка извади от джоба си другия.

Хората вътре не очакваха появата на Бени. Цялото им внимание бе съсредоточено върху Келер, при това действията предпазливо и повечето време се спотайваха зад перваза. След около половин минута всичко свърши.

— Там зад ъгъла има автомобилна площадка — информира го Бени. — С охрана.

— Те знаят ли, че сме тук?

— Не мисля. Мъгливите Демони благосклонно ни дариха с мъгла. — Бени се ухили и размаха войнствено пистолета.

— Чудесно. Ще се справим с помощта на пистолетите. Ти носи Джей, аз не мога.

— Джей беше единственият, който знаеше да лети.

— И аз мога — успокои го Мат.

— Майор Янсен. Незабавно подайте сигнала „Избягал затворник“!

Звукът на сирената последва незабавно — още преди Исус Пиетро да промени решението си. За един съвсем кратък миг той бе свръхестествено уверен, че е постъпил като пълен глупак. А това можеше да му коства кариерата...

Но не. Вероятно в този момент Келер освобождава затворниците. Щом не е тук, значи е на свобода. Първото, което ще направи е да помогне на пленените Синове на Земята. Ако охраната на вивариума го беше задържала, досега да е съобщила тук, но никой не е звънял, следователно Келер е успял.

Ами ако си спи най-спокойно във вивариума? Глупости. Защо тогава и двамата полицаи го бяха забравили? Поведението им твърде много напомняше това на Хобарт от предишната нощ. Цялата тази история намирисваше на чудо, от онези чудеса, които Исус Пиетро започваше да свързва с Келер. За такива чудеса трябва да съществува доста важна цел.

Най-малкото — всеки път да освобождават Келер.

А в коридорите сигурно вече е пълно с побъркани от страх колонисти.

Виж, това наистина е лошо. Полицайте-изпълнители имат причини да ползват щадящи оръжия, бунтовниците — никакви. Те ще избият всички, които им се изпречат на пътя.

Той си припомни бронираните врати и вградените ултразвукови излъчватели. Ако разположените в коридорите капани свършат своето, скоро бунтът ще е укротен. Но ако Синовеите на Земята вече са извън сградата...

Тогава щетите, които ще причинят, са непредсказуеми.

— Тръгвайте с мен — нареди Исус Пиетро на двамата полицаи. — Пригответе оръжието за стрелба — подхвърли той през рамо.

Полицайте се освободиха от вцепенението си и се втурнаха по петите му. Нямаха ни най-малка представа какво се е случило, но Исус Пиетро не се съмняваше, че видят ли колонист, ще се сетят да стрелят по него. Те щяха да са негови лични телохранители.

Дузина уплашени колонисти, двама от тях частично парализирани. Седем трофейни пистолета.

Мат остана прикрит зад ъгъла, подчинявайки се неохотно на заповедта на Бени. С него бяха двете жени — Лени и тигрицата на средна възраст със звучното име Лидия Хенкък. Тук бяха и двамата ранени — Джей Худ и Хари Кейн.

Мат жадуваше да вземе участие в схватката край автоплощадката, но бе принуден да се подчини на здравия разум. Тъй като бе единственият, който умееше да управлява въздушна кола, този път трябваше да се жертват другите.

Автоплощадката представляваше просторен, равен участък, покрит с ниско подстригана трева, способна да издържи дори когато я тъпчат непрестанно. Тук-там се виждаха прави, бели линии, които очертаваха отделните сектори за кацане. Горедолу в центъра се намираха самите коли. Край тях дори сега се навъртаха хората от поддържащия персонал. Ниско над тревата се стелеше мъгла, която засега прикриваше бягащите в атака бунтовници.

Щурмовата група бе преминала половината от разстоянието, когато от стената на Болницата към тях насочиха ултразвуков излъчвател с размери на прожектор. Бунтовниците започнаха да се сипят като окосена трева. Същото стана и с механиците край въздушните коли. Полето изведнъж се осея с неподвижни тела, скрити под завесата на мъглата.

Мат побърза да скрие глава, когато видя, че прицелват големия излъчвател към ъгъла, където се криеше. Въпреки това почувства известно вцепеняване на ръката и рамото от същата страна.

— Дали да не почакаме, докато насочат вниманието си в друга посока и тогава да ги нападнем? — предложи той.

— Според мен, този път сме им в ръцете — рече Лени.

— Престани! — извика сърдито мисис Хенкък. Мат я познаваше едва от петнадесет минути, но никога досега не бе виждал по-гневно изражение. Тя беше едновременно ядосана, обемиста, привлекателна и естествена във всякаква ситуация. — Ще им бъдем в ръцете само тогава, когато ни пипнат!

— Понякога нещо пречи на хората да ме забележат — каза Мат. — Ако сте съгласни да рискувате, може и вас да ви прикрие, докато сте край мен.

— П'бъркан от н'прежение — промърмори почти неразбираемо Худ. Едното му око не изпускаше Мат. Хари също се беше свестил, но не помръдваше, нито говореше.

— Това е истина, Худ. Не зная как става, но е самата истина. Мисля, че е свързано с психичната сила.

— Всички, които вярват в психичната сила, са психопати.

— Обърнаха излъчвателя на другата страна — съобщи Лени.

— Ръката ми е парализирана. Лени, ти и мисис...

— Наричайте ме Лидия.

— Двете с Лидия вдигнете Худ и го нагласете някак си на лявото ми рамо. След това ще помогнете на Хари. Не се отдалечавайте от мен. Не се опитвайте да се криете. Трябва само да изменим разстоянието. Ако стрелят по нас, ще ви поднеса извиненията си, когато се отдаде подходящ случай.

— Изв'ни се с'га.

— Добре, Худ. Ужасно съжалявам, че ви убиха заради мен.

— Става.

— Да вървим.

ГЛАВА 7

КЪРВЯЩОТО СЪРЦЕ

„КАТО ВИДЯТ това...“ — Исус Пиетро потрепери. Той забеляза, че собствената му охрана не смее да пристъпи прага, но и нямаха сили да се обърнат. „Като видят това, ще престанат да се предоверяват на pistolетите си.“

Защото часовоят във вивариума също е бил въоръжен с pistolет. Просто не бе успял да го извади навреме.

Втора възможност не е имал.

Сега приличаше на разплискан транспортен резервоар от органната банка.

Хобарт, убит в другия край на вивариума, не изглеждаше по-добре. Исус Пиетро бе завладян от разяждащо усещане за вина. Не беше ли предопределил собственоръчно злощастната му съдба?

Ако не се брояха трупове, помещението на вивариума беше съвсем празно. Исус Пиетро огледа още веднъж стените и едва сега забеляза нарисуваното с потъмняла кръв върху обратната страна на металната входна врата.

Това е някакъв символ, нямаше никакво съмнение. Но какъв? Знакът на Синовеите на Земята беше кръг със стилизирано очертание на староамериканския континент вътре. Тази рисунка по нищо не приличаше на него — в интерес на истината тя не напомняше на абсолютно нищо. В едно нямаше съмнение — че символът е нарисуван с човешка кръв.

Две широки и симетрични дъги. По-надолу три затворени криви, които наподобяваха извити опашки. Попови лъжички? Някакви микроорганизми?

Исус Пиетро разтърка уморено очи. После ще разпита пленниците. Сега е най-добре да ги забрави.

— Вероятно са избрали най-прекия път към централния вход — промърмори той полугласно. Полицайте премълчаха, осъзнали, че разговаря със себе си. — Да вървим — нареди рязко Исус Пиетро.

Наляво, надясно, надолу по стълбите... където ги посрещна труп на полицай, проснат наред коридора, с разкъсана униформа. Исус Пиетро го заобиколи без да забавя крачка, доближи бронираната врата и задейства повдигащия механизъм с ултразвукова свирка. Вратата се плъзна безшумно нагоре и в същия миг охраната от двете му страни настръхна.

Отсреща ги очакваше поредният паноптикум на ужаси — разпръснати в безпорядък мъртви и обезобразени тела и още една стоманена врата — в противоположния край. Изглеждаше като органична банка след взрив отвътре. Едва ли имаше по-подходящо определение. Сега обаче не биваше да мисли за това, че повечето от жертвите дори не са полицаи — граждански служители, лекари, лаборанти, техници.

Какъв безценен нагледен урок за Болничната охрана! Исус Пиетро бе завладян от необичайна слабост. Той пресече коридора, опитвайки се да запази високомерно изражение. Бронираната врата се вдигна веднага щом я доближи.

И тук имаше трупове — но на колонисти. Някои от тях бяха смазани от самата врата. Един от полицаите повика по радиостанцията носилки.

Пред тях се издигаше стена от избити бунтовници.

— Никога не съм ги ненавиждал повече — произнесе Исус Пиетро.

— К'лер, включи ж'рскопа.

— Какво? — Мат не смееше да откъсне поглед от пулта. Опитваше се да управлява колата с една ръка, но тя се съпротивляваше като буен жребец.

— Ж... ир... оско... път! — произнесе мъчително Худ.

— А, разбрах. Какво да направя с него?

— Вхххключи гхо!

Мат премести ръчката с надпис „Жироскопи“ в положение „вкл“. Колата се разтърси, после някак от само себе си изравни полета и продължи гладко.

— Ззадкрилките.

Мат натисна нужния бутон. Скоростта на полета нарасна.

— Лени, помогни ми да се изсправя — произнесе малко по-членоразделно Худ. Седеше до левия прозорец, Хари Кейн бе по

средата, а Мат отдясно. Лени се пресегна от задната седалка и завъртя главата на Худ към прозореца.

— З'вой.

— Как?

— На-тисни... к'пчето.

— Кое? Това ли?

— Т-това... идиот.

— За твое сведение — произнесе хладно Мат, — прелетях разстоянието от мазето на Хари до плато Алфа без чужда помощ. И това беше първият път, когато влизах във въздушна кола. Съвсем естествено е да не знам за какво служат всичките тези джаджи.

— Не п-приказвай, а дръж п-прав курс. Включи автоп-пилота.

Мат натисна посоченото копче. По-нататък колата полетя сама.

— Не летим към кораловите къщи — отбеляза той.

— Не, Изпълнението първо ще провери тях — бавно, но съвсем членоразделно поясни Хари. Не мога да каня сто души там, където отиваме.

— И къде е това?

— В една просторна и незаета къща, владение на Джофри Юстас Парлет и неговото семейство.

— А къде ще бъде в това време споменатият Джофри Юстас Парлет?

— Заедно със семейството си е на почивка в обществения курорт на Йота. Разполагам със сигурни хора на плато Алфа.

— Парлет? Той случайно да не е...

— Внук. Милард Парлет живее в тях, но сега подготвя своята реч. Сигурно тъкмо в този момент я е започнал. Ретранслационната станция на хълма Ноб е достатъчно далеч, а тукашните му хазяи са заминали, така че вероятно се е настанил при роднините.

— И все пак изглежда рисковано.

— Само според теб.

Мат все още беше малко обиден заради пренебрежителното отношение към него. Та нали той направи всичко! Той проникна в Болницата, освободи затворниците и създаде пълна бъркотия, а на края — преди да избягат — остави знака на възмездието!

— Там ще скрием колата докато нещата се успокоят — произнесе той, сякаш беше в курса на събитията. — А след това ще се

върнем на Гама...

— И да изоставим моите хора във вивариума? Не мога да постъпя така. Пък и не забравяй Поли Торнкуист.

Поли. Момичето, което...

— Хари, аз не съм бунтовник. Голямото спасяване свърши. Честно казано, дойдох тук за да помогна на Поли — ако успея. Мога да напусна вашия кръстоносен поход когато пожелаея.

— Нима си мислиш, че Кастро ще ти позволи да се измъкнеш? Той със сигурност знае, че и ти беше в числото на заловените. Ще те преследва, където и да се скриеш. Освен това, не мога да ти позволя да вземеш колата. Необходима е за *мое* голямо спасяване.

Мат направи гримаса. Вече смяташе колата за своя собственост. Но затова можеха да поспорят и по-късно.

— Защо спомена Поли?

— Тя е присъствала при приземяването на сондата. Кастро вероятно е открил в нея лентата. Може би я е разпитвал за да разбере кой още знае.

— Какво да знае?

— Виж, това не можахме да научим. Тайната остана в Поли. Но трябва да е нещо дяволски важно. Така поне смяташе Поли, а както виждаш, и Кастро. Ама ти не знаеше ли, че е пристигал рамробот?

— Не.

— Пазят го в тайна. Не са го правили преди.

— Поли се държеше така, сякаш е узнала нещо много важно — обади се отзад Лени. — Обеща да разкаже на всички късно вечерта след купона. Но Кастро не й даде възможност. Мисля си, дали пък набегът не е бил заради рамробота.

— Може вече да я е изпратил в органната банка — подхвърли Мат.

— Едва ли — поклати глава Хари. — Не и ако Кастро е открил филма. Иначе тя няма да проговори. Ще му е нужна ковчезна терапия, а тя отнема време.

— Ковчезна терапия?

— Няма значение.

Има или няма, Мат никак не хареса израза.

— И как възнамеряваш да организираш твоето спасяване?

— Не съм мислил.

— Малко наляво — подсказа Мат.

Под тях се носеха покриви и корони на дървета. Да се лети с колата при включени жироскопи беше далеч по-приятно. Мат не виждаше никакви други въздушни коли наблизо. Може би нещо ги е принудило да се приземят?

— Така... — каза замислено Лени. — Значи си се промъкнал чак в Болницата.

— С откраднатата кола — поясни Мат. — И незначително отклонение до страната на мъглите.

На устните на Лени трептеше усмивка — полудоволна, полунасмешлива.

— Поласкана съм.

— Как иначе.

— Бих искала да знам защо не ни свалиха с лъч над автоплощадката? — попита мисис Хенкък отзад.

— А ти си знаел, че няма да стрелят по нас — каза Лени. — Откъде знаеше, Мат?

— Не съм знаел — обиди се той.

— Но предполагаше, че ще се измъкнем невредими?

— Предполагах.

— Защо?

— Хайде стига. Худ, спиш ли?

— Н-не.

— Това е дълга история. Ще започна със снощния купон...

— Започни — кимна Лени.

— За всичко ли да разкажа?

— За всичко — тя натърти на последната дума. — Според мен, може да се окаже важно, Мат.

Мат вдигна рамене и склони неохотно.

— Може и да си права. Добре. Срецнах се с Худ в бара за първи път от осем години...

Исус Пиетро и майор Янсен стояха недалеч от върволицата носилки, отнасящи своя товар към леглата във вивариума. В другата част на Болницата други носилки преместваха мъртвите и ранените в операционната — някои, за да бъдат върнати към живот и активна дейност, други — за да се спаси от тях каквото може.

— Какво е това? — попита Исус Пиетро, сочейки знака.

— Не зная — отвърна майор Янсен. Той надникна зад вратата, за да го разгледа по-добре. — Има нещо познато.

— Голяма помощ, няма що.

— Нарисуван от колонистите, предполагам?

— Смело предположение. И вярно. И без това други оцелели няма.

Майор Янсен отстъпи неволно назад и се опря в една от количките. Той скръсти ръце и втренчи замислен поглед във вратата.

— Това е любовно послание, сър — произнесе, събрал решимост. — Проклет да съм, ако не е пронизано сърце.

— Пронизано сърце. Кой нормален човек би рисувал подобно нещо? И защо, според теб, Синовеите на Земята ще ни оставят любовно послание, нарисувано с човешка кръв?

— Кръв. Капки кръв... а, разбирам. Ето какво, сър. Това е кървящо сърце. Искат да ни кажат, че са против практиката да се екзекутират колонисти за попълване на органната банка.

— Напълно разумно от тяхна страна — Исус Пиетро отново огледа вивариума. Телата на Хобарт и часовоя вече бяха отнесени, но по пода все още стояха огромни кървави петна. Като в кланица. — Но поведението им е далеч от това нежно „любовно послание“.

Трийсет хиляди чифта очи стояха в очакване пред екраните на стереовизорите.

Край него бяха разположени четири стереовизорни камери. В момента сочеха другаде, тъй като операторите все още се мотаеха наоколо, приказваха си и вършеха неща, в смисъла на които Милард Парлет не можеше да вникне. Само след петнадесет минути тези слепи камери ще станат шпионки за шейсет хиляди очи.

Милард Парлет започна да прелиства бележките си. Ако ще прави някакви изменения, по-добре да е сега, когато все още има време.

I. Встъпителна част.

A. Да се подчертае реалната опасност.

B. Да се спомене за товара на рамбота.

B. „Следващото по-долу да послужи за фон“.

Доколко реална може да се окаже опасността за тези хора? Последният повод за екстрено заседание, доколкото си спомняше Милард Парлет, бе Голямата чумна епидемия от 2290 година — преди

повече от сто години. Голяма част от неговите слушатели тогава още не са били родени.

Затова е нужно и встъплението — за да им грабне вниманието.

II. Проблемът с органната банка — експозе.

A. Земята смята това за проблем, ние — не. Следователно, Земята знае по въпроса далеч повече от нас.

B. С помощта на органната банка всеки гражданин би могъл да живее толкова, колкото издържи нервната му система. Ако кръвоносната система е наред този период може да се окаже дълъг.

B. Но гражданинът не може да получи от органната банка повече, отколкото има там. Затова той е длъжен всячески да подпомага процеса на натрупване на органни запаси.

G. Единственият приемлив метод за редовно снабдяване на банката е чрез екзекуция на престъпници. (Да се демонстрира, да се докаже, че останалите методи не са ефикасни.)

D. Разчлененото тяло дори само на един престъпник е в състояние да спаси десетки животи. В текущия момент не разполагаме със солидни доводи против използването на крайната мярка за наказание, защото всички подобни аргументи целят да докажат, че убийството на човек не носи полза на обществото. Следователно всеки гражданин, който желае да просъществува колкото се може по-дълго и е достатъчно здрав, би гласувал в подкрепа на смъртното наказание за каквото и да е престъпление, стига то да осигури на органната банка необходимото количество трансплантационен материал.

1) Да се акцентира върху примера със смъртното наказание на Земята за фалшива реклама, укриване на данъци, замърсяване на въздуха и нелегитимно осиновяване.

Чудно наистина, колко време е трябвало, за да бъдат въведени тези закони.

Проблемът с органната банка се корени още в зараждането на двайсети век, когато Карл Ландщейнер разделил човешката кръв в четири групи: A, B, AB и O. Или малко по-късно, през 1914 г., когато Алберт Хастин открил, че натриевият цитрат възпрепятства съсирването на кръвта. Или през 1940 г., когато пак Ландщейнер и Винер открили резус-фактора. Още тогава са можели да създадат органни банки и да ги снабдяват с кръвни продукти за сметка на осъдените престъпници, но изглежда никой не се досетил.

Не бива да се забравят също така разработките на Хамбургер през 60-те и 70-те в неговата парижка болница, където се извършвали присаждания на бъбреци от донори. И най-вече откриването на противоотхвърлящите серуми от Мостел и Гранович в 2010 г.

Никой изглежда дори тогава не забелязал връзката между тези открития и произтичащите от тях последици — чак до средата на двайсет и първи век.

А тогава почти целият свят бил наситен с органни банки, които се снабдявали на доброволен принцип от алтруисти, склонили да завещаят телата си в полза на медицината.

Но каква полза от едно тяло, свършило своя жизнен път от старост или вследствие на продължителна и изтощителна болест? И колко бързо може да стигне екипът до мястото на поредната катастрофа? Едва в 2043 г. в щата Арканзас, където така и не било отменено смъртното наказание, приели органната банка за официален метод на екзекуция.

Идеята започнала да се разпространява като горски пожар... като морална чума, по изреча на един от съвременните ѝ критици. Милард Парлет познаваше обстойно тази тема, но въпреки това изхвърли всички исторически детайли от речта си, за да не досади прекомерно на аудиторията. Хората и най-вече екипариите, никак не обичат да им четат нравоучения.

Е. По такъв начин правителството, контролиращо органните банки, е по-могъщо и всесилно от всеки диктатор, познат от историята. Много диктатори са разполагали с неограничена власт над смъртта, но органните банки за първи път позволяват тази власт да се разпростре *едновременно* над живота и смъртта.

1) Над живота: органните банки са в състояние да излекуват почти всяко заболяване, а правителството е институцията, която определя на кой от гражданите да се осигури лечение, оправдавайки се с постоянния недостиг на материали за всички. Така правото на удостояване става жизненоважно.

2) Над смъртта: Нито един гражданин не би протестираше, когато правителството осъжда престъпниците на смърт, ако това наказание му дава шанс да просъществува по-дълго.

Неправилно и нечестно? Винаги е имало моралисти. Но нека си остане така.

III. За проблема с органните банки на колониалните светове.

А. Алопластия — наука за присаждане в човешкото тяло на изкуствено създадени медицински материали.

Б. Примери:

1) Имплантиране на слухови апарати.

2) Сърдечни пейсмейкъри и изкуствени сърца.

3) Пластмасови тръбички за подмяна на артериални и венозни съдове.

В. Алопластията се използва на Земята от близо петстотин години.

Г. Но не и на колониалните светове. За целта е необходима висока технология.

Д. Всеки колониален свят разполага със своя органна банка. Хибернационният отсек на бавноходите може да се използва за замразяване на органи. По такъв начин самите кораби се превръщат в донорски центрове.

Е. Следователно дори алопластията не е в състояние да разреши проблема с органната банка на колониалните светове.

IV. Проблемът с органната банка и неговата връзка с политическата борба на Планината Ягледай.

А. Клаузата за далечните светове.

Милард Парлет смръщи вежди. Как ще реагира средният екипарий, когато узнае истината за Клаузата за далечните светове?

Това, на което ги бяха учили в училище, беше съвършено вярно. В основата си, естествено. Клаузата за далечните светове беше съглашение, осигуряващо на екипажа правото да управлява и командва колонистите — традиция, останала в наследство от онези далечни времена, когато „Планк“ достигнал тази предназначена за колонизиране планета. *Тогав*а колонистите се съгласили да я спазват.

За това на първи поглед странно съглашение не липсваха основания. Екипажът поемаше върху себе си целия риск, работеше напрегнато в продължение на десетилетия, търпеше всички несгоди в хода на предварителната подготовка, за да може да достигне една цел, за която никой не гарантираше, че ще бъде подходяща за обитаване. А колонистите спяха безгрижно през време на продължителния полет. Ето защо управлението по право оставаше в ръцете на екипажа и след приземяването.

Но колцина от екипариите знаеха за онези първи колонисти, склонили да подпишат клаузата под дулата на оръжията? И че осем от тях избрали смъртта пред новата форма на робство.

Длъжен ли е Милард Парлет да им разкрие тази тайна?

Да, длъжен е. Те трябва да разберат характера на действащите политически сили. Той остави тази точка без да нанесе корекции.

Б. Болницата.

1) Контрол над електроенергията.

2) Контрол над средствата за масова информация.

3) Контрол над правозащитната система: полиция, съд, екзекуции.

4) Контрол над медицината и органната банка: позитивната страна на правосъдието.

В. Органна трансплантация за колонисти? Да!

1) Колонистите с добра репутация несъмнено имат право на адекватно медицинско обслужване. Това и самите те разбират.

2) Правосъдието трябва да има и позитивна страна.

3) От проблема с органната банка произтича следствието, че колонистите, които се надяват на медицинско обслужване, ще застанат на страната на правителството.

V. Капсулата на рамробота. (Диапозитиви. Пълен обзор от мястото на приземяване. Акцент върху зрителното въздействие и последствията от използването на ротаторията.)

Тук има какво да се добави! Милард Парлет погледна дясната си ръка. Координацията ѝ беше просто великолепна. Контрастът с необработената лява ръка бе направо потресаващ.

Това вече ще ги размърда!

VI. Опасностите, с които е свързан последният товар на капсулата.

А. Товарът не премахва необходимостта от органната банка. В капсулата имаше само четири броя. За да се замени органната банка ще са необходими стотици, дори хиляди от същия тип. За всеки един трябва да се разработи самостоятелна програма.

Б. Не бива да се съмняваме, че узнаят ли за това, колонистите ще раздуят проблема до небесата. Първото, което ще поискат, ще бъде отмяната на смъртното наказание.

Милард Парлет хвърли поглед през рамо и неволно потрепери. Не можеш да бъдеш напълно рационален, когато става дума за капсулата на рамробот 143. Зрителното въздействие бе прекалено силно.

Ако в някой момент почувства, че речта му е твърде скучна, достатъчно е да им покаже диапозитивите със съдържанието на капсулата и веднага ще прикове цялото им внимание.

В. В никакъв случай не бива да се отменя смъртното наказание.

1) Сnižаване тежестта на наказателния процес неминуемо води до нарастване броя на престъпленията. (Да се даде пример от земната история. Планината Ягледай все още не разполага с подобен прецедент.)

2) С какво наказание може да бъде заменена екзекуцията? На планетата затвори няма. Предупрежденията и забележките в личния здравен картон имат смисъл и тежест само докато съществува органната банка.

VII. Заключение.

По мирен, или насилствен път, край на управлението на екипажа ще дойде, когато колонистите узнаят за капсулата на рамробот 143.

Оставаха още три минути. За промяна в речта не можеше да става и дума. В друго се състоеше въпросът — дали си заслужава да бъде произнасяна. Трябва ли да разкрие пред трийсет хиляди членове на екипажа истината за това, което им бяха пратили от Земята? В състояние ли е Милард да ги накара да осъзнаят значението на този дар? Могат ли толкова много хора да запазят наученото в тайна?

Съветът яростно се съпротивляваше на предложението да се разкрие тайната. Само огромният авторитет на Милард Парлет и умението му да контролира сложната ситуация, произтичащо от богатия му опит и детайлното познаване слабостите на неговите опоненти — накратко казано, само неговата решителност и властният му облик заставиха Съвета да обяви извънредно положение.

И сега всички екипории на плато Алфа, или където и да се намираха, очакваха пред екрана на телевизора неговото изявление. Нито една кола не се носеше из просторите над Алфа, нямаше ги скиорите по склоновете на планината; езерото, термалните извори и игралните зали на Йота бяха опустели.

Последна минута. Твърде късно е, за да отмени речта.

Могат ли шейсет хиляди да пазят тайна?

Разбира се, че не могат.

— Онази голямата къща, с плоския покрив — сочеше Хари Кейн.

Мат наклони колата наляво и продължи да разказва:

— Изчаках полицаите да се скрият зад ъгъла и веднага се върнах във вивариума. Часовоят вътре ми отвори без да подозира нищо. Парализирах го, взех му оръжието, а след това видях таблото и започнах да натискам всички копчета.

— Ще се приземиш в градината, а не на покрива. Установи ли, какво не е наред с очите им?

— Не. — Мат въртеше задкрилките и щурвала така, че колата да увисне неподвижно над градината. Затревената площадка долу беше просторна, единият ѝ край опираше в обрива, а вътрешността ѝ бе оформена като староанглийски парк-лабиринт от жив плет. Къщата също беше в стар викториански стил и изглеждаше някак ъгловата. Плосък покрив, плоски стени почти без украса, сякаш беше построена от готови детайли, а едва по-късно е била разширена до настоящите размери. Джофри Юстас Парлет, очевидно, подражаваше на лошия вкус на древните си предци с надежда да притежава нещо различно и своеобразно.

За Мат естествено, всички къщи на плато Алфа изглеждаха еднакво странни.

Той спусна колата върху последния участък трева близо до пропастта. Корпусът ѝ опря за миг земята, подскочи и отново се спусна. Мат включи едновременно и четирите пропелери и дръпна ръчката на щурвала рязко назад. Търбухът удари повърхността и кабината се разтърси. Щурвалът започна да се дърпа като побъркан напред, Мат го налегна с цялата си сила и погледна отчаяно Худ.

— Жироскопът — подсети го той.

Мат се пресегна с полупарализираната си дясна ръка и дръпна превключвателя на жироскопа.

— Още имаш да се учиш — подхвърли Хари Кейн със забележително спокойствие. — Свърши ли разказа? — Благодарение на настойчивостта му никой не посмя да прекъсне Мат.

— Е, може и да съм забравил нещо.

— Ще си играем на въпроси и отговори, когато всичко се успокои. Мат, Лени и Лидия, измъкнете ме от тук и преместете Джей до пулта за управление. Джей, можеш ли да си контролираш ръцете?

— Да. Действието на парализатора започна да преминава.

Мат и двете жени очевидно си пречеа в тясното пространство. Хари успя да излезе сам, придвижвайки се конвулсивно, но накрая дори се изправи. Той отказа предложената помощ и остана да дава съвети на Худ. В същото време Джей вдигна капака на таблото и взе да човърка вътре.

— Мат! — Извика Лени през рамо. Стоеше само на няколко инча от ръба на пропастта.

— Дръпни се от там!

— Не! Ти ела!

Той я доближи отзад. Мисис Хенкък го последва. И тримата стояха на края на площадката и разглеждаха сенките си долу.

Слънцето беше зад гърбовете им и светеше надолу под ъгъл от 45 градуса. Мъглата, която тази сутрин покриваше южния край на платото, сега се бе спуснала в пропастта и се плискаше като море току под краката им. И те гледаха своите сенки — три очертания, простиращи се в безкрайността, три черни тунела, които се стесняваха и смаляваха, пронизвайки белезникавата пелена до онази далечна точка, където се губеха от погледа. Всеки един от тримата бе завладян от усещането, че само неговата сянка е обкръжена от малка, ярка, съвършено кръгла дъга.

Ето че към тях се присъедини и четвърта сянка, която се движеше бавно и мъчително.

— Ех, да имахме сега фотоапарат — изстена Хари Кейн.

— Не съм виждал толкова красиво нещо — въздъхна Мат.

— Аз съм виждал, веднъж, много отдавна. Приличаше на призрачно видение. Аз, представителят на човечеството, стоя на края на света с венец от дъга около главата ми. Онази нощ се присъединих към Синовеите на Земята.

Зад гърбовете им се разнесе приглушено бръмчене. Мат първи се обърна и видя, че колата се носи право към него ниско над тревата. Машината замря за миг над пропастта, продължи още малко нататък и увисна неподвижно, а след това се спусна бавно надолу и изчезна в мъглата.

Хари вдигна глава и потърси с поглед Худ.

— Всичко ли е наред?

Джей все още стоеше на колене до мястото, където бяха приземили колата.

— Напълно. Колата ще се върне точно в полунощ, ще почака петнадесет минути и отново ще се спусне долу. Това ще се повтаря три нощи подред. Някой ще ми помогне ли да вляза в къщата?

Мат почти го пренесе през парка. Худ беше доста тежък, а и не можеше да се държи на краката си. Докато вървяха, той попита полушепнешком:

— Мат, ти какво нарисова на онази врата?

— Кървящо сърце.

— Аха. И защо?

— И сам не зная. Но когато видях какво са направили нашите с часовоя... все едно да те пратят направо в органната банка. Спомних си за чичо ми Мат. Прибраха го, когато бях на осем. Така и не узнахме защо. Искрах да им покажа, че там съм бил аз, Мат Келер, че съм дошъл и си тръгвам с бой. Искрах да отмъстя за чичо Мат! Ще ти призная, Худ, не бях съвсем на себе си след всичко, което видях в органната банка. Нямах представа дали имате свой знак и какъв е той, затова реших аз да си измисля.

— Идеята не е лоша. После ще ти покажа нашия. Значи казваш, страшничко беше в органната банка.

— Ужасно. Най-лошото бяха онези мънички сърчица и бъбреци. От деца, Джей! Не знаех, че взимат и деца.

Худ го погледна смаяно, но в този миг Лидия Хенкък разтвори пред тях голямата парадна врата и трябваше да се съсредоточат върху изкачването на стълбите.

Исус Пиетро кипеше от гняв.

Известно време постоя в кабинета, опитвайки се да овладее напиралите в него неистови чувства. След това се върна на автоплощадката да надзирава извозването на последните поразени от ултразвуковия обстрел. Беше взел и радиостанцията за да държи постоянна връзка със секретарката си.

Никога досега не бе мразел колонистите толкова.

Исус Пиетро предпочиташе да дели човешкия род на две основни категории: екипаж и колонисти. На другите светове и планети

може би се използваха и други понятия, но те нямаха никакво отношение към Планината Ягледай. Екипариите бяха господарите, мъдри и доброжелателни, а от колонистите се искаше да служат безпрекословно.

И в двете групи имаше изключения. Намираха се екипării, които не бяха надарени нито с мъдрост, нито със стремеж към доброжелателност, които живееха само заради личната си изгода и не познаваха смисъла на думата отговорност. Намираха се и колонисти, които живееха единствено за да вредят на създадения симетричен ред и предпочитаха да бъдат обявени за престъпници, вместо да служат и работят. Когато се сблъскваше с онези представители на екипажа, които не предизвикваха в него възхищение, Исус Пиетро се държеше с уважение, отдавайки дължимото на тяхното положение. Колонистите-престъпници преследваше докрай и изпращаше за екзекуция.

Но въпреки това не изпитваше към тях ненавист — не повече, отколкото да речем Мат Келер към неговите рудокопни червеи. Бунтовниците и престъпниците бяха неразделна част от неговата професия, възможност за запълване на работния ден. Те се държаха така, а не иначе, тъкмо защото бяха колонисти и Исус Пиетро ги изучаваше с хладното любопитство на студент по биология. Свършеше ли работното време, с него си отиваше и интересът към колонистите — освен ако не се случеше нещо извънредно.

Но сега бе дошъл краят на това. В своя безумен бяг из Болницата бунтовниците бяха нахлули от неговия работен ден право в дома му. Едва ли щеше да се разгневи повече, ако му бяха изпотрошили мебелите, пребили прислугата, сипали отрова на домашните животни и като капак на всичко — свършили някоя работа върху килима.

Радиостанцията подаде предупредителен сигнал. Исус Пиетро я откачи от колана и произнесе:

— Кастро.

— Янсен, сър. Обаждам се от вивариума.

— Е?

— Липсват шестима бунтовници. Интересуват ли ви техните имена?

Исус Пиетро се огледа. Преди десет минути бяха отнесли и последните парализирани колонисти. В момента прибираха с носилки ранените служители от автоплощадката.

— При вас трябва да са всички. Направихте ли справка с операционната? Може някой да е издъхнал пред вратата.

— Ще проверя, сър.

Автоплощадката постепенно възвръщаше обичайния си вид. Тук бунтовниците не бяха успели да предизвикат онзи безпорядък, който все още цареше в коридорите и стаята за почивка. Исус Пиетро се замисли дали да се връща в кабинета си, или да проследи в обратен ред маршрута на бунтовниците през стаята за почивка. Тогава забеляза двама техници, които спореха разгорещено за нещо пред входа на един от закритите хангари и се приближи към тях.

— Нямахте право да изпращате Беси! — крещеше единият. Носеше рейдърска униформа, беше едър, широкоплещест красавец е нахална физиономия. Жива реклама за примамване на донаборници.

— А вие, тъпи военни, си мислите, че всички коли са ваши — отвърна злобно другият, механик, ако се съдеше по комбинезона.

— Какво има? — намеси се Пиетро.

— Този идиот не може да открие моята кола! Извинете, сър.

— И коя е вашата кола, капитане?

— Беси. От три години я ползвам, а тази сутрин някакъв кретен я пратил да пръска горичките. Ето, полюбувайте им се. Сега никой не знае къде е! — гласът му звучеше почти жално.

Исус Пиетро премести хладния си поглед върху механика.

— Вие ли изгубихте колата?

— Не, сър. Просто не зная къде са я изпратили.

— Къде са колите, които са участвали в пръскането на гората?

— Ето една от тях, сър — механикът посочи към хангара. — Почти разтоварихме контейнерите, когато този тип дотърча и се нахвърли върху нас. Бяхме разтоварили и втората, но сега я няма никаква.

— А известно ли ви е, че част от затворниците са се измъкнали? — Кастро не дочака отговора на механика. — Установете серийния номер и описанието на Беси и предайте данните на моята секретарка. Ако откриете колата, незабавно позвънете в кабинета ми. На този етап съм склонен да вярвам, че колата ви е била открадната.

Механикът се обърна и затича към канцеларията. Исус Пиетро отново включи радиостанцията, за да даде нареждания относно изчезналата кола.

Малко след това го потърси Янсен.

— Сър, един от бунтовниците е мъртъв. Остават петима изчезнали. — Той изброи имената им.

— Отлично. Везните определено клонят към изчезналата машина. Искам да провериш дали някой не я е виждал над пропастта.

— Щяха да ни доложат, сър.

— Позволи ми да се усъмня в това. Провери. Може и да са забравили. Разбираш ли, какво искам да кажа?

Янсен прекъсна връзката без повече възражения.

Исус Пиетро вдигна очи към небето и засука с влажните си от пот пръсти краищата на мустаците си. Откраднатата кола щяха да открият без особени усилия. В момента въздушното пространство е съвсем пусто — всички са у дома и слушат речта на Милард Парлет. Стига бунтовниците да не са се приземили вече. Кой би могъл да допусне, че ще откънат въздушна кола право от хангара и то пред погледа на цялата налична охрана.

Нищо повече от последен акорд на всичко, което се бе случило през последното денонощие в Болницата.

ГЛАВА 8

ОЧИТЕ НА ПОЛИ

Отвътре домът на Джофри Юстас Парлет изглеждаше съвсем различно. Тук имаше безброй просторни и великолепно обзаведени стаи, а в дъното бе разположена билиардната, коридор за боулинг и кинозала със сцена и спускаща се завеса. Само кухнята по размери надхвърляше гостната на Хари Кейн. Въръжени с парализатори Мат, Лени и мисис Хенкък обискираха цялата къща. Не откриха нито едно живо същество, ако не се брояха растителните килими и биологичните почистващи машини.

Мат бе завладян от жаждата за изследване, та се наложи Лидия да употреби цялата си настойчивост да го върне в хола. Най-трудно му беше да се откъсне от спалнята... там декораторът просто бе надминал себе си.

Холът бе на два етажа, украсен с голяма бутафорна камина, в която вместо пламъци трептяха и сияеха електрически огънчета. Петимата се отпуснаха уморено пред нея, за да се порадват на топлината, която излъчваше. Хари Кейн все още избягваше резките движения, но очевидно се възстановяваше бързо. Що се отнася до Худ, той бе възвърнал гласа, но не и силите си.

Мат се изтегна на един от диваните и се повъртя малко, за да се настани удобно. Приятно беше да се почувстваш най-сетне в безопасност.

— Мънички сърчица и бъбреци... — повтори замислено Худ.

— Да, дявол да го вземе, в органната банка.

— Това е невъзможно.

— Ти какво, не ми ли вярваш? Плуваха в една стъкленница, приличаха на някакви причудливи морски животинчета. Стъклото беше съвсем топло.

— Хибернационните резервоари не могат да бъдат топли — отбеляза свадливо Худ. — А Изпълнението не преследва деца. Иначе щяхме да го знаем.

Мат го изгледа с презрение.

— Сърца и бъбреци. Само това ли? — попита Хари. — Нищо друго?

— И да е имало, не съм забелязал. Стъклените резервоари бяха три на брой. Единият беше празен. А другият... помислих го за изцапан.

— И колко време прекара вътре?

— Достатъчно, за да ми призлее. Да не мислите, че съм искал да попадна там, Слава на Мъгливите Демони! Търсех някакъв изход!

— В органната банка?

— О, престанете — обади се Лени. — Успокой се, Мат. Това няма значение.

Мисис Хенкък беше останала в кухнята. Тя се върна със супник и чаши.

— Ето, намерих. Няма смисъл да се церемоним тук, нали?

Всички закимаха енергично и тя се зае да им налива топла супа.

— Повече ме интересуват твоите, така наречени, парасихични способности — продължи Худ, докато сърбаше лакомо. — Не съм чел никога за нещо подобно. Това трябва да е съвсем ново. — Мат само изсумтя. — Ако питаш мен, всеки, който защитава идеята за съществуването на подобни способности, живее с мисълта, че и той самият ги притежава. — Худ говореше със спокоен, професионален тон. — А накрая се оказва, че няма нищо. — Той почука с пръст слепоочието си.

— Как тогава стигнахме тук?

— Може би никога няма да го узнаем. Някакъв нов замисъл на Изпълнението? Мат, да не би пък Мъгливите Демони да те покровителстват?

— И на мен ми хрумна същата глупава мисъл.

Мисис Хенкък се върна за втори път от кухнята.

— Когато направи първия опит да се промъкнеш в Болницата — продължаваше Худ — те засякоха незабавно. Сигурно си се натъкнал на някое електронно охранително устройство. Тогава опита ли да избягаш?

— Към мен бяха насочени четири прожектора. Просто стоях и не помръдвах.

— А след това изгубиха интерес към теб, така ли? Оставиха те да си идеш и нищо повече?

— Точно така. През цялото време се оглеждах, чаках да получа някакви заповеди от високоговорителите. Никакъв отговор. Почаках малко и побягнах.

— А този човек, който те пусна в Болницата? Не се ли случи нещо особено малко преди да придобие обезумял вид и да побегне назад към портала?

— Какво например?

— Нещо със светлината.

— Не.

Худ имаше разочарован вид.

— Изглежда хората обичат да те забравят — подхвърли неочаквано Лени.

— Да. Откак се помня е така. В училище никога не ме изпитваха, когато не съм подготвен. А и побойниците не ме закачаха.

— Аз да имах твоя късмет — въздъхна Худ.

Лени придоби разсеян изглед, очевидно обмисляше някаква идея.

— Очите, значи — измърмори Хари Кейн. Слушаше разговора без коментари, заел позата на „Мислителя“. — Нали каза, че си видял нещо странно в очите на часовоя.

— Да. Но не зная какво. Според мен и друг път съм виждал подобен поглед, само че не помня кога.

— Ами този, който накрая стреля в теб. Неговите очи не бяха ли странни?

— Не.

Лени се пробуди от своя размисъл и го погледна с любопитство.

— Мат. Как мислиш, Поли щеше ли да дойде с теб у вас?

— Това пък какво отношение има, мътните ги взели?

— Не се ядосвай, Мат. Имам причини за да те питам.

— Само че аз не разбирам...

— Нали затова ти е нужна нашата помощ.

— Е, добре — да! Сигурен бях, че ще дойде с мен.

— А след това изведнъж ти обърна гръб и си тръгна.

— Да. Тази кучка просто ме з... — Мат преглътна останалото. Едва сега, когато можеше да почувства своята болка, гневът и унижението от разстояние, той осъзна, колко дълбоко го е уязвила. —

Тръгна си, сякаш си спомни за нещо важно. Нещо по-важно от мен, например. Лени, дали причината не е била в нейния слухов апарат?

— Радиото? Не, тогава беше още рано. Хари, да си казвал на Поли нещо, което не е било за останалите?

— Съобщих ѝ само, че ще се съберем в полунощ за да изслушаме новините от нея. Но това сте го чули всички. Нищо друго.

— В такъв случай, не е имало никаква причина да ме зареже — заяви Мат. — Но какъв смисъл да се ровим сега в това?

— Има нещо странно тук — промърмори Худ. — Можеш ли да си спомниш и за други подобни странни случки от твоя живот?

— Ти разсърди ли ѝ се? — намеси се Лени.

— Страшно. Не мога да понасям, когато ме зарязват по този начин.

— Да не си я обидил с нещо?

— Не виждам с какво бих могъл. Чак след това се напих.

— Но нали спомена, че и друг път ти се е случвало?

— Всеки път. Всеки проклет път... докато срещнах теб. — Мат хвърли предизвикателен поглед наоколо. Другите го гледаха мълчаливо. — Ето защо не разбирам, какъв е смисълът да разговаряме за това. Не смятам, че е някаква странна случка, или както го нарече там Худ.

— За теб може и да не е — възрази Худ. — Но не и за Поли. Тя не е от онези, които си изпускат късмета. Или греша... Лени?

— Прав си. Тя се отнасяше с подobaваща сериозност към сексуалния си живот. Едва ли би разигравала някой, който не ѝ харесва. Интересно ми е обаче...

— Аз също не се шегувах, ако това те интересува, Лени.

— Не беше това. Одеве каза, че си забелязал нещо странно в погледа на полицая. Същото ли беше, както в очите на Поли?

— За какво намекваш?

— Сам ми призна, че всеки път, когато се приготиш да изгубиш невинността си с някое момиче, то те зарязва. Защо? Не си грозен. Не забелязах също да имаш неприятни навици, като например да ругаеш вулгарно. Поне докато беше с мен. Чистоплътен си. Та имаше ли нещо в погледа на Поли?

— Дявол да го вземе, Лени... очите ѝ...

„Лицето на Поли неочаквано се промени, сякаш се беше заслушала в нещо, което само тя можеше да чуе. Погледът ѝ преминаваше през него като през стъкло, а очите ѝ изглеждаха незрящи...“

— Изведнъж придоби разсеян вид. Но какво искаш да кажеш? Сякаш си спомни за нещо друго, а след това си тръгна.

— Тази загуба на интерес... внезапно ли стана?

— Лени, престани да ме измъчваш. Какво, да не мислиш, че съм я прогонил? — Мат не можеше повече да търпи, чувстваше се като изпънатата докрай струна. Никой досега не беше нахлувал по такъв начин в интимния му живот! Нито пък можеше да си представи, че една жена е способна да прекара известно време с него в леглото, да изслуша със симпатия всички негови мъчителни тайни, раздиращи отвсякъде душата му, а след това да ги извади на показ, в нещо като клинично обсъждане на кръглата маса! Струваше му се, че го разчленяват за органната банка, че още е в съзнание и наблюдава как лекарите измерват и сондират крайниците му, определяйки къде точно да преминат разрезите, вслушват се в шумовете на вътрешните му органи и от време на време си подхвърлят лаконични медицински коментари от здравната и социалната му биография.

Тъкмо се готвеше да излее всичко това върху тях — без да смекчава ни най-малко изразните си средства, когато внезапно откри, че никой не му обръща внимание.

Никой дори не гледаше към него.

Лени бе вторачила поглед в изкуствената камина, Худ гледаше в нея, а Хари Кейн все така седеше в позата на Мислителя. Всички те имаха разсеян вид.

— Ето ти въпрос — произнесе сънено Хари Кейн. — Как ще освободим останалите, когато само четирима успяхме да избягаме? — той огледа присъстващите, забеляза, че не го слушат и отново потъна в размисъл.

Мат почувства, че косата му настръхва. Хари Кейн гледаше право към него, но явно не го забелязваше. И в очите му имаше нещо особено.

Мат се наведе и взе да ги разглежда отблизо досущ като любопитен посетител в музей на восьъчни фигури.

Хари подскочи уплашено.

— Ти откъде се взе? — попита той, сякаш Мат бе паднал от небето. — Уф! Ама и теб си те бива!

В отговор Мат само кимна.

— След като всички неочаквано забравихте за мен...

— А как бяха очите ни? — попита Худ. Имаше напрегнат вид, все едно, че се готвеше да скочи върху него.

— Не зная... Като че ли видях нещо... Наведох се да го разгледам отблизо и тогава... — Мат сви рамене — всичко свърши.

— Изведнъж? Не помня да стана изведнъж.

— А какво помниш? — попита го Мат.

— Ами... май нищо не помня. Разговаряхме нещо за очите... или за Поли? Да, разбира се, че за Поли. Мат, безпокои ли те разговорът за нея?

От устата на Мат се изтръгна болезнен гърлен стон.

— Затова значи си го правел. Не си искал да ти обръщат внимание.

— Вероятно.

Худ потърка енергично ръце.

— Така. Сега вече поне знаем, че в теб има нещо и то ти се подчинява. Подчинява се на твоето подсъзнание. Добре! — Той заприлича на професор, който предава урок пред не особено умна аудитория. — Остана ли някой въпрос, на който да не сме отговорили? — той се огледа. — Например, какво общо имат с това очите? Второ: защо, в края на краищата, онзи полицай е стрелял в теб? Трето: защо използваш тези твои способности за да прогонваш момичетата?

— Слава на Мъгливите Демони, Худ! Не виждам никаква разумна причина...

— Келер. — Тих, спокоен, властен глас. Хари Кейн се правеше на Мислителя, зареял поглед в пространството. — Ти каза, че Поли изглеждаше разсеяна. Преди малко ние също ли бяхме разсеяни?

— Когато ме забравихте ли? Да, точно така.

— А сега изглеждам ли ти разсеян?

— Да. Почакай малко. — Мат стана и заобиколи Хари, разглеждайки го от различни страни. Имаше вид на потънал в мисли човек. Смръщени вежди, подпряна с юмрук брадичка, неподвижно, прегърбено тяло. Но очите му бяха съвсем бистри. — Не, не изглеждаш. Има нещо друго.

— Какво?

— Очите.

— Имам чувството, че обикаляме в кръг — тросна се Хари. — Хайде, стига си се въртял. Погледни ме отблизо в тия проклети очи!

Мат коленичи върху мутиралата домашна трева и се загледа в очите му. Нищо не му идваше на ум. Спомни си вечерта с Поли. Стояха един срещу друг, от време на време ръцете им се докосваха, той усещаше пулсирането на горещата кръв в шията си и... изведнъж...

— Твърде големи — промърмори Мат. — Зениците ти — те са прекалено големи. Когато някой изгуби интерес към обкръжаващото го, зениците му се стесняват.

— А какви бяха зениците на Поли? — попита Худ. — Разширени, или стеснени?

— Стеснени. Като топлийки. При полицаите също — тези, които дойдоха сутринта да ме вземат. — Той си спомни удивените им физиономии, когато дръпна белезниците, същите тези белезници, които и сега висяха на китките му. Те не се интересуваха от него, просто отключиха гривните и си тръгнаха. А когато за миг очите им се вдигнаха към мястото, където стоеше... — Ето какво беше. Затова му се сториха толкова странни. Зениците им бяха като топлийки.

Худ въздъхна облекчено.

— Въпросът е решен, значи — рече той и се надигна. — Ще отскоча да видя как се справя Лидия с приготвянето на обяда.

— Върни се веднага! — нареди Хари Кейн с тих, заплашителен глас. Худ избухна в смях.

— Престани да грухтиш — продължи Хари. — Каквото и да притежава Келер, може да ни е от полза. Говори!

„Каквото и да притежава Келер, може да ни е от полза.“ Мат почувства, че е дошъл моментът да се намеси. Не биваше да се превръща в послушна марионетка — най-малко в ръцете на Синовете на Земята. Изглежда моментът не беше подходящ за протести.

— Става дума за една рядко срещана форма на телепатия — започна лекцията си Джей Худ. — И тъкмо защото е толкова рядка, вероятно е по-сигурна, отколкото общоизвестните форми. Целта ѝ, във всеки случай, е по-различна. — Той се усмихна доброжелателно. — Струва ми се, че би трябвало да измислим някое по-подходящо название. Телепатия не е най-точната дума...

Тримата чакаха — търпеливо и непреклонно.

— Мозъкът на Мат — продължи след кратка пауза Худ, — е способен да управлява нервите и мускулите, свиващи и разширяващи ириса на очите при другите хора. — Той се захили, в очакване на тяхната реакция.

— Е и какво? — попита Хари Кейн. — Това ново ли е?

— Не разбирате ли? Сигурно не разбирате. Това е съвсем по моята специалност. Да сте чували нещо за мотивационните изследвания?

Тримата поклатиха едновременно глави.

— Тази наука отдавна е забранена на Земята, защото се опитвали да я прилагат с рекламни цели. Но преди това открили някои интересни неща. Едно от тези открития е свързано с механизма за свиване и разширяване на зеницата. Оказало се, че ако покажат нещо на изследвания човек и същевременно следят размера на зеницата му със специална камера, учените биха могли с доста голяма точност да определят дали изпитва интерес към наблюдавания обект. Така например, използвали фотографии на различни политически лидери и зениците се разширяват при вида на този, който човекът подкрепя. Изведете го навън, поговорете му, постарайте се да го разубедите и нищо чудно при следващия опит зениците му да се разширят на съвсем друга фотография. Покажете му снимки на красиви момичета и онова, което му се хареса най-много, отново ще предизвика същата реакция. При това без съзнателното му участие в този процес. Без дори да може да ви обясни защо е така. Интересът възниква спонтанно... Е, какво ще кажете?

— Добре де — отвърна Хари Кейн. — Каква връзка има всичко това с Келер?

— Ясно каква — прекъсна го Лени. — Ти не разбра ли? Мат се плаши, че някой може да го види. Подсъзнателно изпраща телепатичен сигнал и предизвиква свиване на зениците му всеки път, когато този човек погледне към него. Естествено, интересът му към Мат изчезва като дим.

— Съвършено вярно — кимна Худ и погледна одобрително Лени. — Това е нещо като полууправляем рефлекс. Още от началото усещах, че има някаква връзка с осветлението. Разбираш ли, Мат? Номерът ти няма да мине, ако жертвата ти не те вижда. Ако само те

чува, или регистрира сигнала, когато пресичаш лъча на електронното око...

— Или ако не съм изплашен. Ето защо онзи полицай е стрелял в мен.

— Едно не разбирам, Джей — призна Лени. — Нали двамата с теб работихме заедно. От теб съм научила, че телепатията е четене на мисли. Възможно ли е да въздейства и по този начин на мозъка?

— Каквото не знаем — не знаем. Зрителният нерв също е част от мозъка, не е обикновена нервна тъкан.

Хари Кейн стана и се протегна.

— Не това е важното. Никога досега Синовете на Земята не са се натъквали на по-полезно откритие. Все едно да имаш шапка-невидимка. Дайте да измислим как да се възползваме от него.

Изчезналата кола си оставаше изчезнала. Нямахме я в нито един от гаражите на Изпълнението, не я откри и специалният издирвателен отряд — нито в небето, нито на земята. Досега трябваше да се върне, ако я беше взел някой полицай с напълно легална цел, ако пък ѝ се беше случила някаква авария автопилотът щеше незабавно да подаде сигнал за помощ.

Всичко това не преставаше да безпокои Исус Пиетро. Едно е изчезнал безследно автомобил, съвсем друго — когато това е станало при невероятни обстоятелства.

Вече привикваше да свързва Келер с подобни необясними случки: необяснимо бе как се е спасил при онова преследване, когато колата му изчезна под нивото на мъглата, необяснимо беше и въздействието му върху спомените на Хобарт за предната нощ. Въз основа на всичко това интуицията бе подсказала на Исус Пиетро да задейства сигнала „Избягал затворник!“ И ето ти — не един, а цяла тълпа, втурнала се в безумен бяг по коридорите.

А след това майор Янсен го потърси от вивариума. Никой до този момент не беше забелязал, че сънотворните шлемове продължават да работят. Как, тогава, са избягали близо деветдесетте затворници?

Още необясними неща. Що за дявол преследват? Един ли е — или са много? Келер ли е управлявал изчезналата кола? Сам ли е бил в нея? Докъде се простират знанията му?

Едно беше сигурно — мисълта за Мат Келер не му даваше покой. Сякаш неговият покоен чичо се бе завърнал от страната на

нищото за да отмъсти за смъртта си. За да преследва своя убиец... Исус Пиетро изсумтя недоволно.

Беше наредил да се удвои охраната на моста Алфа-Бега, съзнавайки, че това е единственият възможен път за бягство от плато Алфа. Нито един колонист не би могъл да напусне платото без помощта на въздушна кола. (Ами ако някой пак се промъкне по необясним начин покрай часовете?)

За да избегне повторна възможност за отвличане на коли Исус Пиетро нареди на всички полицаи да се вдигнат във въздуха. И да летят по двойки. Така веднага щяха да познаят бегълците.

Като нечистокръвен екипарий, на Исус Пиетро не бе позволено да слуша речта на Милард Парлет, но той знаеше, че вече е свършила. Небето постепенно се изпълваше с въздушни коли. Ако бегълците дръзнат да похитят някоя от тях, шансовете им да се измъкнат се увеличават значително.

Всички останали затворници вече бяха заловени и върнати обратно във вивариума. (Откъдето, между другото, бяха избягали с необяснима лекота.)

Исус Пиетро не беше свикнал да се надбягва с призраци. Подобен проблем налагаше коренна промяна в методите на действие.

Завладян от мрачни мисли, той се зае да я обмисля.

Спорът избухна веднага след обяда.

Един доста позакъснял обяд — приближаваше три часа. Затова пък всички бяха склонни да се съгласят, че Лидия се бе справила чудесно. Храната бе изключително вкусна. Тъкмо привършваха с агнешките котлети, когато Хари Кейн премина към въпроса.

— Останахме петима. Какво можем да предприемем, за да освободим другите?

— Бихме могли да взривим помпената станция — предложи Худ. Всички знаеха, че помпената станция, снабдяваща плато Алфа с вода от Големия водопад, е единственият водоизточник за екипажа. Тя беше разположена в подножието на стръмнината Алфа-Бета. Синовете на Земята отдавна бяха поставили мини под нея. — Това ще им отвлече вниманието.

— И ще ги лиши от енергия — добави Мат, припомняйки си, че от водата се получаваше водород, който използваша при ядрения синтез.

— О, не. Електростанциите използват не повече от няколко кофи вода на година. Джей, защо според теб трябва да им отвлечаме вниманието? Някакви предположения?

— Мат. Веднъж вече ни помогна, ще го стори и този път...

— О, не разчитайте на мен. Аз не съм революционер. Казах ви защо съм се върнал в Болницата. Втори път нямам намерение да попадна там.

Така започна спорът.

Мат не взе почти никакво участие в него. Твърдо бе решен да не се завръща в Болницата. Ако можеше, щеше да се прехвърли на плато Гама и да изкара там остатъка от живота си, използвайки за защита своята парапсихична способност. Като го открият там, ще се премести другаде — дори на Алфа. Колкото и да го беше закъсал, не смяташе да изхвърля бъдещето си на боклука.

Никой от останалите не посрещна с разбиране или съчувствие възгледите му — дори Лени. От тяхна страна продължаваха да се сипят аргументи, вариращи от призови за патриотизъм, до заплахи за лична разправа и откровени предизвикателства към мъжкото му достойнство. Най-досаден от всички се оказа Джей Худ. Човек можеше да си помисли, че тъкмо той е изобретил „невероятния късмет на Мат Келер“, а Мат просто беше откраднал тази способност. Сякаш владееше монопола над този нов вид телепатия.

Всичко това в доста голяма степен можеше да се определи като нелепо. Те го умоляваха, уговаряха и заплашваха — без никакъв шанс за успех. В един от случаите все пак сполучиха да го уплашат, при друг го ядосаха до такава степен, че Мат излезе извън себе си. И в двата случая спорът внезапно се преустановяваше и Мат оставаше насаме с раздразнението си, докато Синовеите на Земята обсъждаха каквото им хрумнеше, а зениците им се свиваха като глави на карфици всеки път, когато поглеждаха към Мат.

След втория случай първи Хари Кейн осъзна какво става и нареди на останалите да го оставят намира. Избраният път явно не помагаше с нищо за създаването на практичен план.

— Иди се разходи — посъветва той Мат. — След като не желаеш да ни помогнеш, поне не ни пречи. А и не виждам смисъл да присъстваш на обсъждането. Тези въпроси явно вече не те касаят.

Току-виж си решил да откупиш с някое сведение свободата си от Кастро.

— Ти си един неблагодарен кучи син — заяви в отговор Мат — и аз чакам от теб извинение.

— Добре де, извинявай. А сега изчезни от тук.

Мат го послуша и излезе в градината.

Мъглата се беше върнала отново, но този път бе почти непрогледна, тъмносива на цвят, и беше изтрила всички ярки цветове от градината. Той откри една каменна скамейка, седна и подпря главата си на облегалката.

Тресеше го. Сигурно се дължеше на масираната словесна атака, която напълно бе в състояние да разруши всякакво чувство за собствено достойнство и да пробуди на негово място непрестанно разяждащи го съмнения. Съществуват немалко словесни методи за психическо въздействие, особено когато на жертвата не се позволява да произнесе нито дума, или да довърши подетата фраза. Прекъсвайки се един друг атакуващите ѝ пречеха да следи хода на техните аргументи и да открива слабите места в позицията им. Така с течение на времето жертвата забравяше собствените си възражения, най-вече защото не получаваше физическа възможност да ги изрази гласно. Единствената ѝ защита беше бягството. Но ако вместо това я прогонят...

Постепенно объркването взе да отстъпва място на болезнен, вцепеняващ гняв. Неблагодарници! На два пъти той спасява жалките им животи и къде е тяхната признателност? Щом е така, той няма нужда от тях. И никога не е имал — нито за минутка.

Сега вече поне знае какво му има. Благодарение на Худ. Знае и ще може да се възползва от своето преимущество.

Би могъл например да стане първият неуловим крадец в този свят. Ако Изпълнението не му позволи да се върне на работа в мините ще се заеме точно с това. Ще граби магазините посред бял ден без да носи никакво оръжие. Ще се прокрадва незабелязан по мостовете, ще скита където поиска... Гама, Ета... Като стана дума за Ета... чудесно място за кражби, ако не успее да се върне към предишния си живот. Там се намираха повечето игрални домове, а в тях се съсредоточаваха почти половината от всички капитали на Платото.

Няма да е зле, ако се сдобие с кола. Пътят до моста Алфа-Бета е дълъг. Защо да не вземе колата на Синовеите. Тя ще се върне тук в полунощ. Да го направи ли?

Мечтите му помогнаха да се успокои. Вече не го тресеше, а и ядът му се беше уталожил. Постепенно започна да разбира какво кара другите четирима да се нахвърлят така върху него, макар все още да не смяташе поведението им за справедливо и оправдано. Лени, Худ, Хари Кейн, Лидия — всички те вероятно са фанатици, иначе защо биха дали живота си в името на една безнадеждна кауза като революцията? А фанатиците признават само един принцип: победа на всяка цена, независимо от броя на жертвите.

Все още не бе решил кой път да избере. В едно обаче беше напълно сигурен — няма да е този, по който го водеха Синовеите на Земята. От тук следваха безброй възможности.

От север полъхна студен, пронизващ ветреца. Мъглата продължаваше да се сгъстява.

Топлината на електрическата камина в къщата го привличаше с непреодолима сила.

Но не и гъстата враждебна атмосфера. По-добре да остане, въпреки вятъра.

... Защо, по дяволите, Худ подхвърли онова, че Мат отблъсквал жените? За малоумен ли го смятат? Или за недоразвит? Не, каза го в разгара на спора. И все пак — защо?

Нали не отблъсна Лени.

Споменът за онази нощ неусетно го сгръ. Сега всичко е загубено, и може би по-добре: пътищата им се разделят, а нейният, рано или късно, ще завърши в органната банка. Дойде ли веднъж Петък Тринайсети, връщане назад няма.

... Очите на Поли. Зениците ѝ наистина бяха свити, това го помнеше добре. Също както при портиера, при Хари, Лени и Худ, когато го ядосаха. Защо?

Мат замислено почеса долната си устна.

Ако той е прогонил Поли (сега нямаше значение причината), тогава не е нейна вината, че си тръгна.

Но Лени остана.

Мат скочи развълнувано. Те трябва да му кажат. Вече има с какво да ги притисне, добре че не им призна, че не желае да има нищо общо

с тяхната тъпа борба. Трябва да узнае истината.

Той се обърна и тогава видя въздушните коли — три на брой, високо в сивото небе, току-що изникнали от непрогледната завеса на облаците. Те се спускаха.

Мат замръзна на мястото си. Не знаеше със сигурност дали са се насочили към градината, макар че колите се уголемяваха с всяка изминала минута. Накрая се озоваха точно над главата му и започнаха да се снижават. А той все така не помръдваше. И без това нямаше къде да избяга и можеше да се надява единствено на невероятната си дарба. Във всеки случай беше достатъчно изплашен, за да се получи.

Една от колите едва не се приземи върху него. Поне беше ясно, че не го виждат.

Отвътре се показва висок мъж с изпито лице, наведе се обратно за да прокара ръка по пулта, след което скочи на пясъчната алея, докато колата се издигна нагоре и се приземи на покрива. Другите две коли кацнаха наблизко — съдейки по обозначенията принадлежаха на Изпълнението. От едната слезе едър, широкоплещест мъж, доближи първия и двамата размениха няколко думи. Гласът на високия бе тънък, почти писклив, но с ясно забележим властен оттенък. Той благодари на полицая за съпровождането. Полицаят-изпълнител се върна в колата и двете ескортиращи машини полетяха нагоре, за да се скрият в мъглата.

Високият въздъхна и раменете му видимо се отпуснаха. Мат почувства, че страхът го напуска. Не виждаше никаква заплаха в този екипаций — нищо повече от един възрастен, уморен човек, прекарал последните дни в изтощителен труд и върнал се у дома, за да се порадва на заслужен отдих. Ама че е глупак този Хари Кейн, толкова сигурен беше, че никой няма да дойде!

Мъжът закрачи към къщата. Въпреки умората той се стареше да върви изправено, като полицаи на парад. Мат изруга полугласно и пое след него.

Старчето ще разбере, че нещо не е наред още щом влезе в хола. И тогава ще повика помощ, ако Мат не му попречи.

Мъжът отвори голямата дървена врата и изчезна вътре. Мат го следваше почти по петите.

Той видя, че старецът е спрял неподвижно. Новодошлият дори не направи опит да извика. Не протегна ръка към радиостанцията — ако въобще имаше такава. Той завъртя бавно глава, изучавайки промените

в хола от мястото, където стоеше. Когато профилът му се обърна към Мат последният установи, че лицето му има замислен вид. Не беше изплашен, нито сърдит. Просто замислен.

А след това старецът се усмихна — бавна, в известен смисъл напрегната гримаса, усмивка на шахматист, видял, че държи победата (или поражението) в ръцете си. Старецът се усмихваше, но мускулите на лицето му оставаха изпънати като струни под сбръчканата, потъмняла кожа, а стиснатите му юмруци бяха опрени в хълбоците. Той завъртя глава и се послуша. Тъкмо понечи да тръгне към кухнята, когато се озова лице в лице с Мат.

— Какво се хилите? — попита го Мат.

Клепачите на другия трепнаха — и това бе единствената реакция на неочакваната среща.

— Ти... от Синовете на Земята ли си? — попита тихо той.

Мат поклати глава.

На лицето на стареца се изписа ужас. Но защо? Мат вдигна успокояващо ръка.

— Не предприемайте нищо необмислено — посъветва го той, стиснал гривната на белезниците, за да я използва, ако му потрябва оръжие. Старецът премести тежестта си назад. И трима като него не биха могли да се мерят с Мат.

— Сега ще ви обискирам — рече Мат. — Вдигнете ръце. — Той заобиколи новодошлия отзад и пребърка всички горни джобове. Вътре намери няколко дреболии, но нищо, което би могло да послужи за връзка на разстояние. Мат отстъпи назад разколебан. Никога досега не беше обискирал — дали не е пропуснал нещо важно?

— Какво искате от Синовете на Земята?

— Ще кажа само когато се срещна с тях.

— Няма да стане.

— Случи се нещо изключително важно. — Старецът изглежда се бореше с някакво трудно решение. — Искам да разговарям с тях за товара на капсулата.

— Добре тогава. Вървете пред мен. От тук.

Тръгнаха към кухнята. Мат беше отзад. Тъкмо се готвеше да извика, когато вратата неочаквано се откряна. Зад нея се подаде Лидия Хенкък с ултразвуков пистолет в ръка. Сигурно не забеляза вървящия отзад Мат, защото при вида на непознатия изпъна ръка и

стреля. Мат едва успя да подхване свличащия се старец под мишниците.

— Глупаво — изпъшка той. — Той искаше да говори с вас.

— Ще си поговорим, когато дойде на себе си — отвърна невъзмутимо Лидия.

Зад нея се подаде Хари Кейн — също въоръжен.

— Други има ли?

— Само този. Придружаваха го няколко полицаи, но отлетяха. По-добре проверете дали не носи миниатюрна радиостанция.

— Слава на Мъгливите Демони! Та това е Милард Парлет!

— Охо! — Мат беше чувал това име. — Ако питате мен той наистина искаше да се срещне с вас. Запази пълно самообладание, когато разбра, че има неканени гости. Уплаши се едва след като му казах, че не съм един от вас. Спомена, че искал да разговаря с вас за рамробота.

Хари Кейн изсумтя.

— Ще поспи няколко часа. Лидия, ти си на пост. Аз ще се изкъпя и ще те сменя.

Той изчезна нагоре по стълбите. Лидия и Худ вдигнаха отпуснатия Парлет, отнесоха го при парадния вход и го подпряха до стената. Старецът беше увиснал като парцалена кукла.

— Душ значи. Чудесна идея — одобри Лени.

— Може ли преди това да поговоря с теб? — попита я Мат. — И с Худ също. — Тримата се преместиха в хола и седнаха пред камината. Мат почти трепереше от неспокойствие.

— Слушай, Худ, трябва да разбере нещо. Откъде ти хрумна, че съм използвал своята дарба за да прогонвам жените?

— Ако си спомняш, тази идея принадлежеше първоначално на Лени. Но доказателства за това предостатъчно. Ах, разбирам — помислил си, че онази вечер Поли те е зарязала, защото си й свил зениците, нали?

Точно това си беше помислил. Но нямаше никакъв начин да установи дали е истина. Мат погледна въпросително Лени.

— Това е важно за теб, нали?

— Много.

— Помниш ли, точно преди да започне набега ти ме попита дали всички го преживяват като теб?

— Ммммм... да, спомням си. А ти отговори: не съвсем, но почти.

— За какво говорите вие двамата?

— Джей, спомняш ли си твоята първа... първия път, когато си изгубил своята девственост?

Худ отметна глава назад и се разсмя.

— Лени, що за въпрос! Кой може да забрави *първия път*? Това беше...

— Ясно. А ти преживя ли го?

Худ придоби сериозен израз.

— В началото да. Бях доста неподготвен. Честно казано, преди това много се фуках.

Лени кимна.

— Хващам се на бас, че е така с всички първия път. И с теб също, Мат. Изведнъж си помисляш — ето Го, започва се и целият се напрягаш. И в този миг очите на твоето момиче стават странни.

Мат едва се сдържа да не изругае. Точно от това се беше опасявал.

— А ние двамата? Лени, защо не се защитих по същия начин от теб?

— Не зная.

Худ щракна с пръсти.

— Ей, стига вече! Какво значение има? Каквото и да е било, повече няма да ти потрябва.

— Трябва да узная!

Худ вдигна рамене, отдалечи се и приседна до камината.

— Здравата те е пипнало — отбеляза Лени. — Мислиш ли, че има някакво отношение към всичко останало?

— Възможно.

Лени така и не можеше да разбере защо Мат смята въпроса за толкова важен, но искрено се стараяше да помогне.

— Дали пък не е защото съм по-възрастна от теб? Може да си решил, че зная какво правя.

— Нищо не съм решавал. Бях твърде пиян. И огорчен.

Лени се размърда неспокойно, оправяйки смачканата си рокля.

— Мат! Спомних си! Там беше тъмно като в бъчва!

Мат присви очи. Да, точно така беше. До леглото се бе добрал пипнешком, едва след това запали лампата за да я разгледа.

— Това било, значи. Така-а-а — той въздъхна облекчено. Чак сега почувства колко е изтощен от разговора.

— Свършихте ли? — попита отегчено Худ.

— Да.

Худ стана и напусна хола без да се оглежда. Лени понечи да го последва, но се поколеба. Мат седеше отпуснато, сякаш някой бе изстискал от него целия живителен сок. Тя го докосна по ръката.

— Какво те мъчи, Мат?

— Аз я прогоних! Вината не е била в нея!

— Поли? — Лени надникна усмихната в очите му. — Какво толкова те тревожи? Нали след това получи мен?

— Ах, Лени, Лени. Тя може вече да е в органната банка! Или да са я подложили на... ковчезна обработка, каквото и да значи това.

— Вината не е твоя. Ако я беше намерил във вивариума...

— А не съм ли виновен заедо си помислих, че така й се пада? Тя ме заряза, изхвърли ме от живота си като мръсно коте, а само след час попадна в лапите на Изпълнението! И когато узнах за това, бях доволен! Аз отмъстих! — той вкопчи пръсти в рамото на Лени и тя прехапа устни от болка.

— Вината не е твоя — повтори Лени. — Ако можеше, щеше да я спасиш.

— Естествено. — Но Мат вече не я слушаше. Дори пусна рамото й. — Трябва да я намеря — промърмори той на себе си. — Да. Отивам да я потърся.

Мат стана и се отправи към изхода.

ГЛАВА 9

ОБРАТНИЯТ ПЪТ

— Върни се веднага, кретен!

Мат спря насред хола.

— А? Нали всички искахте точно това?

— Върни се! Как смяташ да прескочиш стената? Пак ли си решил да тропаш на вратата?

И Мат се върна. Тресеше го, нямаше сили дори да разсъждава.

— Този път Кастро ще е взел мерки, не смяташ ли? Може и да не знае какво точно е станало миналата нощ, но е подушил, че работата не е наред. Ела тук, седни. Не бива да подценяваш този човек, Мат. Трябва да обмислим внимателно всичко.

— Прави сте, да го вземат мътните! Как да преодолее онази проклета стена?

— Уморен си. Защо не почакаш, докато се върне Хари?

— О, не. Не желая никаква помощ от Синовете на Земята. Това няма нищо общо с вас.

— И с мен също, така ли? — попита Лени. — Нима ще отхвърлиш помощта ми?

— Разбира се, че не, Лени.

— Добре, да се върнем към началото. Как смяташ да проникнеш в Болницата?

— Права си. Далечко е да се върви пеша. Мммм... колата на Парлет. Тя е на покрива.

— Но ако Кастро я засече, това ще го доведе право тук.

— Ще почакам до среднощ, за да взема другата кола.

— Може това наистина да е единственият начин. Или да нападнем някоя от близките къщи — всеки екипаний притежава собствена кола.

— Само ще загубим време.

— И без това трябва да почакаш до залез-слънце, преди да започнеш.

— Предлагаш да използваме прикритието на тъмнината?

— За предпочитане е. Представи си, че мъглата внезапно се разсее.

— Права си. — Жителите на Алфа обичаха да се любуват на залезите, които тук, на тази планета, никога не си приличаха. Сигурно затова парцелите край ръба на платото бяха няколко пъти по-скъпи от тези във вътрешността.

— Изведнъж ще се озовем пред погледите на няколко хиляди души. Един от тях може да е самият Кастро. Така че, най-добре е да изчакаме тъмното.

Мат стана и разкърши схванатото си тяло.

— Добре. Стигаме до Болницата. Но как да проникнем вътре? Лени, какво е това електронно око?

Лени му обясни подробно.

— О! Тогава не видях никакъв лъч... Е, той е ултравиолетов, или инфрачервен. Какъвто и да е, налага се да го преодолеея.

— Да го преодолеем.

— Ти не си невидима, Лени.

— Ще стана, ако не се откъсвам от теб.

— Пфу.

— Както и да е, налага се да ме вземеш. Едва ли ще се справиш сам с автопилота.

— Да оставим това засега. Как ще преодолеем стената?

— Няма да се наложи. Има и друг начин... аз ще се погрижа.

— Каж ми!

— Не мога.

Вятърът отново се усили и засвистя в клоните на дърветата отвън. Лени неволно потрепери, макар че изкуственият огън продължаваше да излъчва достатъчно топлина. Мъглата продължаваше да се сгъстява.

— Ще ни трябва оръжие — подхвърли тя.

— Не искам да взимам вашето. Имате само два пистолета.

— Мат, познавам по-добре от теб екипажа. Всеки от тях се занимава с някакъв спорт.

— Е, и?

— Някои ловуват. Преди много години от Земята изпратили рамробот е товар от замразени оплодени яйцеклетки на елени и карибу.

В Болницата ги размразили, отгледали ги до по-напреднал стадий, а полученото поколение заселили нагоре из ледника. Там има достатъчно трева, за да се изхранват спокойно.

— Искаш да кажеш, че във всяка къща има оръжие?

— Готова съм да се хвана на бас. Колкото е по-богат някой екипарий, толкова по-голяма колекция от ловни пушки притежава. Дори ако никога не ги ползва.

Стойката за пушки откриха на горния етаж, в една стая с окачени по стените картини, изобразяващи повече или по-малко диви животни и препарирани глави и копита от елени. На Стойката бяха подредени половин дузина въздушни пушки. Те претърсиха всички чекмеджета и в края на краищата Лени откри средна по размери кутия с кристално-прозрачни игли, всяка една дълга два инча.

— Ако се съди по размера ми, биха могли да повалят носорог — отбеляза Мат. Не беше виждал жив носорог, освен на филмите, които им пращаха понякога от Земята.

— Всъщност са предназначени за елени и други едри животни. Но тези пушки стрелят само по веднъж. Гледай да не пропуснеш целта.

— За да се съхрани спортменския дух, а?

— Сигурно.

Щадящите оръжия на изпълнителите стреляха с непрекъснат поток от миниатюрни игли. Само една стигаше, за да замая жертвата, но за да бъде повалена бяха необходими поне половин дузина.

Мат затвори капака на кутията и я пхна в джоба си.

— Как мислиш, дозата ще стигне ли за да убиеш човек?

— Не зная — отвърна Лени. Тя избра две пушки от стойката. — Да вземем тези.

— Джей!

Худ спря на средата на коридора, обърна се и надникна в хола.

Лидия Хенкък се беше надвесила над Милард Парлет. Ръцете му бяха положени акуратно върху коленете.

— Ела тук да видиш нещо.

Худ огледа отпуснатото лице на Парлет. Старецът очевидно скоро щеше да дойде в съзнание. Очите му бяха отворени, но все още не гледаха на фокус. Худ се наведе, за да го разгледа отблизо.

Едва сега забеляза, че ръцете му не са напълно еднакви. Кожата на едната бе покрита със старческа пигментация. Едва ли възрастта ѝ беше колкото на самия Парлет, но очевидно отдавна не е била подменяна. Ноктите на пръстите бяха загрубели и потъмнели, виждаха се лъкатушещи вени, тук-там разширяващи се в бучици. За разлика от нея кожата на дясната ръка беше по бебешки гладка и розова, незагоряла от слънцето, почти прозрачна. Ноктите бяха съвсем къси, прозрачни и чисти, нещо, с което не биха могли да се похвалят немалко ученици от горните класове.

— Дъртото магаре съвсем наскоро е получило нова присадка — процеди през зъби Худ.

— Не. Погледни тук. — Лидия посочи китката. В основата ѝ се виждаше неравно оцветена линия, не по-широка от половин инч. Беше мъртвешкибледа, с млечносив оттенък. Никога досега Худ не беше виждал такава кожа.

— И тук също. — Подобен пръстен се затваряше около основата на десния палец, чийто нокът беше почти изсъхнал, но кожата под него изглеждаше розова и жизнена.

— Вярно. Но какво е това? Изкуствена ръка?

— Може вътре да има оръжие. Или радиостанция.

— Не, не е радиостанция. Иначе досега да са довтасали. — Худ вдигна дясната ръка на Парлет и опипа с пръсти ставата. Съдовете и сухожилията под меката като кадифе кожа бяха втвърдени и неподатливи, напълно съответстващи на възрастта. — Това е истинска човешка ръка. Интересно защо не я е сменил цялата?

— От него ще разберем.

Худ стана. Чувстваше се отпочинал и готов за нови подвизи. Щом трябва да се чака, ще чакат. И мястото, което са избрали за целта е подходящо.

— Докъде стигнаха Лени и Келер? — попита го Лидия.

— Не зная. А и не ме интересува.

— Ама и твоята не е лесна — засмя се игриво Лидия. — Прекарал си поне половината от живота си в търсене на доказателства за парапсихични сили на платото. И когато накрая откри истински екземпляр, той не иска да играе нашата игра.

— Ще ти призная кое наистина ме безпокои в случая с Мат Келер. Двамата с него сме израснали заедно. Никога не съм го

забелязвал в училище, освен веднъж, когато направо ме вбеси. А през цялото време се е навъртал край мен. И все пак се оказах прав, нали? Парасихичните способности съществуват и ние можем да ги използваме срещу Болницата.

— Можем ли?

— Лени притежава таланта да убеждава. Ако тя не съумее да го убеди, никой няма да успее.

— Най-малко ти, нали?

— Най-малко аз.

— Знаех си — рече Лени. — Трябваше да е в мазето.

Двете насрещни стени бяха накичени с най-различни дребни инструменти. По рафтовете бяха подредени бормашини, резачки, чукове, длета, отвертки...

— Младият Парлет явно се е увличал по дърводелство — промърмори Мат.

— Не е задължително. Може да е било само мимолетно хоби. Мат, прескочи насам. Мисля, че открих пилата, която търсехме.

Двайсет минути по-късно той разтъркваше освободените си от белезниците китки, доволен, че най-сетне може да почеше сърбящите го места. Без белезници ръцете му изглеждаха олекнали поне с десет фунта.

За Исус Пиетро периодът на очакване беше почти непоносим.

Отдавна бе приключил и този работен ден. От прозорците на кабинета гората с капаните изглеждаше като тъмно петно сред по-светлата, сивкава пелена на мъглата. Той позвъни на Надя и ѝ каза да не го чака за вечеря. Ноцната смяна вече беше застъпила на дежурство в Болницата, подсилена, по заповед на Кастро, с допълнителни постове.

Съвсем скоро ще настъпи времето да ги предупреди за онова, което той вече очакваше. Тъкмо в този момент се питаше как точно да им го каже.

Едва ли щеше да ги впечатли с поразителната вест, че петима от затворниците все още са на свобода и се укриват някъде на плато Алфа. Всички знаеха за бягството, а с издирването на бегълците се занимаваше специален отряд.

Исус Пиетро включи интеркома.

— Мис Лосен, свържете ме, моля ви, с интеркома на Болницата.

— Незабавно. — Мис Лосен никога не го наричаше „сър“. В жилите ѝ течеше повече аристократична кръв, отколкото в неговите, а и зад нея стояха могъщи покровители от екипажа. За щастие тя се справяше чудесно с работата си. „Все пак, някой ден сигурно ще си имам ядове с нея...“

— Всички са на линия, сър.

— Говори Главата — произнесе Исус Пиетро. — На всички ви е известно, че вчера през нощта в Болницата е проникнал един колонист. Същият, заедно с още няколко затворници е напуснал пределите ѝ тази сутрин. Разполагаме със сведения, че тази група се е занимавала с разузнаване защитните средства на Болницата, с цел подготовка на нападение, което ще бъде осъществено най-вероятно тази нощ... Някъде между този час и изгрев-слънце Синовете на Земята почти със сигурност ще предприемат атака срещу Болницата. На всички вас бяха раздадени карти, на които е указано местоположението на разположените днес допълнителни защитни приспособления. Запомнете ги и внимавайте да не попаднете в някой от капаните. Разпоредих се всички капани да бъдат заредени с максимална парализираща доза, която може да се окаже фатална. Повтарям — изходът може да бъде фатален... Вероятността колонистите да предприемат фронтална атака е твърде малка. Затова от всички вас се очаква повишено внимание към всякакви „случайни“, или „нетипични“ опити за проникване на територията на Болницата, дори на хора, носещи нашата униформа. Бъдете стриктни в проверката на удостоверенията. Ако забележите някой непознат, незабавно искайте да ви покаже документите си. Сравнявайте лицето със снимката. Бунтовниците не са разполагали с достатъчно време, за да подправят удостоверенията... И последно. Не се колебайте да стреляте в някой от своите — ако това се наложи.

Той изключи интеркома, почака мис Лосен да прекъсне връзката и ѝ нареди да го свърже с енергийния отдел.

— Изключете енергоподаването във всички колонистки райони до утре сутринта — издаде заповед той.

Служителите в Енергетиката се гордееха със своята работа, смисълът на която бе непрекъснато подаване на електричество. Последваха гръмки протести.

— Изпълнявайте — прекъсна ги Исус Пиетро и изключи връзката.

Мислите му отново се върнаха към лелеяната мечта за превъоръжаване на всички изпълнители със смъртоносни игли. Само че тогава те щяха да се боят да стрелят един в друг. И което беше лошо — ще изпитват опасение от собственото си оръжие. Нито веднъж след подписването на Каузата за далечните светове на тази планета не беше прилагано смъртоносно оръжие. А и отровните игли бяха произведени толкова отдавна, че сигурно вече бяха изгубили своята ефективност.

Тази вечер той прати по дяволите първата от безбройните традиции. Направи ли само една погрешна стъпка, ще се наложи сам да плаща за всичко. Не беше от онези, които лесно грешат. Но сега не ставаше въпрос само за избягалите затворници. Из въздуха се усещаше нещо друго, намирисваше на сериозна промяна. Нещо ще се случи.

Неясна червена линия отделяше черното небе от черната земя. Тя постепенно избледня и внезапно навън блеснаха светлините на Болницата, прогонвайки надалеч мрака на нощта. Някой донесе на Исус Пиетро вечеря и той започна да се храни припряно, а когато отнесоха подноса, задържа каната с кафе.

— Ето там, долу — каза Лени.

Мат кимна и бутна напред ръчката на пропелерите. Спускаха се към среден по размери жилищен дом, който отдалеч приличаше на грамадна, четвъртита купа сено. Купата имаше прозорци, а от едната ѝ страна бе разположена издадена равна площадка, подобна на балкон. Под балкона — басейн със странна форма. Зад прозорците горяха светлини и отблясъците им трепкаха по повърхността на басейна. Самата вода беше осветена отдолу. На покрива нямаше площадка за кацане, но на отсрещната страна на къщата бяха приземени две въздушни коли.

— Аз бих избрал някоя необитаема къща — подхвърли Мат, но тонът му не прозвуча критично. Вътрешно беше признал водачеството на Лени в подривното дело.

— И какво от това? Дори и да намериш кола, как ще проникнеш в нея, след като не разполагаш с ключ? Избрах тази къща, защото повечето от обитателите ѝ ще бъдат отвън, край басейна. Ето, виждаш ли ги? Задръж колата да видим колко ще сваля с първия откос.

В началото полетяха право на изток, към пропастта, придвижвайки се слепешком в мъглата, но достатъчно далеч от Платото, за да не долови никой шума от пропелерите. Много по-късно, когато къщата на Парлет остана далеч назад, те отново свърнаха към Платото. Мат управляваше колата, положил пушката на седалката до себе си. Никога досега не беше изпитвал подобен прилив на енергия, а заедно с него усещането за безопасност и неуязвимост.

Лени седеше на задната седалка, откъдето можеше да стреля и през двата прозореца. Мат не успя да преброи колко бяха хората край басейна. Но пушките бяха снабдени с телескопични устройства.

Чу се приглушен пукот, като от пръскане на гумен балон.

— Един — промърмори Лени. — Двама. А, още един... трима... готово. Отлично, Мат, спускай се. Уф! Не толкова бързо, за Бога!

— Слушай, да се приземя, или не?

Но Лени вече беше изскочила от кабината и тичаше към къщата. Мат я последва, но по-бавно. От басейна се вдигаше пара, като от някаква гигантска вана. По края му в различни пози лежах трима екипирани — и тримата бяха съвсем голи. Никой досега не му беше казал, че аристокрацията обича да се развлича с нудистки купони. Той почувства, че се изчервява, но изведнъж забеляза малка тъмна локва кръв под шията на едната жена. В сравнение с това липсата на дрехи бе незначителна подробност.

Откъм басейна къщата както преди наподобяваше сламена купа, но през тревистожълтите ѝ сводове прозираше подлежащата опорна конструкция. Отвътре къщата съществено се отличаваше от дома на Джофри Юстас Парлет: стените бяха изпъкнали, а средата на стаята бе заета от изкуствено конусообразно огнище. Лъхаше на разкош.

Мат чу още един приглушен изстрел и се втурна вътре.

Тъкмо се беше изравнил с една от вратите в коридора, когато се разнесе втори изстрел. Зад полираната маса седеше мъж, с подвижен телефон в ръка. В мига, когато Мат го съгледа, мъжът започна да се свлича — беше доста мускулест и добре сложен, на средна възраст, облечен само с няколко капки пот и с изражение на първичен ужас върху лицето. Очите му бяха втренчени в Лени. Едната му ръка притискаше кървавото петно върху ребрата му. Ужасът постепенно започна да изчезва, но Мат бе сигурен, че никога няма да забрави това

изражение. Страшно е да те нападнат с оръжие — стократно по-страшно, когато си съвсем гол и беззащитен.

— Претърси горе — нареди Лени, докато презареждаше пушката. — Трябва да намерим стаята, където са се съблекли. Ако откриеш дрехи, провери в джобовете за ключове. Побързай, няма да зимуваме тук.

Той слезе долу след няколко минути, с връзка ключове в ръка.

— В спалнята бяха.

— Добре. Хвърли ги.

— Всичките? Шегуваш ли се?

— Виж какво намерих. — Лени също държеше подредени на широка халка метални ключове. — Помисли, де. Дрехите горе вероятно са принадлежали на притежателя на тази къща. Ако вземем неговата кола, Изпълнението лесно ще ни проследи до тук. Не зная дали не проявявам излишна предпазливост, но ми се струва, че така по-бързо ще открият връзката ни с дома на Милард Парлет. Но ако изберем колата на някой от гостите ще бъде невъзможно да ни хванат дирите. Затова избираме тези. А твоите, както казах, можеш да хвърлиш.

Върнаха се при басейна, където беше оставена колата на Парлет. Лени отвори вратата и зашари с пръсти по таблото.

— Не смея да я върна обратно — промърмори тя. — Ще се наложи Хари да ползва другата. Аха... Ще я програмирам да се вдигне на десетина мили, а след това да поеме на юг — докато ѝ стигне горивото. Готово, тръгваме, Мат.

Не беше трудно да открият за коя от двете коли са ключовете. Мат вдигна машината и я поведе на североизток, право към Болницата.

Мъглата над повърхността на Платото не беше свръхестествено гъста, но на тази височина им се струваше, че се намират на края на света. Летяха близо час, преди да видят мътно жълтеникаво петно отляво.

— Болницата — обяви Лени. Завиха натам. Жълтеникавото петно постепенно нарасна, заобиколено от гирлянди ярки светлини.

Мат рязко снижи височината.

Долу под тях се показва водна повърхност. Корпусът на колата удари водата с оглушителен плясък и кабината започна да потъва с шеметна бързина. Двамата се шмугнаха през противоположните врати

и изплуваха навън. Мат имаше усещането, че ще се парализира от студ. Пропелерите продължаваха да вият, пръскайки наоколо водни фонтани и той заплува надалеч от тях. Брегът се огласяваше от паническите крясъци на патиците.

По дърветата бяха накачени мощни лампи.

— Къде сме? — изпъшка Мат.

— В Парка Парлет, предполагам.

Мат изпъна крака и опря дъното. Водата едва му стигаше до пояса. Държеше пушката високо над главата си. Недалеч зад тях колата приближи с неистов вой отсрещния бряг, плъзна се на пясъка и опря в каменната стена. Мъглата постепенно придоби жълтеникав оттенък от насочените към езерото автомобилни фарове.

— Лени? Носиш ли пушката? — извика той.

— Аха.

— Зареди я.

Той чу тихото свистене на пневматичния механизъм.

— Добре — кимна Мат и хвърли своята във водата.

От всички страни към езерото се приближаваха фарове. Мат заплува слепешком в посоката, откъдето се бе обадила Лени и съвсем скоро опря в нея. Той я хвана за ръката и прошепна: „Застани близо до мен.“ Дватамата започнаха да се прокрадват към брега. Мат усещаше, че Лени трепери. Водата беше студена, но когато се изправиха, вятърът се оказа още по-неприятен.

— А твоята пушка къде е?

— Хвърлих я. Аз трябва да се страхувам — забрави ли? Целта на моя живот. Как, според теб, ще се страхувам, с оръжие в ръка?

Вървяха по меката трева. Мъглата около тях сияеше от яркочервена светлина. Целият парк бе залят от прожектори. Тук-там се виждаха трескаво тичащи силуети. Една от въздушните колите се спусна плавно върху езерната повърхност.

— Свържете ме с Главата — нареди майор Чин. Беше се отпуснал на меката задна седалка на въздушната кола, увиснала над малкото езерце в Парка Парлет. В това положение той беше почти неуязвим за нападение. — Сър? Заловихме откраднатия автомобил. Да, сър, сигурно е той, защото се приземи веднага щом го заобиколихме за проверка. Рухна, като асансьорна кабина със скъсано въже... Летеше право към Болницата. Предполагам, че сме на около две мили

югозападно от вас. Колата е била изоставена веднага след приводняването... Да, сър, съвсем професионално. Една от каменните стени е спряла движението й... Номерът?... Б-Р-Г-И... Не, сър, вътре няма никой, но ние обкръжихме целия район. Може да се крият сред дърветата. Ще ги хванем.

Върху гладкото му, закръглено лице изгря озадачено изражение.

— Да, сър — произнесе той и изключи връзката. Когато се огледа, цялото езеро и гората около него бяха ярко осветени от пристигналите полицейски машини. Бяха започнали издирването без да чакат заповедите му. Чин не се съмняваше, че ще го повикат веднага, щом се натъкнат на нещо интересно.

Но какво искаше да каже Главата с тази последна забележка? „Не се учудвайте, ако не откриете никого.“

Майорът присви очи. А може би тази кола е била примамка, летяща на автопилот? Но какво ще постигнат с това?

Над него премина още една кола. Той посегна към радиостанцията.

— Карсон, ти ли си? Вдигни машината — на около хиляда фута. Изключи всички външни светлини и виж дали няма да засечеш нещо в инфрачервения сектор. Ще останеш там, докато приключим с издирването.

Много по-късно майор Чин осъзна колко погрешно е изтълкувал забележката на Главата.

— Викам майор Чин — произнесе Дохени, увиснал на стотина фута над Парка Парлет. Гласът му почти трепереше от едва съдържаното вълнение. — Сър? Открих инфрачервено петно... току-що излезе от езерото. Вероятно са двама... мъглата затруднява видимостта. На западния бряг. Движат се право към нашия кордон... Не ги ли забелязвате? Там са, кълна се... Добре, добре, но щом ги няма, следователно нещо не е съвсем наред с инфраскопа... Да, сър...

Ядосан, но укротен, Дохени се облегна назад и продължи да гледа как малкото мътночервено петънце се слива с едно от по-големите петна, вероятно двигател на автомобил. И да са те, мислеше си той, никой няма да ги залови — ако се изхитрят да вземат една от колите на полицията.

Той видя, че по-големият източник на инфрачервено излъчване започва да се отдалечава встрани, оставяйки зад себе си слабо неравно

петно. Това го озадачи и той се наведе към прозореца за да провери какво става долу... но отгоре с просто око не се различаваше почти нищо.

Изведнъж той изгуби интерес към първия източник и отново се върна при инфраскопа. Второто петно стоеше неподвижно на мястото си, но цветът му бе избледнял почти незабележимо — трима, или четирима души, лежащи на земята в безсъзнание. От общата маса на кордона се отдели малка червеникава точица и забърза към втория източник. Само след няколко секунди долу се разрази истински ад.

Запъхтени, хриптящи от умора, те изскочиха от парка и се озоваха на широк и добре осветен селски път. Мат продължаваше да стиска ръката на Лени, за да не го „забрави“ и да поеме в друга посока. Когато стигнаха пътя Лени издърпа ръката си от неговата.

— Добре... сега... да си починем...

— Колко остава... до Болницата?

— Около две... мили.

Отпред, зад яркия купол на мъглата се разтваряха светлините на полицейските фарове — колите бяха оставени на автопилот от наземните групи. Далечният, размит край на пътя бе обкръжен от жълтеникав ореол — Болницата.

Алеята беше постлана с квадратни червени плочки, а от двете ѝ страни бяха засадени в равна редица орехови дръвчета, фенерите отляво и отдясно осветяваха фасадите на ниските, уютни къщи. Дърветата се полюшваха от поривите на вятъра и сенките им играеха по осветената повърхност на шосето. Вятърът прогонваше разреждащата се мъгла и проникваше през подгизналите дрехи до самата кожа.

— Трябва да намерим отнякъде сухи дрехи — рече Мат.

— Ще срещнем някого. Няма начин. Рано е още.

— Интересно, как на онези не им е било студено? Край басейна, имам пред вид.

— Водата беше гореща. А вътре сигурно има сауна. Живеят си хората.

— Между другото, ти защо настояваше да съблечем полицаия? А след това ме накара да изхвърля униформата му.

— Това е конспирация, Мат. Не ги разбираш тези работи. Ти какво, не ми ли вярваш?

— Извинявай. Просто смятах, че униформата може да ни послужи.

— Заслужаваше си риска. Сега глупаците ще търсят един човек, облечен в униформа на полицаи-изпълнител. Ей, притисни се до мен — бързо!

През няколко къщи нататък по пътя се беше появил осветен квадрат. Мат застана пред Лени и се наведе така, че тя да използва рамото му като опора за пушката.

Именно този трик бяха използвали достатъчно успешно за да се справят с четиримата полицаи в парка. И този път се получи. В осветения кръг се появиха четирима екипации. Те се обърнаха, помахаха към вратата на къщата, от която бяха излезли и бавно пресякоха улицата, като се навеждаха под резките пориви на вятъра. Вратата се хлопна и ги потопи в мрак, превръщайки ги в тъмни, неясни силуети. В мига, когато стъпиха върху настилката, пътят им бе преграден от два безшумни откоса стъквени ловни стрели.

Мат и Лени ги разсъблякоха и подпряха отпуснатите им тела така, че да бъдат озарени от първите лъчи на слънцето.

— Слава на Мъгливите Демони — въздъхна Мат. Той все още трепереше под сухите дрехи.

Лени обмисляше предстоящите действия.

— На първо време ще се прокрадваме между къщите, за да използваме прикритието на техните инфрачервени излъчвания.

— Хубаво — кимна Мат, — а когато излезем на открито?

Лени потъна в мълчание. Явно не знаеше какво да отговори, или се колебаеше. Накрая каза:

— Мат, трябва да ти съобщя нещо. Веднага щом се прехвърлим през стената — ако въобще успеем да я преодолеем — аз ще се насоча към вивариума. Не си длъжен да идваш с мен. Нямам друг изход.

— Нали точно това ще очакват от нас?

— Вероятно.

— Тогава, по-добре не отивай там. Какво ще кажеш, ако преди това потърсим Поли? Не бива да вдигаме излишен шум. Нали знаеш — при първия сигнал за тревога те пак ще спуснат онези проклетни бронирани врати. Така че, ако питаш мен... — той надникна в лицето ѝ и замлъкна.

Лени гледаше право напред. Изражението ѝ наподобяваше каменна маска. Също такъв бе и гласът ѝ — твърд и непоколебим.

— Исках да го знаеш отсега. Аз ще отида във вивариума. Затова тръгнах. — Тя си пое дъх и продължи развълнувано: — Тръгнах, защото там са затворени Синовеите на Земята, а аз съм една от тях. Не заради теб, а заради тях. А ти си ми необходим за да попадна във вивариума. И да те нямаше, пак щях да опитам — сама.

— Разбрах — кимна Мат. Напъваше се да добави още нещо, но не знаеше какво. Накрая се сети: — А какво ще стане с голямата тайна на Поли?

— Не само на Поли — Милард Парлет също я знае. Искаше да ни я каже, но му попречихме. И да не иска, Лидия ще му я изтръгне.

— Тоест, Поли вече не ви е необходима.

— Точно така. Ако си си въобразявал, че тръгнах с теб, защото те обичам — лъжеш се. Мат, разбери ме, не искам да те наранявам, нито да съм жестока с теб. Искам само да осъзнаеш положението, в което се намираш. В противен случай можеш да си помислиш, че съм готова на разумни постъпки. Не, Мат, ти си моят транспорт. Средство, за да попадна вътре в Болницата. Когато проникнем, аз отивам във вивариума, а ти можеш да правиш каквото ти хрумне, за да си спасиш кожата.

Известно време двамата вървяха мълчаливо, хванати ръка за ръка — като двойка екипории, завръщащи се у дома след късно гости. Тук-там се срещаха минувачи, но никой не им обръщаше внимание. Всички бързаха да се приберат на топло. Малко по-нататък ги застигна весела и шумна компания, подмина ги и зави към една от къщите, където водачът ѝ взе да блъска оглушително с юмрук по вратата. Зад стените се носеше глъчка от среднощна веселба. Мат и Лени изведнъж се почувстваха особено самотни. Той стисна ръката ѝ по-силно и двамата продължиха нататък.

Пътят изви наляво и пое сред полето. Къщите от едната му страна започнаха да се разреждат и съвсем скоро те се изравниха с последната. Отпред имаше само дървета, чиито корони се очертаваха на фона на сиянието, което обкръжаваше Болницата. Зад дърветата започваше голият охраняем периметър.

— Сега какво?

— Продължаваме — отвърна Лени. — Мисля, че трябва да се приближим към гората с капаните. — Тя замълча, очаквайки някакво възражение, сетне продължи: — От десет години Синовеите на Земята подготвят нападение срещу Болницата. Все чакахме подходящ случай, но досега не ни се отдаде. Един от заплануваните варианти беше да се промъкнем в покрайнините на гората. Вътре има толкова много хитроумни капани, че сигурно нито един патрул не я държи под наблюдение.

— Надявай се.

— Готова съм да се обзаложа.

— Какво всъщност знаеш за охранителните системи на Болницата?

— Ами, снощи ти вече си имал възможността да се запознаеш с част от тях. Добре че здравият разум те е накарал да стоиш по-далеч от гората. Съществува двоен пръстен от електронни очи. Стената вече си я видял: върху нея има картечници и мощни прожектори. Тази нощ Кастро сигурно ще докара попълнения и най-вече — ще затвори главния път. Обикновено нощем го оставят отворен, но не и в екстремни случаи — тогава преградата от електронни очи покрива и него.

— А зад стената?

— Охрана. По наши сведения хората на Кастро са сравнително зле подготвени. Болницата никога не е била подлагана на директна атака. Числено ни превъзхождат, но...

— Виж, тук си права.

— ... Но хората, с които ще си имаме работа не вярват, че представяваме реална заплаха.

— А какво ще кажеш за капаните. Хората — да, но срещу машините сме безсилни.

— Вътре в Болницата няма капани. Е, може сега да са разположили известна част — за тяхно спокойствие. Но не можем да знаем всичко — нали? Ще се придържаме към стените на бавноходите. И ще си отваряме очите за онези проклети бронирани врати.

Мат кимна рязко и малко сърдито.

— Виж, вратите никой не ги очакваше. Трябваше да проучите по-внимателно вътрешността... Лени, погледни тук.

— Какво?

— Това не са корени, а кабели, които се задействат при натиск. Внимавай, да не стъпиш върху тях.

Тя се засмя.

— Хрумна ми нещо. Знаеш ли, може да е глупаво.

— Кажй де!

— Ако снощи не бяхме избягали, сега нямаше да се блъскаме тук в тъмнината.

— Глупости, наистина. Хайде да тръгваме. И не забравяй да прескачаш кабелите!

ГЛАВА 10

РЪКАТА НА ПАРЛЕТ

По-голямата част от Планината Ягледай тънеше в мрак.

Екипариите дори не го подозираха. На плато Алфа светлините блестяха все така ярко. Не можеха да го разберат дори от къщите, разположени по края на склона Алфа-Бета, защото долните плата бяха скрити от непрогледна, гъста мъгла.

На териториите на колонистите цареше страх и гняв, но това не засягаше управляващите. Спирането на електроенергията не грозеше пострадалите с някаква директна опасност. На Гама и Йота нямаше болници, където пациентите биха могли да издъхнат в потъмнените операционни зали. Нямаше коли, които да катастрофират без улично осветление. Повехналото месо в хладилните камери на ресторантите едва ли щеше да предизвика глад — оставаха фруктовите дръвчета и ореховите горички, реколтата, животните.

Но въпреки това тук цареше страх и ярост. Какво се е случило там, горе, откъдето идваше електроенергията? Или това е възмездие, наказание, експеримент — някакво преднамерено действие на Изпълнението!

Не можеш да се придвижваш на тъмно. Повечето от пострадалите оставаха там, където ги беше заварил мракът. Приготвиха се да пренощуват кой както може. И без това вече беше късно. И чакаха — чакаха да се върне светлината.

Поне там не очаквам проблеми, мислеше си Исус Пиетро. Ако тази нощ възникне някаква опасност, няма да идва отдолу.

Това беше също толкова сигурно, колкото че Синовеите на Земята ще ги нападнат — дори и да са само петима на брой. Хари Кейн няма да им прости за избиването на неговите хора. Той ще направи всичко, на каквото е способен, без да се бои от опасностите.

А беглецът на майор Чин се беше измъкнал само на две мили от Болницата, с помощта на задигната полицейска униформа. След като е

бил сам — и не са го заловили — това трябва да е единствено Мат Келер.

Пет досиета, по едно за петимата бегълци. Хари Кейн и Джейхоук Худ — стари познайници и най-опасните от Синовеите на Земята; Илейн Матсън, Лидия Хенкък и Матю Келер — познаваше ги като родни братя и сестри, след вчерашното бягство. Можеше да ги разпознае от една миля разстояние и да издекламира на един дъх житието и битието им.

Най-тъничко беше досието на Мат Келер: две странички и половина. Планински инженер... улегнал, без семейство... никакви любовни връзки... никакви сведения, че е бил свързан с бунтовниците...

Исус Пиетро беше обезпокоен. Каква наглост, каква нечувана дързост — Синовеите на Земята да проникнат в Болницата, да освободят своите другари! Но ако Мат Келер служи на собствените си интереси...

Ако призрактът от плато Алфа не е бунтовник, а същество със собствени, непредсказуеми цели...

Ето ти и повод за безпокойство. Последната глътка кафе изведнъж се оказа ужасна на вкус и той отблъсна ядосано чашката. Той забеляза, не без облекчение, че мъглата навън се разсейва. На бюрото му лежеше купчинка от пет папки, встрани още едно, шесто досие и щадящ пистолет.

Небето изглеждаше оранжево-сиво на светлините на Болницата. Стената се издигаше над тях подобно на гигантска планинска верига, черна контрастна сянка, прорязваща сияещото небе. Над главите им отекваха равномерни стъпки.

Прокраднаха се дотук плътно притиснати един до друг. Барьерите на електронните очи прескочиха един след друг, като си помагаха и се озъртаха да не ги забележи някой от стената. Никой не ги видя.

— Защо не използваме вратата? — попита шепнешком Мат.

— Няма да я отворят, ако Кастро е изключил електричеството. Имам друга идея.

— Казвай.

— Дали да не рискуваме и да създадем малка суматоха... А, ето го.

— Кое?

— Детонаторът. Не бях сигурна, че ще е тук.

— Детонаторът?

— Виждаш ли, сред изпълнителите има много чистокръвни колонисти. Трябваше да внимаваме с кой от тях се свързваме, но въпреки това изгубихме много добри сътрудници, попаднали не на този, който ни е нужен. Не се отказвахме, тъй като смятахме, че рискът си заслужава. Така поне се надявам.

— И някой е поставил тук бомба по ваша поръчка?

— Надявам се. Внедрените в Изпълнението Синове на Земята са не повече от неколцина и всеки един от тях може да се окаже предател. — Тя претършува джобовете на стегнатата, елегантна куртка. — Мат, тази мръсница не е ли ползвала запалка?

— Чакай да проверя. Ето.

Лени пое запалката и зашепна предпазливо:

— Ако видят светлината с нас е свършено. — Тя се наведе над жицата.

Мат приклепна до нея, закривайки пламъчето с тяло. Същевременно вдигна поглед нагоре и забеляза две сенки, които се движеха над стената. „Почакай!“ — дръпна я той за ръката, но беше закъснял. От запалката изригна ярко пламъче и затрептя на вятъра.

Главите внезапно изчезнаха.

— Бягай! — извика пресипнало Лени и го задърпа. — Край стената! — Мат я последва неохотно. — А сега лягай! — Той се просна по корем до нея. Недалеч зад тях се разнесе оглушителен взрив. Отгоре се посипаха ситни късчета метал и бетон, нещо ожули ухото на Мат и той неволно го плесна, сякаш беше досаден комар. Така и не му остана време да изругае. Лени го задърпа да става и двамата затичаха обратно. От стената се носеха уплашени викове и когато погледна нагоре, Мат зърна бясно мятаци се силуети. Изведнъж цялата околност се озари в ярка светлина.

— Тука! — Лени приклепна и без да пуска ръката на Мат запълзя напред. Докато я следваше, Мат дочу чаткането на щадящите куршуми в камънаците зад него.

Отворът от външната страна бе достатъчно голям, за да се промъкнат в него на четири крака. Бомбата вероятно е била с насочващ заряд. Но стената беше дебела и навътре дупката се стесняваше.

Докато изпълзят през тясната цепнатина и двамата се изподраскаха до кръв. Тук също имаше светлини, толкова ярки, че очите на Мат започнаха да сълзят. Покрай вътрешната страна на стената се виждаха купчинки пръст, от които ухаеше на влажна земя.

— Мини — прошепна изненадано Мат. Противопехотни мини, предназначени да посрещнат всеки, решил да се покатери и скочи от стената. — Поласкан съм — довърши той, но не му беше до смях.

— Млъквай! — срязва го Лени и под неестествената светлина на прожекторите той забеляза как се променят очите ѝ. Тя се извърна и затича, излизайки извън обсега му още преди да успее да реагира.

Около тях трополяха тежки военни обувки — всичките се носеха в бесен бяг към дупката в стената. Обкръжени са! И най-странното бе, че никой не правеше опит да спре Лени. Дори тези, които се изпречваха на пътя ѝ спираха докато ги заобиколи и сетне продължаваха да тичат към стената.

Никой не направи опит да спре и Мат. Той беше достатъчно невидим, само дето изгуби Лени от погледа си. Тя бе единствената, която можеше да му каже как да открие Поли. Мат спря и се огледа, изгубен сред хаоса.

Хари Кейн разглеждаше намръщен тези две толкова различни ръце, принадлежащи на един и същи човек. И друг път беше виждал трансплантации, но никога не му бе попадал екземпляр като Милард Парлет — сякаш беше съшит от много и различни парчета.

— Това не е изкуствено, нали? — попита Лидия.

— Не. Нито пък е нормална трансплантация.

— Той вече трябва да идва в съзнание.

— Дойдох — промърмори Милард Парлет и Хари се отдръпна изненадан.

— Можете ли да говорите?

— Да. — Гласът на Парлет притежаваше типичната аристократична музикалност и напевност, но очевидно бе променен от действието на парализатора. Той произнасяше думите бавно, като се замисляше след всяка една. — Мога ли да получа чаша вода?

— Лидия, донеси му малко вода.

Докато тя помагаше на Парлет да пие Хари изучаваше внимателно лицето на пленника.

— Благодаря — каза той с поукрепнал глас. — Знаете ли, не трябваше да стреляте в мен.

— Доколкото разбирам, господин Парлет, имате да ни съобщите нещо важно.

— Вие сте Хари Кейн. Да, имам за вас интересна новина. Освен това възнамерявам да ви предложа една сделка.

— Готов съм да изслушам всякакви предложения. От какъв род е тази сделка?

— Ще разберете малко преди да приключа. Какво ще кажете, ако започнем с товара на последния рамробот? Разговорът ще има донякъде технически характер...

— Лидия, доведи Джей — тя изчезна безмълвно. — Искам нашият специалист да присъства на техническите разговори. Джей е малкият ни гений.

— Джейхоук Худ? Той също ли е тук?

— Изглежда знаете доста за нас.

— Така е. Изучавам Синовете на Земята далеч преди вие да се появите на този свят. Джейхоук Худ притежава ум като бръснач. Добре, нека го почакаме.

— Изучавате ни, така ли? И защо?

— По-късно ще се спрем и на този въпрос, Кейн. Ще ни е нужно малко повече време. Хрумвало ли ви е някога, че ситуацията на Планината Ягледай изглежда изкуствена, бих казал крехка?

— Пфу! Нямаше да мислите така ако знаехте за всички неуспешни опити, които съм положил, за да я променя.

— Сериозно, Кейн. Нашето общество е изцяло зависимо от технологията. Изменете технологията и ще промените обществото. В частен смисъл, ще измените моралните норми.

— Това е смешно. Моралът си е морал.

Старецът вдигна разтреперана ръка.

— Оставете ме да се изкажа, Кейн.

Хари Кейн млъкна.

— Ще направим кратка разходка из историята на човечеството като разгледаме в частност въпроса с магана. Това изобретение е превърнало в икономически изгодно широкомащабното засаждане и отглеждане на памук на юг, но не и в северните щати. Което от своя страна довело до натрупването на голямо количество роби в една част

на страната, докато в другата робството било премахнато напълно. В резултат възникнал и проблемът с расовата търпимост, който просъществувал няколко столетия. Сега да се спрем на феодалните доспехи. Рицарската етика се основавала на вярата, че тези доспехи са абсолютна защита против всеки, който не е брониран по съответния начин. Стрелата с метален наконечник, а впоследствие и откриването на барута предопределили края на рицарството и наложили създаването на нови етически и морални норми. Да разгледаме и войната, като оръжие на дипломатията... — Милард Парлет млъкна и задиша тежко, а лицето му беше сгърчено в болезнена гримаса. Той намери сили да продължи едва след няколко минути. — Защото войната е оръжие именно на дипломатията. След нея се появили отровните газове, атомните и водородните бомби и възможността да бъде създадена кобалтова. Всяко едно от тези изобретения обезличавало войната като средство за налагане на собствената воля, превръщайки я в неовладяема и всеразрушаваща стихия, а понятието нация било свързвано с толкова опасни шовинистични асоциации, че се наложило Обединените Нации на Земята да поемат властта в свои ръце за да сложат край на тези смъртоносни тенденции... Спомнете си и историята на заселването на Астероидния пояс. Чисто техническо постижение, но вследствие на което една определена прослойка от населението забогатяла до неимоверни размери, което наложило създаването на нови морални норми, защото всяка глупава и необмислена постъпка можела да доведе до смъртта на милиони невинни. — Старецът отново млъкна да си поеме въздух.

— Аз не съм историк — възползва се от паузата Хари. — Но моралът си е морал. Това, което е неморално тук и сега, ще бъде и е било неморално винаги и навсякъде.

— Не сте прав, Кейн. Етично ли е да се екзекутира човек за кражба?

— Разбира се.

— А известно ли ви е, че някога е съществувала детайлно разработена система за превъзпитаване на престъпниците? Става дума, естествено, за един бранш на психологията, който по обем далеч е превъзхождал останалите раздели. Към средата на дваисет и първи век почти две трети от престъпниците били освобождавани след пълно и успешно превъзпитаване, благодарение напредъка на този бранш.

— Това е глупаво. Защо е трябвало да се полагат подобни усилия и да се харчат средства, когато органните банки са изпитвали недостиг на... А, разбирам. Тогава все още не е имало органни банки.

Старецът най-сетне се усмихна, показвайки два реда съвършено бели зъби. Искрящи бели зъби и пронизателни сиви очи — истинският Милард Парлет най-сетне възвръщаше естествения си облик под вялата, полупарализирана маска на лицето.

Само че зъбите сигурно също не са негови, помисли си Хари. И тях е получил от другиго.

— Продължавайте — подкани го той.

— В един далечен ден аз осъзнах, че моралната ситуация на Планината Ягледай е крайно нестабилна. И тогава реших да се подготвя за неизбежните последствия.

По стълбите се чу шум. В стаята дотичаха Лидия и Худ.

Хари Кейн представи вежливо Худ на Милард Парлет, сякаш ставаше дума за стар съюзник. Худ разбра намека и стисна церемониално ръката на стареца, но вътрешно потрепери, сякаш беше докоснал ръката на мъртвец.

— Не я пускайте — каза му Парлет. — Разгледайте я внимателно.

— Вече го направихме.

— Вашите заключения?

— Вас щяхме да питаме.

— По всичко изглежда, че земните специалисти са използвали биологичното инженерство за медицински цели. Товарът на капсулата се състоеше от четири безвъзмездни подаръка, заедно с подробни инструкции за това как да ги ползваме. Един от подаръците представляваше своеобразен симбиот от гъбички и вируси. Потопих си палеца в него, а сега тази гадост обновява цялата ми кожа.

— Обновява?... Прощавайте — досети се Худ. Не биваше да прекъсват Парлет, старецът все още срещаше известни затруднения с речта си.

— Точно така. В началото той разтваря епидермиса, оставяйки само подлежащите живи клетки. След това по някакъв начин стимулира ДНК-паметта в дермата. Вероятно с това се занимава вирусният компонент. Сигурно ви е известно, че вирусът не може да се възпроизвежда, той принуждава своя приемник да създава нови

вируси, въвеждайки собствени репродуктивни вериги в клетката на приемника.

— Така може да се сдобиете с постоянен гост — отбеляза Худ.

— Не. Вирусът, подобно на всеки вирус, умира след известен период. Малко след това гъбичките загиват от глад. Но погледнете колко поразително изглежда всичко! Тази гадост се придвижва като пръстен, оставяйки след себе си съвършено нова кожа! — Худ се наведе да погледне ръката отблизо.

— Този път земните специалисти направо са надминали себе си. Но какво ще стане, когато това нещо стигне очите ви?

— Понятие нямам. В инструкциите не се споменава нищо по този въпрос. Предложих аз да се подложа на изпитание тъй като и без това се нуждаех от нова кожа. Очаквах да изчезнат някои от старите белези. Така и стана.

— Страхотно постижение — съгласи се Хари.

— Но вие още не сте разбрали защо е толкова важно. Кейн, показах ви първо това, защото така стана, че го носех със себе си. Останалото ще ви разтърси из основи. — Парлет отпусна изморено ръката си. — Не зная що за животно е породило втория дар, но той наподобява човешки черен дроб. И в съответната среда ще функционира точно като такъв.

Лицето на Хари придоби разсеян вид, очите му се рееха някъде в безкрайността. Лидия нададе тих, изумен писък. А Милард Парлет продължи:

— Тази съответна среда, както разбирате, е човешкият организъм. Не сме го подложили на изпитания, тъй като все още не е израснал достатъчно. Вероятно ще имаме известни затруднения около осъществяването на нервните връзки...

— Значи Келер е казал истината! — избухна Хари. — Мънички сърца и дробове! Парлет, третият дар да не е биологична тъкан за заместване на човешкото сърце?

— Да. Почти изцяло мускулна. На адреналина реагира с повишаване честотата на съкращенията, но отново нервните окончания...

— Йе-хууу! — Хари Кейн скочи и започна да танцува. Той сграбчи Лидия Хенкък в обятията си и се завъртя. Худ ги гледаше с

глупава усмивка на лицето. Кейн внезапно изпусна Лидия и приклепна до Парлет.

— А четвъртият какъв е?

— Ротифер.

— Ротифер?

— Живее като симбиот в човешката кръв. И върши разни неща, които човешкото тяло не е в състояние да направи за себе си. Кейн, често ми е идвало на ум, че еволюцията като процес винаги е била далеч от съвършенството. Така например, от гледна точка на еволюцията всяко човешко същество е безполезно, след като надхвърли възрастта за размножаване. Затова не съществува и генетична програма за удължаване на живота му. Остава само инерцията на съществуването. Необходими са огромни медицински познания, за да се компенсират...

— Какво всъщност прави този ротифер?

— Бори се с болестите. Изчиства липидните плаки от вените и артериите. Разтваря тромбите в кръвта. Твърде е голям по размери, за да прониква в най-малките капилляри и освен това умира при контакт с въздуха. По такъв начин не пречи на естествения процес на тромбообразуване. Той секретира един вид еластично покритие, което заздравява слабите участъци от стените на артериите и по-големите капилляри. Всичко това удължава продължителността на съществуване. Но ротиферът не спира дотук. Той функционира като спомагателна жлеза, нещо като втора хипофиза. Така например поддържа хормоналното равновесие на ниво, каквото има всеки 25–30 годишен човек. Не произвежда мъжки и женски полови хормони и губи значителна част от времето си за да неутрализира излишните количества адреналин, но в останалата си дейност поддържа изрядно равновесие. Във всеки случай, така гласяха инструкциите.

Хари Кейн завъртя смаяно глава.

— Значи, с органните банки е свършено. Те вече са безнадеждно остарели. Нищо чудно, че се опитвахте да го запазите в тайна.

— Не дрънкайте глупости.

— Какво? — Парлет понечи да продължи, но Хари го прекъсна: — Казвам ви, свършено е с вашите органни банки! Чувате ли ме, Парлет? Тази кожна плесен не само ще замени трансплантацията на кожа, тя е далеч по-добра от нея! Животинчетата-сърца и черни

дробове ще направят безсмислена трансплантацията на органи. А ротиферът въобще няма да позволи на хората да боледуват! Какво повече искате?

— Няколко неща. Животинчета-бъбреци, например. Или пък...

— Извинения.

— С какво ще замените белите дробове? Да речем, че са разрушени от прекомерна употреба на цигари? Хайде де?

— Той е прав — намеси се Худ. — Тези четири дара от Земята не са нищо повече от първия щъркел. Как ще заменим нараненото око, смазания крак, артритната става? — Той кръстосваше из стаята с напрегната походка. — Ще са ни нужни поне няколкостотин различни нови изделия на генното инженерство преди органните банки да станат излишни. А дотогава...

— Добре, достатъчно — каза Хари Кейн и Худ замлъкна. — Парлет, признавам, че прибързах. Вие сте прав. Но ще ви дам една тема за размисъл. Да предположим, че всички колонисти на Планината Ягледай узнаят само фактите за товара на капсулата. Не вашите и на Худ изводи — само истината. Тогава какво?

Парлет се усмихваше. Равните му бели зъби блестяха, придавайки допълнителна непринуденост на усмивката.

— Ясно какво. Ще решат, че от органната банка вече няма нужда. И ще чакат да бъде разформирана полицията на Изпълнението.

— А когато Изпълнението не даде ни най-малък признак за подобни действия, всички ще въстанат! Всички колонисти на Планината Ягледай! Болницата може ли да устои на такъв щурм?

— Виждам, че сте схванали същността на проблема. Склонен съм да мисля, че тя е в състояние да издържи на всякакви нападения, макар че не бих си заложил главата. По-лошото е, че ще изгубим половината население в кървавата баня — независимо дали ще спечелим, или ще загубим.

— Значи вече сте мислили за това.

Лицето на Парлет се изкриви в мъчителна гримаса. Ръцете му трепереха безсилно, а пръстите на краката му застъргаха по пода — всичко това показваше, че действието на парализиращия лъч е започнало да преминава.

— Да не ме смятате за глупак? На ваше място не бих допуснал подобна грешка. За първи път узнах какво ни носи в търбуха си

рамработът едва преди шест месеца — тогава пристигна лазерното съобщение. И веднага си дадох сметка, че сегашната форма на управление на Платото е обречена.

Лени изчезна вляво, зад широката плавна извивка на корпуса на „Планк“, докато Мат продължаваше да пристъпва смутено от крак на крак. Той понечи да се втурне след нея, после се отказа. Тя сигурно знаеше за някой друг вход, едва ли щеше да я настигне навреме. А да я преследва из лабиринтите на Болницата нямаше смисъл — неминуемо щеше да се изгуби.

И все пак тя му беше нужна. Ако не за друго, поне за да му каже как да открие Поли. Мат знаеше защо Лени го избягва — опасяваше се да не издаде нещо важно, ако попадне в ръцете на Кастро. Сигурно затова му разкри плана за нахлуване в Болницата едва когато нямаше връщане назад.

Или да опита сам?

Той се затича към главния вход, заобикаляйки срещнатите по пътя полицаи, които отскачаха, сякаш пред тях се изправяше непробиваема и нематериална преграда. Ако успее да стигне вивариума, сигурно ще срещне Лени там. За беда знаеше само един път навътре.

Огромните бронзови врати отскочиха встрани, когато ги доближи. Мат се поколеба в подножието на широките стъпала. Дали няма електронни очи? Тук го задминаха трима полицаи и поеха по стълбите нагоре. Мат реши да ги следва. Когато стигнаха вратата, той се промуши между тях. Едно от крилата едва не го притисна и той изруга полугласно. Полицаят пред него дори не му обърна внимание. Беше пъхнал между устните си метална свирка, същата като на пазача на вратата онази нощ. Мат реши, че и на него ще му е нужна, когато дойде време да се измъква. Сега обаче още бе рано да мисли за отстъпление.

„Надясно, нагоре по стълбището, пак надясно, после наляво...“ — припомни си той. Краката го боляха и той забави крачка.

ВИВАРИУМ. Той забеляза вратата е медната табелка в другия край на коридора, спря и се облегна с благодарност на хладната стена. Беше дошъл тук преди нея. Освен това се чувстваше невероятно изтощен. Краката му се подгъваха, в ушите му нещо бучеше постоянно, нямаше желание за нищо, освен да поема на пресекулки

живителния въздух. Вкусът в устата му напомняше на металическия дъх на мъглата в бездната, когато бе полетял надолу с въздушната кола — нима от тогава бяха изминали само трийсет и шест часа? Струваше му се, че цял живот ще бяга и ще се крие. Стената зад гърба му изглеждаше мека и податлива.

Колко хубаво бе да си поема дъх. Просто да диша, без да се движи, без да се напряга. Болничната стена беше, приятно топла. Мат вдигна ръка и разкопча куртката отпред. След това бръкна небрежно в един от предните джобове и напипа цяла шепа печени, небелени фъстъци.

Лейтенант Халей Фокс заобиколи ъгъла и спря. Пред него стоеше екипарий, опрял гръб на стената и загърнат в дебела външна куртка. Едното му ухо беше разкъравено и кръвта от раната се стичаше надолу по връхната дреха. На всичко отгоре непознатият люпеше фъстъци и хвърляше обелките по пода.

Странна гледка, но нещата не свършваха дотук.

Халей фокс произхождаше от аристократично семейство и беше третият от своя род, който служеше в Изпълнението. Рефлексите му не бяха достатъчно бързи, за да го причислят към някоя от оперативните групи за набези, а и той предпочиташе спокойната атмосфера на Болницата. Нямаше нищо против да се подчинява, вместо да е един от тези, които издават заповеди. Вече осем години живееше с мисълта, че е създаден тъкмо за тази работа, която не изискваше кой знае каква отговорност.

А след това... снощи например, беше заловил колонист, проникнал по неведоми пътища в Болницата.

На следващата сутрин група затворници избягаха от вивариума — първото бягство в цялата история на колонията. Проля се кръв — лейтенант Фокс никога досега не беше виждал подобно нещо. Човешка кръв, не изцедена и съхранена в органната банка, а размазана по стените и коридора, след преднамерено и жестоко убийство.

Рано тази вечер Главата ги беше предупредил за очаквано нападение срещу Болницата. Той буквално нареди на лейтенант Фокс и на останалите да стрелят по своите колеги в случай, че се наложи. И всички бяха възприели тази заповед напълно сериозно.

Само преди няколко минути зад прозорците се раздаде невероятен трясък... и почти половината от охраната бе зарязала

постовете си за да види какво става.

В главата на лейтенант Фокс витаеше непрогледна мъгла.

Той самият не посмя да напусне поста. И без това бъркотията не беше малка. Затова предпочете да остане вътре. И когато видя този непознат екипарий, подпрян на стената и хрупаш фъстъци, Фокс машинално вдигна ръка, козирува и произнесе с уважение: „Сър!“

Мат вдигна глава и откри, че пред него е застанал полицай-изпълнител, неподвижен като закована дъска, положил ръка върху дръжката на прибрания в кобур късодулов щадящ пистолет.

Кое то беше напълно достатъчно, за да изчезне. Лейтенант Фокс продължи по коридора, подмина вратата на вивариума, спря и се обърна. След това падна.

Мат се отмести от стената и направи няколко колебливи крачки към него. При вида на полицая сърцето му беше слязло в петите.

Зад ъгъла се показа Лени. Тя видя Мат, дръпна се назад и вдигна пред себе си оръжието.

— Не стреляй! Аз съм!

— О, Мат. Мислех, че си се загубил. — Мат се приближи към нея. — Тя разглеждаше падналия полицай. — Нещо им куца подготовката. Това не е маловажно.

— Къде си се научила да стреляш?

— Няма значение. Да вървим. — Тя пристъпи към вратата на вивариума.

— Почакай. Къде да намеря Поли?

— Нямам представа. Така и не можахме да разберем къде е разположена залата с „ковчега“. — Лени протегна ръка към дръжката. Мат я хвана за китката. — Стига, Мат. Вече те предупредих.

— Вратата е минирана.

— Какво?

— Видях как този тип я заобикаляше.

Лени свъси чело, без да откъсва очи от вратата. Тя се обърна, сграбчи един от пешовете на куртката на Мат и с рязко движение откъсна дълго парче. Привърза единия му край за дръжката и отстъпи, докъдето ѝ позволяваше лентата. Мат я следваше отблизо.

— Не би ли ми казала — настояваше той, — къде да открия Поли? Преди да си извършила нещо необратимо.

— Наистина не зная, Мат.

— Добре. Къде е кабинетът на Кастро?

— Ти си се побъркал.

— Аз съм фанатик. Също като теб.

Това предизвика мрачна усмивка.

— Твоя воля. Предупредих те. Тръгни по моя път, ще свиеш на първия завой и ще се качиш по стълбата. Коридорът е само един, няма да го пропуснеш. На всяка от вратите има табелки. Ориентирай се по тях. Кабинетът му е съвсем близо до корпуса на „Планк“. Но ако останеш с мен, можем да открием по-безболезнен път.

— Дърпай тогава.

Лени дръпна лентата.

Дръжката се завъртя надолу и изщрака. В същия миг нещо гръмна на тавана и един конусообразен сноп щадящи стрели посипа мястото, където трябваше да се намира Лени. В коридора зави сирена, гръмко, хрипливо и странно познато. Лени отскочи изненадано назад и се удари в стената. Вратата се откряна на няколко инча.

— Давай! — извика тя и се метна към процепа. Мат я последва.

Пукотът от изстрелите на щадящото оръжие беше заглушен от неистовия вой на сирената. Мат забеляза вътре в помещението четирима стрелци, приклепнали и вдигнали оръжията пред себе си. Те продължаваха да натискат спусъците дори след като Лени се строполи.

— Обречена? Наистина? — Хари просто не можеше да повярва в това, за което говореха от толкова време. Но той не очакваше толкова лесна капитулация.

— Колко наброяват Синовете на Земята?

— Виж, това не мога да ви кажа.

— А аз мога — отвърна Милард Парлет. — По-малко от четиристотин. На цялата Планина Ягледай има по-малко от седемстотин активно действащи бунтовници. Триста години се опитвате да организирате и вдигнете въстание и досега не сте постигнали нищо.

— Поне малко сме постигнали.

— Вие, естествено, вербувате своите последователи в средата на колонистите. Бедата ви е в това, че по-голямата част от колонистите въобще не желаят екипажът да изгуби властта си над Платото. Вашите идеи не се радват на популярност. Хората са доволни от това, което имат. Вече се опитвах веднъж да ви обясня причината, ако настоявате,

мога да повтoря. — Той премести с явно усилие ръцете си и ги подпря върху свитите си, кокалести колене. От време на време мускулите на раменете му потръпваха конвулсивно. — Въпросът не е в това, че някои от вас си въобразяват, че ще управляват по-добре от екипажа, ако им се отдаде тази възможност. Всички страдат от подобни илюзии. Те се боят от Изпълнението, да, боят се и никога не биха рискували кожата — и другите части на тялото си — докато Изпълнението се разпорежда с всички оръжия и енергозапаси на Платото. Но, както вече казах, работата не е в това. Проблемът е, че те все още не смятат за несправедливо правото на екипажа да се разпорежда със съдбите им. И всичко това се дължи на съществуването на органната банка. Защото докато от една страна тя е ужасяваща заплаха — не само смъртно наказание, а позорна кончина, от друга страна представлява обещание, надежда. Всеки, който го заслужава, или е в състояние да заплати, пък бил той колонист, може да получи медицинска помощ в Болницата. Но без органната банка подобна помощ е невъзможна. Остава смъртта. Знаете ли, какво ще направите вие, бунтовниците, ако ви се отдаде да поставите екипажа на колене? Някои ще настояват органната банка да бъде унищожена. И те ще бъдат избити, или прогонени от доскорошните си другари. А болшинството ще запази органната банка непокътната, само дето ще я попълва за сметка на екипариите!

Сега вече вратът му беше укрепнал достатъчно и той вдигна глава, за да види втренчените в него нетърпеливи погледи. Хубава аудитория, няма що. Изведнъж му хрумна с какво да продължи.

— Досега вие не можехте да вдигнете бунт, защото не успяхте да убедите достатъчно количество хора в правотата на вашите идеи. Сега вече това е напълно по силите ви. Всеки един ще ви повярва, че органната банка на Планината Ягледай е безнадеждно остаряла. Ще почакайте още малко и като видите, че Изпълнението няма никакво намерение да отстъпва, ще атакувате.

— Точно това си мислех и аз — призна Хари Кейн, — но вие ме изпреварихте. Защо тогава ме обвинявате в глупост?

— Глупаво беше предложението, което ми направихте. Вие решихте, че аз ще се опитам да скрия в тайна товара на капсулата. Напълно погрешно. Още тази сутрин аз...

— Най-сетне разбрах — прекъсна го Худ. — Намислили сте да се присламчите към по-силната страна, така ли, Парлет?

— Вие сте глупак. Тъпоумна колонистка отрепка.

Лицето на Джей Худ се обагри в тъмночервено. Той стоеше съвършено неподвижно, стиснал здраво юмруци. Парлет изглеждаше не по-малко сърдит. Старецът направи отчаян опит да се надигне, в резултат на което всичките му мускули се разтрепериха.

— Толкова ли низко е мнението ви за мен, та смятате, че съм способен на подобна подлост? — попита той.

— Успокой се, Джей. Парлет, ако имате още нещо да ни кажете — сега е моментът. И ако стане така, че отново да стигнем до неверни, според вас, заключения, не ни винете, а търсете причината в себе си — така обяснявате нещата.

Парлет заговори бавно и спокойно:

— Това, което се опитвам да направя, е да предотвратя поредната кървава баня. Достатъчно ясно ли се изразявам? Опитвам се да спра назряващата гражданска война, в резултат на която ще загине поне половината от населението на планетата.

— Няма да успеете — предупреди го мрачно Хари Кейн. — Войната е неизбежна.

— Кейн, а не можем ли ние с вас, и с вашите сътрудници, да изработим една нова... конституция за Планината Ягледай? Очевидно Клаузата за далечните светове скоро ще изгуби смисъла си.

— Така е.

— Днес произнесох реч. Имам чувството, че напоследък все с това се занимавам — да убеждавам другите — той ги погледна укорително. — Та днес свиках екстрено заседание на Съвета. Знаете ли какво означава това?

— Да. Излиза, че сте разговаряли с всички екипации от Платото.

— Просто им разкрих — съвсем чистосърдечно — съдържанието на товарния отсек на рамробот 143. Дори им го показах. Разгълкувах пред тях всички проблеми, свързани с органната банка и връзката между технологията и морала. Заявих им, че ако дори част от тази тайна стигне до ушите на колонистите, неизбежно ще последва въстание. Направо излязох от кожата си, за да ги накарам да се страхуват. От самото начало си давах сметка, че е невъзможно да го запазят в тайна. Сега, когато тя стана достояние на трийсет хиляди души, няма никакъв начин да не я научат абсолютно всички. Кейн, извърших го за да ги предупредя. Да ги изплаша. Когато разберат, че

тайната е разкрита, те ще се изплашат достатъчно, за да отидат на преговори. Поне тези от тях, които са достатъчно умни. Този ход го подготвям много отдавна. Още преди да узная за подаръка, който ни праща Земята. Честно ви казвам — понятие нямах, че ще пристигне подобно нещо. Можеше да е нов регенерационен серум, или устройство за евтино изработване на алопластични заместители, или дори нова религия. Каквото им хрумне. Но нещо витаеше из въздуха и ето го... Кейн, ние сме тези, които трябва да спрат кръвопролитие. — Парлет въздъхна уморено и облиза пресъхналите си устни. Гласът му звучеше плавно и напевно, той се издигаше и спускаше, понякога дрезгав, но необикновено убедителен. — Нека поне да опитаме. Може би ще открием допирната точка, където екипажът и колонистите ще намерят общ език.

Парлет млъкна и три глави кимнаха почти машинално.

ГЛАВА 11

РАЗГОВОР С КАСТРО

Мат видя отсреща четирима полицаи и в същия миг Лени се олюля. Той направи опит да се обърне и да побегне, но в коридора отекна ужасен звън, сякаш се беше озовал във вътрешността на църковна камбана. Така че промени намерението си и отскочи встрани, съзнавайки, че коридорът вече е под обстрела на вградените в стените ултразвукови оръжия.

— Затворете проклетата врата! — изрева някой в помещението. Един от пазачите се втурна да изпълнява заповедта. Мат почувства ултразвуково вцепеняване и коленете му започнаха да омекват. Той не сваляше поглед от четиримата противници.

Един от тях вече се навеждаше над Лени.

— Съвсем сама — произнесе полицаят. — Трябва да се е побъркала. Интересно, как се е сдобила с тази униформа?

Другият пазач се изсмя с нисък, дрезгав глас.

— Млъквай, Рик. Ела ми помогни да я пренесем на фотьойла.

— Виж, носи ловно оръжие. Добре, че не успя да стреля, а?

— Доста път е изминала, за да се добере до вивариума. Обикновено такива тук ги докарват.

Отново дрезгав смях.

— Газовата бомба не избухна. — Един от пазачите срита недоволно металната кутия зад вратата. От кутията внезапно се разнесе остро съскане. — Назалните филтри! Бързо!

Те затършуваха трескаво в джобовете си и извадиха странни на вид предмети, наподобяващи черни гумени носове.

— Добре. Трябваше да ги поставим по-рано. Ако бяхме напълнили стаята с газ всеки, опитал се да проникне тук, незабавно щеше да тупне на пода.

Мат взе да схваща за какво говорят. Беше задържал почти автоматично дишането в секундата, когато се разнесе съскането. Сега се изправи, доближи най-близкия пазач и дръпна гумената маска от

носа му. Пазачът изстена уплашено, втренчи невиждащ поглед в Мат и рухна на земята.

Филтриращата назална маска бе снабдена с лента, която обхващаше главата и се закопчаваше на тила. Мат я нагласи върху носа си, колкото да установи, че дишането му е значително по-затруднено. Маската беше неудобна.

— Рик? Уф, този кретен. Къде, в името на Мъгливите Демони, се дяна маската му?

— Хващам се на бас, че я е забравил.

Един от пазачите включи портативната си радиостанция.

— Свържете ме с майор Янсен. Сър? Някакво момиче току-що направи опит да проникне във вивариума. Да, момиче, облечено с наша униформа... Съвсем сама, да... Спи в едно от креслата, сър. Решихме, че след като е положила толкова усилия, за да се добере дотук...

Мат все още усещаше световъртеж, макар че вратата бе отрязала пътя на парализиращите лъчи. Дали пък не го е прострелял някой заблуден щадящ куршум?

Той се наведе над Лени. Момичето лежеше в безсъзнание. Дрехите ѝ бяха нашарени от ситни точици — отвърстията, където я бяха засегнали стъклените игли. Дробовете ѝ сега бяха пълни с приспивателен газ. Когато всички други фактори прекратят действието си, девойката ще се пробуди. Сигурно за да бъде простреляна отново с поредния откос щадящи куршуми.

— И още нещо, сър. Тук е пълно с газ. Помислихме, че ще последват и нови... Не, сър, никого не сме виждали. Ако изключите ултразвуковите излъчватели ще погледна в коридора. — Той се обърна към останалите. — Уотс, я виж дали някой не се въргаля отвън.

— Та нали парализаторите са включени!

— Ей сега ще ги спрат. Провери!

От горния джоб на лежащия в несвяст пазач стърчеше химикалка. Мат я забеляза, извади я и изрисува върху челото му сърце и три капки, стичащи се надолу към носа. Този, когото нарекоха Уотс, откряна предпазливо вратата. След като се увери, че парализаторите са изключени той я отвори широко.

— Я вижте! — пазачът изскочи навън и се втурна към проснатото тяло на Фокс. Мат го следваше по петите.

— Този е от нашите — извика Уотс през рамо.

— Провери документите.

Той взе да тършува по джобовете на падналия. Само веднъж вдигна глава, когато Мат минаваше край него, сетне отново се залови за работа.

— Това е Илейн Матсън — заяви Исус Пиетро. — Сигурен съм, че е тя. А вие уверени ли сте, че е била сама?

— Ако имаше някой с нея, сега щеше да е в същото състояние. Мисля, че е била сама, сър.

— Благодаря ви, майор Янсен — кимна Исус Пиетро, но не беше склонен да сваля гарда толкова бързо. — Как върви работата на издирвателните групи?

— Нищо не намериха, сър. Продължават да претърсват плато Алфа. Да се свържа ли с тях?

— Да. И ми позвънете. — Исус Пиетро затвори телефона и се облегна назад във фотьойла, смръщил вежди.

Бегълците сигурно се крият някъде на плато Алфа. Не могат *всичките* да участват в нападението срещу Болницата.

Илейн Матсън вече е в ръцете им. Това е добре. Това е направо чудесно. Вероятно тя е предизвикала онзи загадъчен взрив, за да прикрие своето проникване. Дали пък не е откраднала и полицейската униформа? Възможно. Напълно възможно.

Той разтвори шестото досие, оставено самотно до лъскавия парализатор. Животът на Поли Торнкуист:

Родена преди двайсет и две години, първо дете в семейството, не е била подозирана във връзки с нелегалната организация. „Баща ѝ се сдобил с ляво око от органната банка, след като изгубил своето по време на лов. Предан, законосъблюдателен колонист. В семейството си се старае да поддържа строг ред и дисциплина.“

Израснала на Делта, в четвърти сектор. Следва в Колонийския университет, добра студентка. „Там се запознала с Джейхоук Худ.“ Влюбила се в него — първо сериозно увлечение. Защо? Худ едва ли е типичният образ на съблазнител на женски сърца — дребен на ръст, невзрачен, дори грозноват. Но някои момичета направо се захласват по интелегентните мъже.

След завършване на университета постъпва на работа в Ретранслационната станция на Делта. Чувствата им с Худ изглежда

охладнели, но се запазили под формата на сърдечно приятелство. Затова пък Поли постъпва в редовете на Синовете на Земята. „Бунт против властта? Баща ѝ едва ли би одобрил тази постъпка, ако знаеше за нея. Достатъчно е да видиш неодобрителните бръчки на мрачната му физиономия... Хъммм? Интересно — без тези бръчки той малко прилича на Джейхоук Худ.“

Всичко това може да се окаже полезно. В настоящия момент тя е подложена на ковчезна обработка — повече от трийсет часа. Ако сега чуе глас — единственият сетивен дразнител в нейната вселена — тя ще се заслуша в него. И ще му повярва. Също като другите. Особено, ако този глас я върне към някои важни събития от нейното близко и далечно минало.

Но засега ще се наложи да почака. Първо Синовете на Земята. Един по-малко, остават четирима... Исус Пиетро протегна ръка към чашата и установи, че кафето му е изстинало.

В главата му изникна въпрос. Той направи гримаса и го прогони там, откъдето се беше появил. Вдигна слушалката и произнесе в нея:

— Мис Лосен, ще ми направите ли ново кафе?

— Сигурен ли сте, че искате? Ще ви призлее от толкова много.

— Просто го донесете. И... — мисълта отново изскочи на воля и преди да успее да я прогони, той произнесе съвсем машинално... — донесете ми папката с досието на Матю Келер. Не тази, която е на бюрото ми, а от архива на покойниците.

Тя се появи само след минута, стройна и русокоса, с хладно-замислен поглед, с папката и кафето. Исус Пиетро незабавно разтвори папката. Мис Лосен се намръщи, изглежда искаше да го попита нещо, но видя, че не я забелязва и излезе.

Матю Келер. Роден... учил... постъпва в редовете на опозицията на десетия месец от 2384 г., почти на средна възраст. „Защо толкова късно? И защо въобще постъпва?“ Там се оформя като професионален крадец и убиец, краде за организацията и избива офицери от Изпълнението, дръзнали да се мотаят в средата на колонистите. „Крадец? Проклятие! Дали пък тъкмо Келер старши не е откраднал колата?“ През четвъртия месец от 2397 г. е заловен в сектор 28 на Бета, впоследствие обвинен в държавна измяна и подложен на разчленяване за попълване на органната банка. „Ама че си хитрец, Пиетро. Поне половината персонал на Болницата знае, че онзи мошеник се хвърли в

пропастта — четирийсет мили свободно падане до адския пламък и Мъгливите Демони.“

„Е, и какво от това?“ Исус Пиетро изля остатъка от кафето в кошчето, наля си нова чаша от каничката и отпи.

Трепереща сянка, някъде в периферията на полезрението. „В стаята има някой.“ Чашката подскочи в ръката му и парещата течност изгори болезнено устните му. Той я остави бързо и се огледа.

Отново се върна към досието.

Матю Келер. Що за идиотска приумица го накара да поиска неговото дело? Келер-старши е мъртъв. Пълзейки, препъвайки се, старият хитрец бе запратил безценното си тяло в бездната, само секунда преди...

— Кастро.

Исус Пиетро рязко вдигна глава.

Отново я наведе. Сведения от медицинските огледи... Не са цветущи, нито катастрофални. Твърде много хора бяха пострадали по време на масовото бягство, но някои от тях все още можеха да бъдат спасени. За щастие, органната банка е натъпкана догоре. Ще докарат свежи попълнения във вивариума едва когато от хирургическия сектор докладват, че са готови. И защо всичко това трябваше да се случи едновременно?

— Кастро!

Исус Пиетро завъртя глава — и миг, преди да насочи поглед към документите си спомни, че веднъж вече бе извършвал това движение. Така беше, нали? Одеве долови някакъв шум... и като че ли го повикаха по име. Той внимателно премести поглед към крайчеца на бюрото... Там като че ли стоеше някой.

Дрехи на екипарий.

Но смачкани, изкаляни, протрити, а ръцете, опрени върху бюрото, бяха с дълги, закривени и мръсни нокти. Ясна работа — колонист, облечен като екипарий. В кабинета на Исус Пиетро. Без да са му го водили. Как ли е преминал незабелязан покрай мис Лосен?

— Ти?

— Аз. Къде е тя?

— Ти си Матю Келер.

— Позна.

— Как си попаднал тук? — по някакъв начин Исус Пиетро успя да скрие треперенето на гласа си и изпита страхотна гордост от този факт.

— Не е твоя работа. Къде е тя?

— Кой?

— Престани. Къде е Поли?

— Виж, това не мога да ти кажа. На никого не бих го казал — заяви решително Исус Пиетро. Той не сваляше поглед от златната верижка върху откраднатия костюм на неканения гост.

С периферното си зрение Кастро забеляза две големи, доста изцапани ръце, които се протегнаха към дясната му китка. Новодошлият я притисна с цялата си тежест и когато Кастро със закъснение направи опит да се освободи, откри, че не му достигат силите. Изведнъж видя, че Келер е стиснал средния му пръст и го извива назад.

Болката беше заслепяваща. Исус Пиетро зяпна и завъртя очи нагоре, сякаш се молеше...

Той отново понечи да разтвори папката на Поли Торнкуист, когато ръката му бе пронизана от нова рязка болка. Кастро се дръпна като от нагорещен котлон. Рефлекс. Средният му пръст стърчеше почти под прав ъгъл спрямо останалите.

И как само го болеше! Какво, по дяволите, е направил, та...

— Е, Кастро?

Той си припомни, макар и смътно, че не бива да вдига поглед. В стаята имаше някой, или нещо, и то бе способно да принуждава хората да забравят. Исус Пиетро стигна до логичния извод и произнесе:

— Ти.

— Казах, че позна. Къде е Поли Торнкуист?

— Ти. Матю Келер. Ето че дойде, да си разчистиш сметките с мен.

— Стига с тия игрички. Казвай къде е Поли?

— Ти ли беше в колата, която нападна Болницата? Тази, дето се гмурна право надолу...

— Аз.

— Но как, тогава...

— Млъквай, Кастро. Отговори — къде е Поли? Казвай веднага. Жива ли е?

— Нищо няма да узнаеш от мен. Как се върна от бездната?

— Долетях.

— Искам да кажа — първия път.

— Кастро, ако продължаваме така, ще ти счупя всичките пръсти.

Питам къде е Поли! Жива ли е?

— И да го сториш, мислиш ли, че ще проговоря?

Последва миг на колебание. Сетне двете яки ръце се склучиха около дясната му китка. Исус Пиетро изви от болка и посегна със сгърчени пръсти към очите пред него...

Беше стигнал някъде към средата на купчината текущи документи, когато почувства мъчителна болка в ръката си. Исус Пиетро установи, че два от пръстите на дясната му ръка са извити под прав ъгъл спрямо останалите. Той прехапа уплашено устни и се завъртя към интеркома.

— Изпратете ми лекар.

— Какво се е случило?

— Изпълнявайте и не задавайте излишни въпроси... — Очите му регистрираха мълниеносно движение. В кабинета имаше някой!

— Прав си — произнесе глас. — Нищо няма да постигна с мъчения.

В главата на Исус Пиетро започна да се оформя далечен, неясен спомен.

— Ти — каза той.

— Върви да хвърчиш с велосипед.

— Матю Келер?

Мълчание.

— Отговаряй, мътните те взели! Как успя да се върнеш?

Две яки ръце обхванаха дясната длан на Пиетро. Лицето му се изкриви от болка, той нададе пресипнал вик и сграбчи дръжката на парализатора, озъртайки се безумно в търсене на мишена.

Вдигна поглед от документите едва когато влезе лекарят.

— Няма смисъл да подменяме пръстите — заяви той след прегледа. — Само са изкълчени. — Анестезира ръката на Пиетро, оправя изкълчените пръсти и постави леки шини. — Как стана това? — сети се да попита накрая.

— Не знам.

— Не знаете? Изкълчили сте си два пръста на дясната ръка и не знаете как е станало?

— Я ме оставете. Казвам ви, не помня какво се е случило с дясната ми ръка. Мисля обаче, че тук трябва да е замесено онова адско привидение Матю Келер.

Докторът го погледна втрещено. И излезе.

Исус Пиетро огледа натъжено бинтованата си дясна ръка. „А, ясно.“ Истината бе, че не помнеше защо е превързана.

Което пък го накара да се сети за Матю Келер. И за Поли Торнкуист. Защо непрестанно се връщаше към тези двамата?

Що се отнасяше до Поли, тя вероятно се намираше в третия, заключителен стадий на обработката. Може да почака, разбира се.

Той опита кафето. Беше изстинало. Изля го обратно в каната. Ръката му бе като парализирана.

Защо непрестанно мисли за Поли Торнкуист?

— Пфу! — той стана, но заради превързаната ръка се получи малко несръчно. — Мис Лосен — обърна се към интеркома. — Изпратете ми двама души охрана. Отивам в „Планк“.

— Ще бъде изпълнено.

Исус Пиетро протегна ръка към парализатора на бюрото, когато нещо привлече погледа му — досието на Матю Келер-старши. Върху жълтата му обложка беше надраскана груба скица.

Две съединени дъги, свързани с черна линия. А под тях три мънички затворени примки. Кървящото сърце. Със сигурност по-рано го нямаше там.

Той разтвори папката. Почти можеше да подуши собствения си страх и го усещаше в студената пот на навлажнената риза. Сякаш се намираше в това състояние от много часове.

Анфас и профил. Сини очи, руса коса. Сбръчкана от възрастта кожа...

Нещо се размести в мислите на Исус Пиетро. За съвсем кратко лицето в папката стана по-младо. Изражението му се промени от изплашено в сърдито. Якичката беше пропита с кръв, а възглавничката на едното ухо беше откъсната.

— Охраната ви пристигна, сър.

— Благодаря ви — отвърна Кастро. Хвърли още един, последен поглед на лицето на покойника и затвори папката. Преди да си тръгне

пъхна парализатора в джоба си.

— Жалко, че не можем да предупредим Лени — каза Хари Кейн. — Сега вече всичко се промени.

— И какво щеше да й кажеш? — попита мисис Хенкък. — Хайде, яжте. — Тя постави на масата димяща купа и четири лъжици за гребане.

Седяха край масата в кухнята. Худ беше останал в хола да прави компания на Милард Парлет. Бяха настанили стареца в едно от креслата край камината, за да му е по-удобно. Изглежда всички имаха нужда от известна почивка.

Вятърът продължаваше да свири зад черните прозорци. Кухнята, а и цялата топла, светла къща, приличаше на приятно и сигурно убежище за изморените заговорници.

Временно убежище.

— Вие сте обмисляли всичко това повече от нас — поде Хари Кейн, след като приключиха с вечерята и се събраха край изкуствения огън. — И през ум не ни е минавало, че екипажът би се съгласил на компромисен вариант. Какво именно сте готов да ни предложите?

— Като начало — амнистия за Синовете на Земята, за вас и за всички останали живи във вивариума. Това няма да е трудно. А и вие сте ни необходими. Когато колонистите изгубят вяра в екипажа, вие ще се окажете единствената сила, способна да поддържа закона и реда в техните територии.

— Да, това ще е сериозна промяна.

— Трябва да обсъдим три варианта на медицинска помощ — продължи Милард Парлет. — Присаждане на тъкани, даровете от Земята и дребните лекарски интервенции. Вече разполагате със свободен достъп до стандартните лекарства на медицинските станции. Можем да ги разширим. Уверен съм, че ще съумеем да организираме свободен достъп до органичните сърца, черни дробове и прочие. Известно време ще ви се налага да посещавате Болницата за лечение посредством симбиотите от рамробота, но в края на краищата мисля, че ще можем да построим органични резервоари на Гама, Делта и Ета.

— Звучи чудесно. А какво ще стане с органната банка?

— Това е въпросът — кимна Милард Парлет и втренчи замислен поглед в огъня. — Не знаех какво да предприема по тази част. Да имате някакви предложения?

— Органната банка трябва да бъде унищожена — заяви решително мисис Хенкък.

— Да изхвърлим хиляди тонове трансплантационен материал? Да ги излеем в бездната?

— Да!

— А престъпността ще можете ли да ликвидирате? Не виждате ли, че поне засега органната банка е единственият начин да бъдат наказвани крадците и убийците? На Планината Ягледай няма затвори.

— Ами постройте, като няма! Стига сте ни убивали!

Милард Парлет поклати недоволно глава. В разговора се намеси Хари Кейн:

— Това няма да помогне. Чуй ме, Лидия. Разбирам чувствата ти, но ние не можем да го направим. Ако излеем трансплантационния материал срещу нас ще се вдигне цялото Плато. Няма да успеем да намалим престъпността по две причини — първо, защото смъртното наказание притежава известно сплашващо въздействие и второ, поради твърде голямото количество болни и застаряващи членове на екипажа, чийто живот, също като този на Парлет, зависи от функционирането на органната банка. Ако постъпим така със същия успех още сега трябва да обявим война.

Лидия се обърна за поддръжка към Худ.

— Аз съм пас — вдигна ръце той. — Според мен, всички вие забравяте нещо важно.

— И какво? — попита Хари.

— Не съм съвсем сигурен. Трябва да го обмисля докрай. А вие продължавайте беседата.

— Не разбирам — вдигна рамене Лидия. — Никого от вас не разбирам. За какво се борихме? За какво умирахме? Точно за това — да бъде унищожена органната банка!

— Изпускате нещо важно, мисис Хенкък — прекъсна я вежливо Парлет. — Работата не е в това, че екипажът няма да се съгласи, или че ще се възпротивят колонистите. Винаги ще има несъгласни. Този път лично аз няма да позволя да бъде нанесен удар срещу органната банка.

— Хайде де — поклати презрително глава Лидия. — Нали тогава и ти ще пукнеш?

— Да, ще си отида. Само че съм ви нужен.

— Защо? Какво толкова ценно има в теб, освен твоето влияние и умението да раздаваш безплатни съвети?

— Разполагам с неголяма лична армия. Имам повече от стотина преки потомци. Всички те доста дълго са се готвили за този ден. Не всички ще тръгнат след мен, но болшинството ще се подчинят на заповедите ми без каквито и да било колебания. Вържени са с ловно оръжие.

Лидия въздъхна напрегнато.

— Ние ще направим каквото е по силите ни, мисис Хенкък. Не искаме да унищожим органната банка, но можем да премахнем несправедливостта.

— Това, което действително трябва да се направи — заговори Хари Кейн, — е да се организира разпределение на трансплантационните запаси в банката по списък. Който се разболее първи... нали разбирате какво имам пред вид? Междувременно ще съставим нов кодекс от закони, според който екипариите имат същите шансове да се озоват в банката, каквито и колонистите.

— Не бива да се прекалява, Кейн. Помнете, трябва да удовлетвори интересите и на двете групи.

— Пфу! — подскочи гневно Лидия Хенкък. Трудно беше да се определи дали всеки момент ще избухне в плач, или се готвеше да премине в атака.

— Работата е в това — каза Парлет, — да направим всички равни пред закона. Без същевременно да извършваме преразпределение на собствеността. Съгласни ли сте?

— Не напълно.

— Следете нишката на моите разсъждения. Пред закона всички са равни. Престъплението изисква наказание. Колкото по-голяма е собствеността на един субект, толкова повече намалява възможността той да извърши престъпление. Получава се така, че членовете на екипажа има какво да губят, а колонистите — с какво да се сдобият.

— Да, звучи разумно. Но съществуват някои неща, които ние искаме.

— Да чуем.

— Собствени автономни източници за енергозахранване.

— Отлично. Докато не построим такива на Гама и Делта ще ви доставяме безплатна енергия. Могат да се поставят

водноелектроцентрали на Мътното свлачище и Дългия водопад.

— Това добре. Ще са ни нужни и гаранции за свободен достъп до органната банка.

— Това вече е проблем. Органната банка — като всяка друга банка — разполага с ограничен резерв, от нея не може да се вземе повече, отколкото е внесено. Да не забравяме, че сега осъдените колонисти ще са много по-малко.

Худ се поклащаше на стола, опрял подметки в стената. Очите му бяха притворени, сякаш бе потънал в царството на мечтите.

— Да приложим тогава лотарийния принцип. И да насочим всички усилия за развитие на алопластията — финансите ще ги осигури екипажът.

— Защо екипажът?

— Ние нямаме пари.

— Може да въведем прогресивен данък. Нещо друго?

— Съществуват множество несправедливи закони. Искаме да строим къщите си така, както ни се харесва. Никакви ограничения по отношение на облеклото. Свобода на придвижването. Право да се закупуват автоматични уреди на същата цена, каквато е за екипажа. Настояваме да бъдат наложени строги ограничения в дейността на Изпълнението. Като например...

— Това пък защо? Те ще се превърнат в обикновена полиция и ще пазят законността и реда.

— Парлет, знаете ли какво е в дома ви да нахлуе отряд полицаи, сеещи около себе си щадящи куршуми и приспивателен газ? Имате ли представа какво остава след тях?

— Никога не съм бил бунтовник.

— Не говорете тогава!

Парлет се усмихна и поклати глава.

— Може да ви подразни, но ако бях на ваше място никога нямаше да допусна да ме заловят.

— Не в това е въпросът, а че Изпълнението можеше да си позволи да влиза във всеки дом. И си го позволяваше. А пострадалият дори не получаваше извинения в случай, че полицаите не открият никакви улики.

— Мразя да налагам ограничения на полицията. Това е сигурен път към хаоса. — Парлет надигна още димящата чаша. — Добре, имам

една идея. Някога са използвали документ, наречен „разрешение за обиск“. Без него нито един полицаи не е имал право да влиза в дома на заподозрян.

— Не звучи лошо.

— Ще поровя в библиотеката за подробностите.

— Още нещо. При сегашното положение Изпълнението притежава абсолютна власт над арестуваните. Те залавят когото си искат, решават сами дали е виновен или не, а след това го разчленяват на части. Трябва по някакъв начин да разделим тези функции.

— Мислих за това, Кейн. Можем да създадем новите закони така, че нито един заподозрян да не бъде екзекутиран, докато не го признаят за виновен болшинството от предварително избрана съдебна комисия. Да речем десет човека — по пет от екипажа и от колонистите. Всички съдебни процеси ще са открити за обществеността и ще се предават по специален канал на стереовизията.

— Това звучи...

— Така си и знаех — Джей Худ се върна към участие в разговора като отпусна стола с трясък върху гладкия под. — Давате ли си сметка, че всяко от предложенията, които направихте тази вечер, отнема по малко от властта на Болницата?

Парлет се намръщи.

— Възможно. И какво от това?

— Разсъждавате така, сякаш на Планината Ягледай съществуват само две групи, радващи се на политическо влияние. А те са три! Вие, ние и Болницата — и последната е най-могъща. Парлет, сигурно само Мъгливите Демони знаят колко дълго изучавате Синовете на Земята. А посветили ли сте поне мъничко време, за да изучите Исус Пиетро Кастро?

— Познавам го доста отдавна. — Милард Парлет се замисли. — Във всеки случай зная, че е компетентен в работата си. Вярно, не съм запознат с неговия начин на разсъждение.

— Хари е запознат. Хари, как ще постъпи Кастро, ако се опитаме да наложим всички споменати ограничения на полицията му?

— Не ви разбирам — прекъсна го Милард Парлет. — Кастро е добър, лоялен служител. Каквото е правил, винаги е било в полза на екипажа. Може и да не го познавам като личност, но зная със

сигурност, че гледа на себе си като на слуга на екипажа. Всичко, което приемем ние, ще приеме и той.

— Дявол да го вземе, Худ е прав — произнесе Хари Кейн. — Познавам Кастро по-добре от собствения си баща. Просто не помислих за това.

— Исус Пиетро е добър, лоялен...

— Слуга на екипажа. Правилно. А сега, бихте ли почакали минутка, Парлет. Оставете ме да се изкажа. Преди всичко — на кой екипаж? На кой екипаж е верен?

Парлет изсумтя. Вдигна чашата и установи, че е празна.

— Той е верен и лоялен не към някой определен екипаж — продължи Хари Кейн. — Собствено казано той дори не уважава по-голямата му част. Вярно, уважава вас, има и други, които се наместват в неговите идеали, но верността му е фокусирана в един своего рода идеален член на екипажа — човек, който не пръска пари заради прищевките си, любезен е с подчинените си, като не забравя за техните интереси и същевременно винаги е готов да постави колонистите на мястото им. Ето на този образ служи вашият Кастро. А сега да си припомним за миг онова, което възнамеряваме да извършим. Заповеди за обиск за полицията на Изпълнението. Отнемане правото на Изпълнението да решава кой от колонистите може да се възползва от трансплантационните запаси на органната банка. Лишаване от възможността да избират жертви за попълване на тези запаси. Какво още имаше, Джей?

— Енергията. Лишаваме Болницата от монопол върху електричеството. Аха, покрай всичко ще се наложи Кастро да уволни част от полицаите си — нещо като съкращаване на репресивния апарат.

— Вярно. Е, как смятате, дали всички екипации на Платото ще тръгнат с вас?

— Съмнявам се. Тук сте прави, естествено. Може би ще успеем да размърдаме повечето. Поне що се отнася до политическата сила.

— Мътните я взели тази ваша политическа сила. Отговорете на това — на кого ще остане верен Кастро? Хайде, кажете ми — на кой екипаж?

Парлет разтри с длан схванатия си врат.

— Нали ви казах — разбирам накъде биете. При условие, че вашият анализ на личността на Кастро е верен, той ще застане на страната на консервативната фракция.

— Точно така ще стане, повярвайте ми. На страната на онези екипации, които биха предпочели да умрат, вместо да приемат вашия компромис — и има такива хора, след които той ще тръгне. А Изпълнението просто ще го последва. Той е техният вожд.

— Освен това, в тях е оръжието — подметна Худ.

ГЛАВА 12

БАВНОХОДЪТ

Кървящо сърце. Матю Келер. Поли Торнкуист.

Защо Поли Торнкуист?

Какво я свързва с настоящата история? Та нали от събота вечер непрестанно лежи в ковчега. Защо го преследва образът на тази малка колонистка? С какво толкова го привлича, че е в състояние да го изкара от кабинета дори сега, по това време? Не беше се чувствал така омагьосан от времето, когато...

Не можеше да си спомни откога.

Полицаят, който вървеше пред него, внезапно спря, натисна едно копче в стената и отстъпи встрани. Исус Пиетро се върна обратно в реалността. Бяха стигнали асансьора.

Вратите се плъзнаха встрани и Кастро влезе в кабината, следван от охраната.

(„Къде е Поли? — шепнеше нещо в дълбините на съзнанието му. — Къде е тя? Кажете ми къде е!“)

Кървящо сърце. Матю Келер. Поли Торнкуист.

Или в края на краищата се е побъркал заради някакво момиче, или наистина съществува връзка между Матю Келер и Поли Торнкуист. Но за последното нямаше никакви доказателства.

Може би момичето ще му каже.

Ако може, то наистина ще му каже.

Мат вървеше след него до самия край на задънения коридор. Когато спряха, той също замръзна разколебан. Дали Кастро отива при Поли, или не?

Стената пред тях се разтвори и тримата неволни придружители на Мат влязоха. Той отново ги последва, но спря на вратата. Стаичката се оказа твърде тясна. Току-виж бутнал някого с лакът и получил в отговор смъртоносен изстрел...

Вратата се хлопна под носа му. Мат долови затихващо механично потракване.

Що за дяволщина — шлюз? И защо точно тук?

Намираще се в края на задънения коридор и можеше спокойно да признае, че се е заблудил наред Болницата. Главата и неговите двама пазачи бяха някъде от другата страна на тази врата. Двама полицаи, въоръжени и бдителни, но за щастие друга охрана нямаше. Мат натисна голямото черно копче за отваряне на вратата.

Този път стената не се отмести.

Натисна копчето повторно. Никакъв резултат.

А може би полицаят е използвал ултразвукова свирка, или нещо подобно?

Мат се обърна и проследи с поглед притихналия коридор зад него, размишлявайки дали ще съумее да се добере обратно до кабинета на Кастро. Вероятно не. Отново натисна копчето...

Глух металически шум, едва доловим, но издигащ се нагоре.

Най-сетне вратата се отвори, разкривайки прохода към познатото тясно помещение.

Мат пристъпи леко приведен и готов за всичко. Отсрещната стена на кабината нямаше врата. Как ли са излезли? Нищо, освен четири копчета, надписани: „Първи“, „Втори“, „Отваряне на вратата“ и „Аварийно спиране“.

Мат ги натисна подред. Първото не даде никакъв резултат. Той натисна следващото и тогава едновременно се случиха няколко неща.

Вратата се затвори. Малкото помещение започна да се движи. Усещаше го по вибрациите и неприятното притискане в подметките. Нададе уплашен вик и едва не се строполи на пода. Налягането изчезна, но стаичката продължаваше да се тресе от движението, а заедно с това се разнесе шума от работата на някакви непознати машини. Мат почувства, че неволно се напруга.

В корема му неочаквано изникна едно ново и не особено приятно чувство — усещането, че пропада надолу. „Уф!“ — изстена Мат и се подпря на стената. Кабината спря.

Вратата се отвори. Той излезе бавно навън.

Намираще се на тесен, висок мост. Движещата се кутия бе разтворила врати в единия му край, опряна на четири вертикални колони, които изчезваха право надолу в квадратното отворстие на покрива на Болницата. В другия край на моста бе разположен втори комплекс от метални колони, но той беше празен. Никога досега Мат

не се бе издигал толкова нависоко без помощта на въздушна кола. В краката му се простираше цялата Болница: безформен, разнороден строителен комплекс със стаи и коридори, вътрешни дворове, наклонена стена, която опасваше външния му периметър и опираше чак до гората с капаните и лъкатушещ из хълмовете сервизен път. А точно пред него се издигаше черният метален масив на „Планк“.

Близкият край на моста се намираще точно пред това, което вероятно някога е било външният корпус на старинния бавноход. Мостът пресичаше острия като резачка пръстен на носовия отсек, така че другият му край увисваше над „тавана“.

„Планк“. Мат плъзна поглед покрай гладкия метален борд на външния корпус. Основната част на кораба беше цилиндрична, но опашката, кърмовия отсек, се подаваше донякъде навън. Предният край бе силно скосен, почти до трийсетградусов наклон, затваряйки дванадесетфутовата дистанция между вътрешния и външния корпус — тоест пространството, където бяха разположени помещенията на кораба. Почти на половината път надолу, точно под концентричния кръг от тесни илюминатори, покривът на Болницата обхващаше и покриваше корпуса на кораба.

Нещо забръмча отзад. Движещата се кутийка потегли надолу.

Мат я проследи, докато се изгуби от погледа му, а след това закрачи по моста, придържайки се с ръце за перилата, които достигаха едва до средата на бедрата му. Спускащата се кабина означаваше, че някой възнамерява да се качи.

Когато наближи отсрещния край той потърси с поглед същото черно копче върху стената на една от металните подпори. Забеляза го почти веднага, протегна ръка и го натисна. След това премести поглед надолу.

„Таванът“, или пространството, затворено под вътрешния купол на корпуса, имаше съвършено правилна цилиндрична форма и малко приличаше на консервна кутия с изрязано дъно. Четирите стабилизатора бяха разположени под формата на кръст на височината на кърмата, само на няколко ярда от нивото на повърхността, а в мястото, където плоскостите им се пресичаха, бе монтиран масивен островрѣх кожух. В средата на вътрешния корпус се виждаше втори пръстен от четири илюминатора. На същото ниво бе разположен и

шлюзът. Мат го забеляза, докато надничаше между корпуса и пълзящата нагоре към него стоманена кабина.

Докато гледаше надолу почувства, че по гърба му пробягват студени тръпки. Намираше се в центъра на тежестта на кораба. Следователно тук наблизко трябваше да е термоядреният двигател.

„Планк“ си беше спечелил славата на опасно за здравето място и не без основания. Корабът, пренесъл толкова много хора през космическата пустош, почти триста годишен ветеран, неизбежно предизвикваше благоговение. Но в него се долавяше и спотаена мощ. Стартовите двигатели вероятно все още бяха в състояние да го възнесат към небесата. Атомният двигател снабдяваше с електричество всички завладени територии: телевизионните станции, домовете, фабриките — и ако някога тази термоядрена електростанция избухне, с нея ще полети и цялото плато Алфа.

Някъде в животоподдържащата система, притисната между вътрешния и външния корпус, съществува команден пункт, от който може да бъде взривена тази скрита в кожуха бомба. Там някъде се намира и Главата.

Да можеше само да ги събере на едно място...

Кабината се изравни с него, спря и Мат влезе в нея.

Спускането бе продължително. „Планк“ беше висок. Само скосеният пръстен на предния край, в който някога е било складирано оборудването за основаването на колонията, надвишаваше четиридесет фута. Височината на корпуса надхвърляше сто и осемдесет фута, ако се броеше и предпазната престилка. Вътрешният корпус не достигаше повърхността — кърмата и соплата на стартовите двигатели бяха закрепени на вътрешната основа, докато външният корпус завършваше с разширяващ се конус, който бе заровен в меката почва и наистина наподобяваше метална престилка.

Тази кабина, за разлика от предната, бе конструирана от прозрачна замрежена стена. Така Мат имаше възможност да наблюдава спускането си надолу. За щастие съумя да запази присъствие на духа, докато потъваше в грамадното кухо вътрешно пространство.

Кабината спря пред шлюза.

По размери бе почти колкото асансьорната кабина. Вътрешността му се състоеше изцяло от тъмен метал, със синкаво пластмасово контролно табло. Вече му се повдигаше от премигващи

циферблати и металически стени. Странно и неуютно бе да си сред такава неопишимо количество безжизнен метал, а и не му даваше покой мисълта какво показват всичките тези трепкащи екрани.

Върху тавана бе прикачено нещо, което Мат в първия момент не разпозна. Нещо съвсем просто, почти привично... Аха. Стълба. Стълба, която — на първи поглед без никаква видима причина — водеше от вратата в стената към тавана на шлюза.

Разбира се. Когато корабът се върти в пространството, външната врата ще представлява люк, водещ към „тавана“. Ето защо е нужна и стълбата. Мат се ухили доволно, пристъпи към вратата и едва не се сблъска с полицая.

„Късметът на Мат Келер“ така и не успя да проработи. Той отскочи назад към шлюза. До ушите му достигна звънливият тропот на щадящи куршуми по металната стена — като запратена шепа пясък. След не повече от секунда стрелящият щеше да се подаде иззад ъгъла.

Мат изкрещя първото, което му дойде наум:

— Не стреляй! Аз съм!

В същия миг полицаят подаде глава и се огледа озадачено... без да вдига оръжието... той се озърташе, въртеше глава, и накрая си тръгна, като мърмореше сърдити извинения. На Мат ужасно му се искаше да разбере за кого са го взели. Впрочем, това нямаше особено значение. Полицаят сигурно вече го беше забравил.

Мат предпочиташе да следва униформения, вместо да се скита сам из тунелите. А и в компанията му никой нямаше да открие огън по него.

Тесният коридор извиваше вляво. Подът и таванът бяха боядисани в зелено. Отляво по бялата стена на равни интервали бяха вградени ярки, заслепяващи лампи; дясната стена беше черна, с поръозно гумено покритие и вероятно бе предназначена за под. На всичко отгоре всички врати всъщност представляваха люкове, водещи надолу, в пода и нагоре — в тавана. Повечето от долните врати бяха затворени, или през тях преминаваха метални мостчета. Всички стълби и мостове имаха износен вид и вероятно датираха още от далечните първи години на колониалното производство.

Странна и зловеща атмосфера цареше тук. Всичко бе обърнато на една страна. Все едно, че притеглянето ненадейно бе изчезнало.

Мат дочу шум и гласове от някои помещения над него. Не можеше да види какво става там, а и не го интересуваше. Все пак се слушваше, дали няма да разпознае гласа на Кастро.

Да можеше само да примами Главата при пулта за управление на термоядрените двигатели — където и да се намираха — тогава Мат би могъл да го заплаши с взривяването на „Планк“. Кастро бе издържал на физическите мъчения, но как ще реагира на заплахата срещу цялото плато Алфа?

А всичко, което иска Мат, е да бъде освободен един определен затворник.

... това беше гласът на Кастро. Не от тавана, а някъде под краката — зад един затворен люк. Мат приклепна върху мостчето и опита да завърти ръчката на люка. Заключено.

Да почука? Не, тази нощ всички полицаи са настроени първо да стрелят, а сетне да питат. При подобни обстоятелства Мат може да се окаже в безсъзнание и да падне в ръцете им, в прекия смисъл на думата, още преди стрелящият да изгуби интерес към него.

Жалко, че не носеше със себе си шперц. Ех, ако Лени бе сега тук.

Глас. В течение на някакъв лишен от време интервал тя съществуваше без никакви сетива. Оставаха само картините в паметта и игрите, които можеше да играе мислено, а част от това време успя и да проспие. Някой я беше напълнил с щадящи куршуми. Помнеше съвсем ясно убожданията. Но тя се пробуди. Нищо не се получаваше от мислените игри, сигурно защото не съумяваше да се съсредоточи. Дори започна да се съмнява в реалността на спомените си. Лицата на нейните приятели изглеждаха смътни и размазани. Опита да се вкопчи в спомена за Джей Худ, с неговото изострено, интелигентно, лесно запомнящо се лице. Вече две години откакто са малко повече от близки приятели. Но през последните часове Поли се беше влюбила безнадеждно в него: той бе единственият зрителен образ, когото успя да си припомни ясно, ако се изключи ненавистното лице, широко и безстрастно, украсено със снежнобели мустаци — лицето на врага. Но Поли твърде много се стараяше върху образа на Джей, опитваше се да му придаде плътност, смисленост, изразителност. А ето, че неговият лик също започна да се размива. Тя се стремеше към него, за да го привлече обратно, но от това процесът на разпадане само се ускоряваше...

Глас. Той привлече вниманието ѝ изцяло.

— Поли — произнесе той, — трябва да ми се довериш.

Искаше ѝ се да отговори, да му изкаже своята благодарност, да го помоли да не си отива и ако може — да я ОСВОБОДИ. Но тя остана безгласна.

— Разбирам — продължи гласът. — Аз бих желал да те освободя, да те върна в света на усещанията, докосванията и мирисите. — И добави ласкаво, съчувствено: — Но засега не мога да го направя. Съществуват хора, които ме принуждават да те държа тук.

Гласът се превърна в ГЛАС, познат, близък и абсолютно убедителен. Поли изведнъж го разпозна.

— Хари Кейн и Джейхоук Худ. Те са тези, които не ми позволяват да ти даря свободата. — **ТОВА БЕШЕ ГЛАСЪТ НА КАСТРО.** Искаше ѝ се да закрепци. — Защото ти не изпълни своята мисия. Ти трябваше да разкриеш тайната на рамробот 143. Но не се справи.

„Лъжец! Лъжец! Не е вярно! Справих се!“ Задушаваше се от неизпълнимото желание да изкреци истината, цялата истина. В същото време обаче съзнаваше, че тъкмо това цели Кастро. Но толкова отдавна не беше разговаряла с някого!

— Виждам, че се опитваш да ми кажеш нещо. Може би ще успея да убедя Джейхоук и Хари да ми разрешат да ти дам възможност да говориш. Това ли искаш?

„Мечтая за това — помисли си Поли. — Бих извикала на висок глас всички тайни, които знам.“ Някаква частица от нея все още съхраняваше здравия си разсъдък. Сънят, ето къде беше причината. Дълго ли е била тук? Не са години, не са дори часове — иначе би почувствала жажда. Освен ако не я захранваха с течности по венозен път. Но колкото и да беше това време, известна част от него Поли бе прекарала в сън. Кастро не знае за щадящите курсуми. Значи е дошъл няколко часа по-рано, отколкото беше необходимо.

Къде изчезна гласът?

Абсолютна тишина. Долавяше единствено слабите пулсации на сънната си артерия, но достатъчно бе да се съсредоточи върху този звук, когато и той изчезна.

Къде отиде Кастро? Нима я изостави?

„Говори!“

„Говори с мен!“

„Планк“ беше грамаден, но жилищната част заемаше едва една трета от общия му обем — три пръстена с помещения, притиснати между товарните трюмове отгоре и термоядрените стартови двигатели и водогоривните резервоари отдолу. За да се основе самоподдържаща се колония е необходимо огромно количество товари. Най-вече гориво за приземяването на „Планк“ — да се извърши кацане върху управляемата водородна бомба на термоядрения двигател би било равносилно на това да се приземиш с газова горелка върху пухено легло.

Ето защо жилищният отсек не беше голям. Но не бе и тесен, тъй като кърмовите помещения на коридора бяха предназначени за ползване само от три разрастващи се семейства. Така например стаята за разпити на Исус Пиетро някога е била хол с дивани, масичка за карти, кафе-маса, екран за четене свързан с корабната библиотека и миниатюрен хладилник. Масите и другите мебели отдавна бяха отрязани от стените и изнесени навън. От това стаята само изглеждаше по-голяма и дори излъчваше атмосфера на лукс и разкош сред царящата наоколо теснотия. Така и трябваше да изглежда, защото обитателите ѝ не можеха да излязат навън когато им се прииска, за да подишат чист въздух.

А след промяната в позицията на кораба стаята изглеждаше не само голяма, но и висока. Някъде по средата на стената се намираха врати, които водеха към други стаи. Вратата към коридора се беше превърнала в люк и до шкафовете под нея, където се държахав аварийните скафандри, сега можеше да се стигне само по стълбичка. Овалното дъно на кабината бе запълнено само от дълъг масивен шкаф, двамата полицаи, седнали на столове, още един празен стол и самия Исус Пиетро, който тъкмо затваряше наконечника на гофрираната разговорна тръба.

— Ще ѝ дадем десет минути за размисъл — произнесе той и погледна часовника си, отбелязвайки мислено времето.

Радиостанцията на колана му изписука.

— Намирам се във вивариума — доложи майор Янсен. — Всичко е вярно, това момиче е колонистка в откраднати дрехи. Все още не сме установили как се е сдобила с облеклото. Съмнявам се, че отговорът

ще ни се понрави. Наложил се да я натъпчем догоре с антидоти, иначе щеше да издъхне заради прекомерната доза щадящи куршуми.

— И никакви признаци с нея да е имало други хора?

— Не бих казал, сър. Има две неща. Първо: бяха извадени кабелите на креслото, в което тя седеше. Шлемът ѝ не показваше никаква активност. Не би могла да го извърши сама. Може би по същата причина днес се е събудил един от затворниците.

— След което е освободил и другите? Не вярвам в това. Иначе и там щяхме да открием разкачен кабел на шлема.

— Съгласен съм, сър. Така че някой е извадил този кабел след като тя се е озовала в креслото.

— Може би. А второто?

— Когато във вивариума пуснали газ, един от четиримата полицаи не си поставил назалната маска. Така и не можахме да я открием. Нямахме я в шкафчето в съблекалнята, а когато позвънихме на жена му у дома, тя потвърди, че сутринта я взел със себе си. Преди малко той се събуди, но няма никаква представа...

— Защо ме занимавате с тези глупости? Охраната не е привикнала да борава с газовите филтри. А и с газова атака.

— Да, сър, но върху челото на този полицай бе изрисуван знак. Подобен на този, който открихме днес, но с химикалка.

— О!

— Според мен това означава, че в средите на Изпълнението се е притаил предател.

— Какво ви кара да смятате така, майоре?

— Символът „кървящо сърце“ не принадлежи на нито една от познатите ни подривни организации. По-нататък — само полицай би могъл да го нарисува. Никой друг не е влизал днес във вивариума.

Исус Пиетро преглътна нетърпението си.

— Може и да сте прав, майоре. Утре ще се позанимаем и с преследването на вътрешните врагове.

Майор Янсен направи няколко предложения. Кастро ги изслуша, произнесе съответните коментари и прекъсна връзката.

Предател в средите на Изпълнението? Тази мисъл му се стори особено неприятна. Не беше невъзможно, нито пък ставаше дума за проблем, който може да бъде игнориран, но самият факт, че Главата

храни подобно подозрение беше способен да причини по-голяма вреда на духа на Изпълнението от всеки потенциален предател.

Каквато и да беше истината, Кастро не се вълнуваше особено от нея. Нито един полицай-предател не би могъл да се промъкне като невидимия в кабинета му. Кървящото сърце — това беше нещо съвсем друго.

Исус Пиетро позвъни в отдела на енергетиците.

— В момента нямате работа, нали? Отлично. Някой от вас да ми донесе кафе.

Още три минути и ще може да възобнови разпита.

Започна да се разхожда. Дразнеше го шината и неподвижно притиснатата към тялото му ръка. Действието на анестетика бе започнало да преминава.

Да, кървящото сърце бе нещо съвсем друго. Грозен символ върху стената на вивариума. Незабелязано счупени пръсти. Неизвестно откъде появили се рисунки върху обложката на досието. Като подпис.

Подпис.

Интуицията е хлъзгаво нещо. Интуицията му подсказваше, че тази нощ нещо ще се случи. И то се случи — но какво точно? Интуицията, или нещо от този род, го бе довело тук. Защото не виждаше никаква логична причина през цялото време да мисли за Поли Торнкуист. Знае ли тя нещо наистина? Или подсъзнанието му го доведе с друга цел?

Исус Пиетро се разхождаше покрай вдлъбнатата вътрешна стена.

Някой почука на вратата. Охраната извади оръжие и погледна нагоре. Чу се шум, вратата се отвори като люк и по стълбата започна да се спуска човек. С едната си ръка балансираше поднос. Дори не направи опит да затвори вратата.

Бавноходът не е създаден да осигурява удобства за работа. Навсякъде имаше стълби. Човекът трябваше да се спуска доста дълго, преди да се озове на пода.

Мат провеси глава в отвора на вратата.

Лаборантът се спускаше по стълбата, придържайки с една ръка подноса с кафе. На пода стояха трима и един от тях беше Кастро. Когато главата на Мат щръкна в отвора всичките четири чифта очи се завъртяха нагоре, уловиха погледа му и в същия миг четиримата сведоха глави.

Мат започна да се спуска, като същевременно поглеждаше през рамо, опитвайки се да следи едновременно и четирите чифта очи.

— Дявол да го вземе, Худ, помогнете ми да стана.

— Парлет, нали не очаквате, че ние...

— Помогнете ми да седна до телефона.

— Че бихме извършили подобно самоубийство — рече Хари Кейн. — Как ще постъпи вашата армия от роднини и потомци, когато узнае, че ви държим за заложник в собствения ви дом?

— Дойдох тук по своя воля и без принуда. Както ви е известно.

— Но на тях известно ли им е?

— Моето семейство ще ме последва. — Парлет опря длани в облегалките на креслото и се отпусна с цялата си тежест. Все пак успя да се изправи, за да установи, че не може да ходи.

— Не е необходимо да им казваме цялата истина — заяви Хари Кейн. — Всичко, което ще знаят, е, че се намирате в тази къща в компанията на трима избягали от вивариума колонисти.

— Кейн, те не биха разбрали какво става, дори ако им говоря няколко часа без да спирам. Но ще тръгнат след мен.

Хари отвори уста, затвори я и започна да се тресе. Наложил се да притисне ръцете си между коленете за да успокои треперенето си.

— Обадете им се — предаде се той.

— Не — вдигна ръка Джей Худ.

— Помогни му, Джей.

— Не! Ако той се възползва от телефона за да ни предаде на полицията, ще влезе в историята като най-големия хитрец на Планината Ягледай. А с нас ще бъде свършено.

— О, пфу! — Лидия Хенкък стана и преметна ръцете на Милард Парлет на врата си. — Бъди разумен, Джей. Парлет сега е единственият и най-добрият ни шанс. Длъжни сме да му повярваме. — Тя поведе Парлет към телефона.

Почти беше време да се възобнови разпитът. Исус Пиетро почака, докато лаборантът остави подноса с кафето и се закатери обратно по стълбичката. Едва сега забеляза, че сърцето му бие учестено. Хладна пот се стичаше по гърба му. Ръката му пулсираше, сякаш беше сърдечен мускул. Очите му се мятаха насам-натам из стаята, дирейки нещо, което нямаше.

За броени секунди и без някаква видима причина стаята за разпит се превърна в капан.

Разнесе се тропот и всички мускули на тялото му потрепнаха едновременно. Нямаше нищо, никаква поне видима причина за безпокойство. Но той, лишеният от нерви колос Кастро, бе започнал да се бои и от сенки. Стаята беше клопка, клопка!

— Сега ще се върна! — извика Кастро. Пристъпи към стълбата и започна да се изкачва, запазвайки с огромно усилие на волята изражението на Човек, Който Държи Положението под Контрол. Един от полицаите се обади:

— Но, сър! Какво ще правим със затворничката?

— Веднага се връщам — повтори Исус Пиетро без да спира.

Той се промуши през вратата, застана на четири крака и затвори люка. И остана на място.

Никъде не възнамеряваше да ходи. Някакво шесто чувство му бе изкрещяло „Излизай!“ — чувство, толкова силно, че дори не се замисли, а се втурна да изпълнява нареждането наред сред разпита.

От какво се уплаши? Може би се боеше, че ще научи някаква неприятна истина за Поли Торнкуист? Или го глождеше чувството за вина? Не, вече бе забравил желанието си да притежава тази колонистка девойка. А и не би допуснал подобна грешка, ако му се отдадеше случай да започне всичко отначало.

Нито един човек в Изпълнението никога не го беше виждал такъв: с отпуснати рамене, набраздено от тревожни бръчки лице, изправен наред сред коридора, сякаш не знаеше накъде да поеме.

При всички случаи трябва да се върне. Поли Торнкуист очакваше звука на неговия глас. Друг е въпросът дали знае или не онова, което Кастро трябваше да си изясни.

Той направи усилие да се овладее и се обърна с лице към вратата, а очите му се плъзнаха автоматично по сияещите лампи в средата на коридорната стена. Всички служители, работещи ежедневно в помещенията на бавнохода, бяха придобили този навик. Лампите бяха твърде ярки дори за тавана на коридора. Ала разположени в стената, те направо заслепяваха очите. Миг преди да се обърне към стената, Кастро зърна нещо и се втрещи удивено. Върху светещата повърхност на панела се виждаше синкава рисунка.

Мат почти бе стигнал пода на стаята, когато лаборантът с бялата куртка започна да се катери обратно. Той едва не изруга на глас и призова на помощ Мъгливите Демони, които и този път запазиха мълчание. След това, тъй като лаборантът всеки миг щеше да се сблъска с него, Мат се прехвърли върху обратната страна на стълбата и скочи. Подметките му изтрополиха по металния под. Всички глави в помещението се завъртяха рязко. Пристъпвайки колкото се може побезшумно, Мат доближи близкия ъгъл, където се притаи.

От самото начало знаеше, че не бива да се осланя докрай на тайнствената си дарба. Все в някой момент ще престане да се бои, или надбъбречните му жлези ще изчерпят наличните си запаси от адреналин...

Полицаяте вдигнаха очи към тавана. Лаборантът изчезна, като затвори люка след себе си. Само Кастро продължаваше да се държи странно, погледът му се щуреше из стаята, сякаш търсеше нещо, но не го намираше. Мат започна да диша по-спокойно.

Човекът с кафето се беше появил тъкмо навреме. Мат вече се готвеше сам да отвори люка, или да си тръгне и да потърси кабината за управление на термоядрения реактор, преди да се върне. Тъкмо бе открил, че матовото стъкло на осветителния панел е достатъчно грапаво, за да го маркира с химикалката. Така щеше да знае зад коя от многото врати се намира Кастро.

Исус Пиетро продължаваше да се държи странно. През цялото време на разговора в кабинета на Главата Мат не бе преставал да се страхува от него. Но сега приличаше само на уплашен човечец с превързана ръка.

„Опасна мисъл — рече си Мат. — Не спирай да се боиш! Трепери!“

Внезапно Кастро се закатери нагоре по стълбата.

Мат прехапа долната си устна. Що за космическо преследване излезе от тази работа? Къде се втурна сега Главата? И как да задържи във вниманието си шест очи долу и още две, които се издигаха нагоре? Въпреки това той се насочи към стълбата.

— Но, сър! Какво ще правим със затворничката?

— Веднага се връщам.

Мат отново отстъпи в ъгъла. Затворничката?

Ковчег. Това понятие почти бе изгубило смисъла си на Планината Ягледай, където всички — екипирани и колонисти — имаха обичая да кремират своите мъртъвци. Но този сандък до стената изглеждаше достатъчно голям, за да побере в себе си затворник.

Не му оставаше друго, освен да надзърне вътре.

Първо да се погрижи за охраната...

— Майоре, обажда се Главата.

— Благодаря ви, мис Лосен.

— Янсен, вие ли сте?

— Да, сър.

— Открих още едно кървящо сърце.

— Вътре в „Планк“?

— Да. Точно над стаята, където е ковчегът. Върху осветителния панел. А сега ето какво искам да бъде направено. Трябва да затворите шлюзовете на „Планк“, да напълните кораба с газ и да вкарате вътре отряд съоръжен с газови маски. Откриете ли непознат, ударете го с умерена доза ултразвук и го оставете за доразследване. Ясно ли е?

— Да, сър. Но да предположим, че предателят се окаже познат.

— Оставям сами да прецените. Имам основателни причини да смятам, че той не е полицай, макар че може да се окаже в униформа. Колко време ще ви е нужно?

— Около дващсет минути. Вместо асансьора мога да използвам въздушна кола, но едва ли ще спестим много време.

— Добре. Използвайте машини. Първо изключете асансьора. Искам максимално да използвате елемента на изненада.

— Разбрано, сър.

— Изпълнявайте.

Пазачите не създадоха никакви проблеми. Мат доближи един от тях отзад, измъкна ловко пистолета от кобура му и простреля и двамата.

Пистолетът остана в ръката му. Тежката метална дръжка предизвикваше приятно чувство. Гадеше му се от непрестанните вътрешни напъни да пробужда страха си. Подобна ситуация рано или късно можеше да доведе до сериозно увреждане на разсъдъка му. От друга страна, престане ли да се плаши, дори само за миг, и могат да го убият! Но сега поне за малко можеше да престане да се ослушва и да напънга сетивата си. Ултразвуковият парализатор беше по-сигурна

защита от невидимата парапсихична сила. Бъдещето не изглеждаше така страшно, когато ръката му стиска хладния, солиден предмет.

„Ковчегът“ излезе по-голям, отколкото изглеждаше от вратата. Мат откри закопчалките — големи, метални и удобни за работа. Капакът беше тежък. Вътрешната му страна бе покрита с пенопласт със звукоизолираща повърхност от множество преплетени конически издатини.

Това вътре в ковчега бе изключително щателно опаковано в мека и плътна бяла материя, формата му смътно напомняше тази на човешкото тяло, но главата по нищо не приличаше на човешка. Мат почувства, че косата на тила му настръхва. Ковчег. Тялото, което лежеше вътре, не помръдваше. Дори да е открил Поли, със сигурност бе намерил само безжизненото й тяло.

И въпреки това той се зае да разопакова „мумията“, като започна от този край, където трябваше да е главата. Натъкна се на чифт ушни запушалки, а под тях и на човешки уши. Надеждата му започна да се пробужда.

Той размота меката материя и под нея се показаха две черни очи. Очите се втренчиха в него и след това премигнаха.

Това надминаваше всички надежди. Беше открил Поли — живата Поли!

Вярно, че повече приличаше на пашкул, отколкото на стройна девойка. Не след дълго тя самата се зае да му помага, като смъкваше плътните ленти от краката си и разкачваше датчиците. Кой знае каква полза от помощта й нямаше. Пръстите й очевидно не я слушаха. Мускулите на лицето, ръцете и краката й потръпваха ритмично. А когато направи опит да излезе от ковчега се наложи Мат да я подхване, защото щеше да се претърколи на пода.

— Благодаря — произнесе прегракнало Поли. — Благодаря ти, че ме измъкна от тук.

— Нали затова дойдох?

— Помня те. — Тя се изправи, вкопчвайки се в рамото му. Още не се бе усмихвала. Когато Мат измъкна мундщука от устата, лицето й изглеждаше като на хлапе, което очаква да го напляскат. Такова остана и до този момент. — Ти си Мат не-знам-кой-си. Познах, нали?

— Мат Келер. Можеш ли да вървиш сама?

— Къде сме? — тя не пускаше ръката му.

— Вътре в Болницата. Но имаме добри шансове да се измъкнем, ако правиш всичко, каквото ти кажа.

— Ти как попадна тук?

— Джей Худ смята, че притежавам нещо като вродена психогенна невидимост. Докато съм изплашен, не позволявам на другите да ме забелязват. Точно на това ще разчитаме двамата с теб. Ей, какво ти е?

— Щом ме питаш, ясно е, че не съм добре — тя се усмихна за първи път, откакто я бе измъкнал от ковчега, но това бе вялата усмивка на призрак — мъчително изкривяване на устните, което изчезна след няколко секунди. Без нея изглеждаше по-добре.

— Така изглежда. Почакай, седни тук. — Поли продължаваше да се държи за рамото му, сякаш се боеше, че ще падне. Мат я отведе при един от столовете. „Все още е в шок“ — помисли си той. — Я по-добре си легни. На пода. Лекичко... А сега вдигни краката на стола. Какво, в името на Мъгливите Демони, са направили с теб?

— Дълга история. — Поли смръщи чело и между веждите ѝ се очерта дълбока бразда. — Кое не пречи да ти я разкажа набързо. В интерес на истината, не са ми правили нищо. Нищо, съвсем нищичко. — Тя се излегна на пода и намести краката си така, както я съветваше Мат. След това зарея поглед в тавана. Сякаш гледаше в Безкрая.

Мат притвори уморено очи. От предишната хубавичка Поли не беше останало почти нищо. Косите ѝ бяха разпилени ѝ смачкани, лицето ѝ бе изпомацано с грим, но въпросът не бе в това. Нещо я беше напуснало, а на негово място бе дошло друго. На бледото ѝ лице бе изписан безмерен ужас от това, което може би все още виждаше там в Безкрая.

— Мат, как се озова тук? — попита тя накрая.

— Наложил се да те спасявам.

— Ти не си Син на Земята.

— Така е.

— Може и да си доносник. Набегът срещу дома на Хари беше в същата вечер, когато се появи.

— Каква вопиюща неблагодарност от страна на спасената девица.

— Прощавай. — Но очите ѝ продължаваха да го разглеждат подозрително. Тя свали краката си от стола, надигна се и седна на

пода. Носеше чужди дрехи от мека тъкан, като тези, които се използват за спортуване. — Вече не вярвам в нищо. Дори не съм напълно сигурна, дали не бълувам. Може още да съм в сандъка.

— Успокой се — каза Мат и я поглади утешително по рамото. — Не си...

Тя го хвана за ръката и го дръпна рязко — беше толкова неочаквано, че Мат едва не падна. Всички нейни движения бяха някак непремерени, преувеличени.

— Ти не знаеш какво беше вътре! Увиха ме като мумия и ме напъхаха и всичко беше все едно... все едно, че съм умряла! — Тя стискаше ръката му конвулсивно, забивайки малките си нокти в кожата му. — През цялото време се опитвах да си припомня разни неща, но не можех да стигна до тях. Ето защо... — тя млъкна, понечи да продължи, но устните ѝ се раздвижиха беззвучно. След това се хвърли към Мат. Блъсна го, свали го на пода и се сгуши в обятията му. Нямаше нито капчица страст в движенията ѝ. Тя се притискаше към него, сякаш се давеше, а той беше плаващ дънер.

— Ей — извика Мат. — Пистолетът. Изпуснах пистолета.

Поли не го чуваше. Мат погледна нагоре, към входния люк. За щастие не се чуваха никакви подозрителни шумове.

— Всичко е наред — помъчи се да я утеши той. — Сега всичко ще се оправи. Важното е, че се измъкна. — Тя зарови лице в рамото му и се разплака. — Всичко свърши... — Мат плъзна ръка по гърба ѝ и започна да я масажира така, както бе направила Лени с него предишната нощ.

Странен бе начинът, по който Поли протягаше ръка, за да докосне някой предмет. Но Мат започваше да я разбира. По такъв начин тя се убеждаваше, че всичко наоколо е истинско. Времето, прекарано в „ковчега“, вероятно е било далеч по-страшно, отколкото той си представяше. Сигурно там вътре се губеше съприкосновение с реалността, както и вярата в солидността и материалността на всичко извън тази изкуствена утроба.

Поли продължаваше да се притиска към него и пръстите ѝ опипваха всеки инч от тялото му, спираха се на всяка извивка. От близостта ѝ Мат губеше представа за околната обстановка: вдлъбнатите метални стени, дебнещите в засада оръжия и Изпълнението изгубиха значение. Остана единствено Поли.

— Помогни ми — произнесе задъхано тя. Мат се претърколи върху нея. Меката материя на дрехата ѝ се разпори с лекотата на хартия. За един кратък миг той се зачуди какъв смисъл е имало от нея. Но това също нямаше значение.

След това Поли каза:

— Е, все пак, аз съм реална.

А Мат, който все още се спускаше някъде от далечните върхове на Нирвана, попита умиротворено:

— На това ли му казваш помощ?

— Не зная какво точно съм имала пред вид. Нуждаех се от помощ и това е всичко. — Тя се усмихна лениво. — Да допуснем, че е ставало дума за друго. Тогава какво?

— Тогава следва, че съм се възползвал от моментната ти слабост. — Той отмести лекичко глава за да я погледне. Промяната беше невероятна. — Одеве се уплаших, че съвсем ти е хвъркнала чивията.

— Така си беше.

Мат погледна нагоре, към люка, и протегна ръка към пистолета. Нирваната свърши.

— Ти наистина ли дойде да ме спасиш?

— Да. — Нищо не каза за Лени. Поне засега. Няма смисъл да разваля хубавия миг.

— Благодаря ти.

— Моля. Не забравяй, че ни предстои да се измъкнем оттук.

— Не искаш ли да ме попиташ нещо?

Тя какво, проверява ли го? И сега ли не му вярва? Всъщност, защо трябва да му вярва?

Поли се размърда под него.

— Мат. Къде сме?

— В Болницата. В самата ѝ сърцевина. Но можем да излезем.

Тя се измъкна под него и се надигна с плавни движения.

— Ние сме на един от бавноходите! Кой е този?

— „Планк“. Това има ли някакво значение?

Тя се хвърли към ултразвуковия пистолет на втория полицай с ентузиазма на спринтьор във финалните метри и го измъкна трескаво от кобура.

— Можем да взривим атомната централа! Да хвърлим цялата прокълната Болница заедно с екипажа в небесата! Хайде, Мат,

размърдай се! Има ли охрана по коридорите?

— Да взривяваме ли? Да не си се побъркала?

— Ще превърнем на прах Болницата и по-голямата част от плато Алфа. — Поли събра смачкания и скъсан комбинезон, но като видя в какво състояние е го захвърли на пода. — Ще се наложи да си услужа с панталоните на някой от тези. Чака ни работа, Мат! Победата е близо! Само с един удар!

— Каква победа? Ние ще загинем!

Поли опря ръце на хълбоците си и го погледна с отвращение. Панталоните, които беше навлякла междуременно, ѝ бяха твърде големи.

— Вярно, забравих. Ти не си Син на Земята. Добре, Мат, ще ти дам време да се измъкнеш. Интересно, дали ще успееш да напуснеш зоната на поражение. Лично аз се съмнявам в това.

— Дойдох тук, защото ти ме заинтригува. Не съм изминал целият този път, за да извършиш самоубийство. Искам да тръгнеш с мен.

Поли надяна куртката на полица и я завърза на кръста си.

— Ти си свърши работата. Мат, не бих желала да съм неблагодарна, но пътищата ни се разделят. Това е, защото не ни съвпадат целите. — Тя се наведе, целуна го страстно, отблъсна го и прошепна: — Не мога да изпусна такъв случай. — След тези думи се отправи към стълбата.

Мат ѝ препречи пътя.

— Без мен няма да изминеш и половин коридор. Нужен ти е покровител. Така че ще вървим заедно и ще напуснем Болницата — ако успеем.

Поли замахна и го удари.

Блъсна го със свити пръсти точно под гръдната кост, там, където ребрата се събираха в триъгълник. Мат се преви о две, опитвайки се да обхване с ръце пронизващата го болка. Не можеше да диша и само зяпаше с отворена уста като риба на сухо. Почувства нежно докосване на пръсти по лицето си и видя, че Поли смъква от носа му газовия филтър.

Зърна я с крайчеца на окоото да пълзи нагоре по стълбата. Чу как се отваря металният люк и след миг как хлопва оглушително. Вътре в

дробовете му се стичаше пламтяща лава. Опита се да си поеме въздух, но го проряза нова остра болка.

Не умееше да се бие. А и какъв смисъл, когато притежаваш „късмета на Мат Келер“? Само веднъж беше ударил в челюстта един от полицаите. И това бе целият му опит. Кой би очаквал, че тази крехка девойка може да удря толкова силно?

Най-сетне започна да се изправя — милиметър по милиметър. Поемаше си дъх на дребни, болезнени глътки. Когато болката над сърцето намаля до по-поносими размери, Мат се обърна и протегна ръка към стълбата.

ГЛАВА 13

ВСИЧКО СЕ СЛУЧИ ИЗВЕДНЪЖ

Поли се носеше в плавен бяг. Газовият филтър беше прикрепен на носа ѝ. Държеше ултразвуковия пистолет пред себе си, насочен някъде към средата на извитата вътрешна стена. Появи ли се противник, ще се окаже право на мерника. Отзад едва ли ще я нападнат. Движеше се твърде бързо.

Като член на вътрешното ядро на Синовеите на Земята, Поли познаваше „Планк“ не по-зле от родния си дом. Кабината за управление на полета беше в противоположния край на концентричния коридор. Тя отбелязваше мислено вратите, покрай които минаваше. Хидропонната лаборатория... библиотеката...

Управление на полета. Вратата беше затворена. Нямаше стълба.

Поли приклепна, напрегна сили и подскочи. Тя увисна във въздуха и се вкопчи в напречната дръжка. Оказа се, че вратата не е заключена, а само притворена — просто никой не беше идвал тук от дълго време. За нещастие тя се отваряше нагоре — тоест навътре. Разочарована, Поли се пусна и се приземи върху пода.

Да се насочи към реакторното... не, там вероятно е поставена солидна охрана. Нали цялото Плато черпи електричество от централата.

Спря и пъхна замислено ръце в джобовете на панталона.

Пръстите ѝ напипаха бележник.

Поли отново подскочи, вкопчи се с едната си ръка за дръжката, а с другата пъхна бележника между вратата и рамката точно на мястото, където трябваше да се намира езичето на бравата. Падна, отново подскочи, но този път удари металната врата с разтворена длан. Вратата се откряна нагоре и... се разтвори.

Далеч зад извивката на коридора някой извика:

— Ей, какво става там?

Гърдите ѝ се повдигаха трескаво, но въпреки това се владееше чудесно. Подскочи за последен път, хвана се за рамката на вратата и се

притегли нагоре. Ехо от тежки стъпки... Още преди някой да се покаже в полезрението ѝ тя успя да затвори вратата. Тук имаше стълба, прикрепена за някогашния таван. Без никакво съмнение първоначалният екипаж на „Планк“ се е спускал по нея в тези шест кресла пред пулта за управление. Поли също се възползва от стълбата.

Тя се завъртя на последното стъпало, скочи във второто кресло, намести се удобно и обхвана с поглед командното табло. Една част от стената беше разрязана и между два от панелите вътре бе заварена най-обикновена метална пръчка. По време на полета бяха необходими и двата контролни пункта: реакторният отсек — за да се поддържа двигателят в работно и устойчиво състояние, а кабината за управление — за да се определя посоката на движение. Сега термоядреният реактор се използваше единствено за производство на електричество и контролното табло пред Поли беше мъртво.

Тя се озърна и забеляза метално шкафче, заловено с яки болтове за стената до вратата. Ако вътре има кислород...

Имаше.

И ако в кабината няма възпламеняващи се газове... ако кислородът работи...

Поли включи горелката и нищо не избухна. Тогава се зае да заварява вратата. Почти в същия миг привлече нечие внимание. До ушите ѝ достигна приглушен тропот и глъчка от възбудени гласове в коридора. А след това почувства и съвсем поносимо вцепеняване — като от разсеян ултразвуков удар. Вратата чудесно изолираше парализиращия лъч, но Поли реши да не изпробва издръжливостта ѝ. Все пак се постара да завърши със заварката, преди да се изкачи обратно по стълбата.

С помощта на горелката преряза пръчката. Работата вървеше бавно. Ако не беше заварила вратата полицаите сигурно щяха да се доберат до нея преди да е приключила. Но сега разполагаше с цялото време на света. На техния свят.

Мат изпъзля в коридора и направи няколко крачки, като се олюляваше. Дори не намери сили да затвори вратата на стаята за разпити. Вървеше прегънат на две, като притискаше с длани извора на болка в средата на тялото си. Така и не се сети да вземе втория пистолет.

„Ама че съм и аз един завоевател на женски сърца — мърмореше саркастично той, наслаждавайки се на измъченото шептене на собствения си глас. — Ето ти и поредния провал.“

Зад ъгъла се показва нечия масивна фигура, пристъпвайки тежко. Исус Пиетро Кастро, с надянат газов филтър и тежкокалибрен пистолет, зареден с щадящи куршуми, едва успя да вдигне глава, за да избегне сблъсъка. Той спря на полукрачка и ченето му започна бавно да се отпуска, докато съзнанието му постепенно и на порции възприемаше сините очи, кестенявите коси, гневното, ожесточено лице на колонист и пропитата с кръв яка на униформата.

— Съгласен ли си с мен? — попита го мрачно Мат.

Кастро вдигна пистолета. Толкова за „късмета“.

Цялото унижение и гняв, бушуващи в душата му, изригнаха на воля.

— Добре де — изрева той. — Гледай ме! Хубавичко ме разгледай, дявол те взел! Аз съм Мат Келер!

Главата втренчи поглед в него. Но не стреля. Само го разглеждаше.

— Вече на два пъти съвсем сам се промъкнах във вмирисаната ти Болница! Минах през стени, през мъглата на бездната, през приспивателен газ и щадящи куршуми, за да спася тази проклета фуста, а когато я освободих, тя ме прасна в корема и ме скърши като цвете! Наслаждавай ми се сега!

Кастро гледаше и гледаше!

И накрая Мат осъзна, че той трябваше отдавна да го е прострелял.

Исус Пиетро поклати отрицателно глава без да откъсва очи от Мат. След това бавно, много бавно, премести единия си крак напред.

Мат изведнъж осъзна какво става.

— Не се обръщай — произнесе припряно той. — Гледай в мен. — Сега Главата стоеше достатъчно близо, Мат се пресегна и отмести встрани дулото на пистолета, без да изпуска от очи погледа му. — Продължавай да гледаш.

Блещеха се един в друг. Очите на Кастро изглеждаха ужасно — със силно разширени черни зеници и почти без бяло около тях. От устните му се стичаше тънка слюнка. Той буквално се топеше в собствената си пот — челото му беше оросено от милион ситни

капчици. Изглеждаше като завладян от екстаз, преклонение, благоговение... или ужас. И не спираше да го гледа.

Свий зениците на този пред теб и ще получиш психогенна невидимост. А като ги разшириш, какво следва... Очарование?

Едно беше повече от сигурно — сега *цялото* внимание на Главата бе съсредоточено върху него. Мат сви ръката си в юмрук, вдигна го назад и... не можа да довърши замисленото. Беше все едно да нападнеш инвалид. А и Кастро беше почти инвалид — едната му ръка бе превързана.

Надолу по коридора, от посоката, в която бе изчезнала Поли, долетяха викове.

Главата направи още една мъчителна крачка, като че пристъпваше върху лепило.

Твърде много врагове — отпред и отзад. Мат издърпа пистолета от ръката на Кастро, обърна се и побягна.

Докато се промушваше през вратата на стаята с ковчега той надникна през рамо и установи, че Главата продължава да го гледа и очевидно все още бе под властта на запленението си. А след това тежкия метален люк се хлопна.

Най-сетне Поли прекъсна металната пръчка и командното табло се озари в светлина. Тя плъзна поглед по светещите циферблати, после се зае да ги оглежда по-внимателно.

Ако се вярваше на данните от таблото термоядреният двигател беше студен като пещерите на Плутон.

Поли подсвирна през зъби. Причината едва ли бе в някоя неизправност на пулта. Сведенията се потвърждаваха от няколко самостоятелни датчици. Изглежда някой бе решил да лиши от осветление всички обитавани от колонистите райони.

От тук не можеше да пусне двигателите. А да се добере до реакторното нямаше никакъв шанс — сама се беше затворила в капана. Очи в очи с отмъщението.

Ех, да беше сега на борда на „Артър Кларк“! Кастро никога не би посмял да лиши от електричество екипажа. Атомният реактор на „Кларк“ вероятно работеше под пълна пара. „Както и да е“ — помисли си тя с нарастваща възбуда и се плъзна обратно по стълбата. Може би ще открие начин да се добере до „Кларк“.

Исус Пиетро усети нечия ръка да разтърсва рамото му. Той се обърна и видя до себе си майор Янсен.

— Какво има?

— Сър, напълнихме „Планк“ с газ. Всички, които не са били предупредени, трябва да са в безсъзнание — ако не са в някое херметически затворено помещение. Макар лично аз не бих искал наоколо да се въргалят толкова много назални филтри. Тези, които търсим, разполагат с предостатъчно възможности да се снабдят.

— Добре — кимна Исус Пиетро. Все още не можеше да се съсредоточи. Изпитваше желание да остане насаме, да помисли... не, не биваше да остава сам. — Проверете и в стаята за разпити. Може да е там.

— Не, няма го. Или ако е там, тогава предателят не е само един. Защото някой се е промъкнал в кабината за управление и е заварил вратата. Добре, че реакторът беше изключен.

— Измъкнете го. Но огледайте и „ковчежното“.

Майор Янсен забърза към района на обща суматоха. Исус Пиетро продължаваше да се пита какво, или кого, ще открият в стаята за разпити. Дали призракт на Келер се е скрил вътре, или пък се е стопил, докато се е отдалечавал по коридора? Не знаеше отговора.

Но затова пък беше абсолютно сигурен, че призрак наистина е имало.

Никога през целия си живот нямаше да забрави очите му. Тези приковаващи, ослепяващи, парализиращи очи. Те ще го преследват до края на дните му — през всяка минута, колкото и много да са. Защото отсега нататък призрактът сигурно няма да го изостави.

Изписука радиостанцията. Исус Пиетро я дръпна от колана и каза:

— Главата.

— Сър, получих серия от много странни съобщения — разнесе се гласът на мис Лосен. — Към Болницата се придвижват огромно количество въздушни коли. Някой, по негови думи, представляващ Съвета, ни обвинява в държавна измяна.

— Мен? В измяна?

— Да, сър — гласът на мис Лосен звучеше странно. И през цялото време го наричаше „сър“.

— На какво основание?

— Да попитам ли, сър?

— Да. И им наредете да се приземят отвъд защитния периметър. В случай, че не се подчинят, изпратете срещу тях патрулните коли. Това сигурно ще са Синовете на Земята. — Той изключи радиостанцията и си помисли: „Но откъде са се взели? И как са се сдобили с колите?“

Келер — ето го отговорът.

Радиостанцията изписука отново.

Гласът на мис Лосен беше жален, почти хленчещ.

— Сър, флотата се предвожда от самия Милард Парлет. Той ви обвинява в длъжностни престъпления, както и в измяна и ви нарежда да се предадете незабавно, тъй като ви очаква съд.

— Той е обезумял. — Исус Пиетро се опитваше отчаяно да си събере мислите. Ала твърде много неща ставаха едновременно. Дали пък затова и Келер му се беше явил одеде? Този път никакви загадъчни символи, или счупени пръсти. Само очите му... — Постарайте се да принудите стареца да кацне, без да му причините вреда. Останалите коли също. Наредете им да ги програмират на автопилот. Кажете им, че няма да им направим нищо. Дайте им една минута за размишление и ако откажат — свалете ги с ултразвук.

— Сър, смея да ви напомня, че Милард Парлет е по-старши от вас. Не е ли по-добре, ако вие се предадете?

— Не.

Радиостанцията замлъкна, откъсвайки го от ефира на Болницата и външния свят.

Мат се намираше на границата на нервния срив и го осъзнаваше. По някаква причина ударът, който му бе нанесла Поли, бе пробудил в него желанието да умре. Затова и беше излязъл в коридора — да го заловят.

Но този път беше различно. Той вдигна въргалящия се на пода ултразвуков пистолет и се отправи към стълбата. Бе решил да надникне предпазливо през вратата и да открие огън по първия противник, който се изпречи на мушката му.

Имаше ли смисъл? И без това всеки момент Поли можеше да взриви двигателите. Тази мисъл го накара да замръзне в подножието на стълбата.

Не, едва ли ще ѝ позволят да стигне до там. Поли беше получила своя дял от спасението. Идваше време Мат да помисли за себе си. Той вдигна очи нагоре към отвора в тавана и изведнъж потрепери.

Това не е врата, а капан. Подаде ли си главата отгоре и онези, които дебнат там, ще го застрелят. Бедата е, че „късметът“ му работи само тогава, когато гледа противниците си в очите. Само че Мат не можеше да гледа едновременно на всички страни.

От друга страна тази стая също не беше кой знае колко подходяща за продължителна обсада. Достатъчно е обсаждащите да пуснат няколко кратки откоса с щадящи куршуми и всичко ще бъде решено. Ако не надзърнат вътре „късметът“ няма да им стори нищо, но затова пък може да ги спре с най-обикновен ултразвуков парализатор. Те го знаеха и тъкмо по тази причина нямаше да си пъхат главите и да се излагат на риск.

Не остава друго, освен да излезе навън.

Още нещо... филтърът... сега той е на носа на Кастро. Което означава, че Изпълнението сигурно е използвало газ. За Мат коридорът бе недостъпен.

Колко много досадни пречки! Той изруга и започна да претърсва джобовете на полицаите. Един от тях се размърда внезапно и направи опит да вкопчи вдървените си пръсти в гърлото му. Наложил се да го удари с нова вълна ултразвук преди да продължи обиска. Нито един от полицаите нямаше газов филтър.

Мат отново вдигна глава нагоре, към вратата. Би могъл, разбира се, да рискува и да излезе, надявайки се, че в коридора няма газ. Ами ако вратата тук е херметична и затова не се усеща нищо?

Да се прехвърли в някоя от съседните стаи. Високо на стената имаше още врати, но нямаше как да се добере до тях.

Едва сега съгледа малък овален люк точно под изхода, на мястото, където в нормалните стаи се разполагаха шкафовете за дрехи. Дали пък да не опита да се добере до него?

Шкафът не беше за дрехи. Или по-точно — не съвсем. Вътре имаше два космически скафандъра.

На всичко отгоре бе ужасно трудно да го отвори и да се пъхне вътре. Първо се изкачи до входния люк, от там се провесил, хвана се с едната ръка за дръжката на шкафа и я завъртя, а с другата драскаше

отчаяно по стената. Накрая все пак се промуши, макар че сигурно доста ще се изпоти, докато излезе обратно — когато му дойде времето.

Скафандри. Висяха на закачалки и приличаха на смачкани човешки фигури. Плътна гумирана тъкан, тежък метален пръстен около шията със закопчалки за закрепване на сваления шлем. Отзад беше прикачена реактивна раница, а управляващото ѝ устройство се намираше под брадата.

Работи ли още въздушният преобразувател? Съмнително, след повече от триста години. Но може би имаше известен остатъчен запас в бутилката. Мат напипа един от вентилите върху раницата, завъртя го и до слуха му достигна нарастващо свистене.

Значи запасен въздух има. Скафандърът ще го защити от приспивателния газ. А шлемът, напомнящ голям сферичен аквариум за рибки, няма да попречи на зрението и „късмета“.

Вратата към коридора се отвори и Мат сграбчи пистолета. След няколко безкрайни секунди през отвора се показаха чифт крака, които заслизаха надолу. Мат вдигна оръжието и ги удари с ултразвук. Човекът изхриптя от изненада, след това полетя право надолу и се удари в пода.

— Ей, излизай отвътре! — извика нечий безкрайно властен глас.

Мат се усмихна доволно. Остави безшумно пистолета и протегна ръка към скафандъра. Постепенно го завладя необичайна отпадналост и околният свят започна да придобива нереални измерения. Значи е бил прав в предположенията си за приспивателния газ.

Той отвъртя докрай вентила и пъкна глава в прозрачния шлем. Пое няколко дълбоки вдишвания, след това задържа дъх и се зае да мушка краката си в крачолите.

— Нямаш никакъв шанс! Излизай, иначе сами ще те измъкнем!

„Давайте“. Мат надяна шлема на главата си и отново започна да диша. Вече се чувстваше по-добре, но все пак внимаваше с по-резките движения. Още повече, че скафандърът се оказа тесен.

Вратата неочаквано се отвори и някой обсипа насрещната стена с дъжд от щадящи куршуми. През отвора надникна гневно лице с изцъклени от ужас очи. Мат вдигна светкавично оръжието и стреля право в лицето. И тази жертва увисна, но не падна вътре, а се изтърколи назад. Може би някой я беше изтеглил за краката.

Въздухът в шлема имаше неприятен метален привкус. Мат смръщи нос. Всеки друг на негово място щеше да се задоволи само с едно бягство от Болницата. Кой, освен „късметлията“ Мат Келер би предприел втори опит...

Някъде отдалеч взе да се надига приглушен тътен, който постепенно премина в рев. „Сега пък какво са намислили?“ — запита се той и вдигна пистолета.

Корабът се разтърси — веднъж, още веднъж. Мат откри, че подскача вътре в тесния бокс като гумена топка. „А аз си мислех, че този кучи син блъфира!“ Разпери ръце и крака, заклеци се в стените и успя да спре търкалящия се пистолет секунда, преди да излети навън.

Корабът подскочи рязко и изведнъж една от стените на стаята се сгромоляса навън. Мат почувства остра болка в скулата. Ревът се усили и стана нетърпим.

— Прекалено близо сме — каза Парлет.

Седнал на мястото на шофьора, Худ завъртя глава.

— Мисля, че сме достатъчно близко, за да можем да издаваме заповеди — възрази той.

— Глупости. Вие просто се боите да не ви обявят за страхливец. Отдръпнете се назад, казвам ви. Нека моите хора да се бият — те знаят какво да правят. Нали затова тренираха.

Худ сви рамене и намали скоростта. И без това колата им беше някъде към опашката на въздушното ято. На фона на звездната нощ се виждаха цял рояк червени габаритни светлини и във всяка машина седяха поне двама горди представители на Парлетовия род — шофьор и мерач.

Надвиснал като лешояд над радиостанцията в колата, Парлет внезапно изкрещя:

— Ей, тихо! Улових Дейдра Лосен! Слушай, Дейдра, положението е критично...

Всички останали — Хари Кейн, Лидия Хенкък, Джей Худ — млъкнаха, оставяйки на Парлет да говори.

Бяха му нужни няколко минути, но накрая той се облегна в креслото и се усмихна с хищните си, бели зъби.

— Постигнах своето. Тя ще предаде обвиненията ни по интеркома. А след това изпълнителите ще започнат да се трепят помежду си.

— Хич няма да ви е лесно, ако поискат да докажете обвиненията си — предупреди го Хари Кейн.

— Ни най-малко. Като му дойде времето ще мога да убедя дори самия Кастро, че е виновен в държавна измяна, злоупотреба със служебното положение и ако е необходимо дори в съпругеска изневяра. При условие че... — той направи пауза за по-голям ефект. — При условие, че овладеем Болницата. Падне ли ни в ръцете, те ще повярват във всичко. Защото тогава ще говоря само аз. Според буквата на закона аз управлявам Болницата, при това още от онези далечни времена, когато Кастро е бил колкото Худ. На ръст, искам да кажа. Не се смятам за чак толкова уникален. Ако не бях аз, на мое място сега щеше да е някой друг член на екипажа. Бедата е, че в действителност тази Болница принадлежи на Кастро и сега аз трябва да му я отнема. Всеки, който иска да завземе властта на Планетата Ягледай, първо трябва да си осигури контрол над Болницата — това е горчивата истина. Да видим какво ще се получи.

— Погледнете напред.

— Полицейски коли. Не са много.

— Летят в плътна формация. Виж, тук подготовката ни куца. Никой не ни е учил на въздушен бой.

— Защо?

— Не сме очаквали, че ще воюваме във въздуха. Готвехме се за сухопътен щурм на Болницата. Поради тази причина...

— В името на Мъгливите Демони, това пък сега какво е?

Парлет бе приведен напред, вкопчил нееднаквите си ръце в таблото. Той не отговори. Хари го разтърси за рамото.

— Какво е това? Изглежда едното крило на Болницата е обхванато от пламъци.

Парлет сякаш се беше вцепенил от изненада.

А след това цял един блок от далечния край на Болницата се отдели от централната сграда и бавно започна да се издига нагоре. От основата му изригнаха оранжеви пламъци.

— Това е „Планк“ — промълви Милард Парлет. — Вдига се на стартовите си двигатели.

Поли седеше в най-горното ляво кресло. Стараеше се да манипулира невероятно внимателно с приборите за управление, но въпреки това ръчките се придвижваха с къси подскачания. Вероятно

отвътре контролните механизми бяха покрити с плътен слой ръжда, която сега се отлепваше и задръстваше процепите.

Най-сетне температурата в реактора започна да расте.

Поли провери водните клапани.

Всичко изглеждаше така, сякаш някога, много отдавна, някой бе оставил бавнохода в състояние на пълна готовност за неочаквано и бързо излитане. Сигурно е било през първите години от съществуването на колонията, когато все още не са били напълно уверени, че планетата е подходяща за обитаване. А след това са забравили за нуждата от предпазливост.

Докато и самите бавноходи не са се превърнали в част от Болничния комплекс, органната банка била преместена извън стените на кораба, а апаратурата в хибернационното помещение била демонтирана. Някъде тогава корабите били преобразени в най-обикновени електростанции — ако се изключи стаята за разпити и може би още едно-две подобни помещения с по-особени функции.

За щастие никой не си спомнил за шкафовете със скафандри, разположени в тесни боксове зад вратата. Оставили съдържанието им непокътнато в продължение на векове.

Никой не си спомнил и за урановите пръчки в реактора и водните запаси в контейнерите на стартовите двигатели. Водата естествено не можела да се изпари — та нали контейнерите били пригодени за работа в междузвездния вакуум. А уранът...

Поли пусна вода в затоплените двигатели и „Планк“ изрева. Тя нададе победоносен вик. Корабът подскочи и се разтресе по цялата си дължина. Зад заварената врата се разнесоха приглушени викове.

Една шега може да се каже по сто различни начини. Ядреният двигател на „Планк“ беше мъртъв, но затова пък този на „Артър Кларк“ работеше на пълна пара. И когато Поли се вреже в него с масивния корпус на „Планк“, взривът ще е напълно достатъчен, за да изпепели цялото плато Алфа!

— Излитаме — прошепна възторжено тя.

„Планк“ се отдели от подлежащата скала, вдигна се на няколко фута и се приземи плавно. Отстрани изглеждаше, все едно гигантският кораб танцува върху невидима метална жица. Поли завъртя водния клапан — безрезултатно. Водното налягане бе достигнало максималната си граница.

От гърлото ѝ се изтръгна тихо гневно ръмжене. Реакторът, както изглежда, бе издъхнал — той не беше в състояние да издигне кораба срещу притеглянето от 0.8 *g* на Планината Ягледай. Ако не бе отражателната престилка, която фокусираше ударната сила на въздушната възглавница, сигурно дори нямаше да се помръдне от място.

Поли се пресегна към креслото отдясно. Тя премести близката ръчка и в отговор върху кърмата на „Планк“ се завъртяха два стабилизатора. Корабът се накрени на една страна, люшна се обратно и побутна почти нежно сградата на Болницата — веднъж, още веднъж.

Ослепителни пламъци блъскаха с неистова сила по стените на Болницата. Това бяха нагreti до предел водни пари — до такава степен, когато кислородът и водородът се разделят и парата е в състояние да пробие всичко, което се озове на пътя ѝ. Подобно на смъртоносен ураган ревеше тя по коридорите, прогаряйки тунели в стените там, където коридорите свършваха. Парата убиваше хората далеч преди да осъзнаят какво ги застига, тъй като още първото съприкосновение с нея ги ослепяваше.

Огнените протуберанси и на двигателя вече заливаха повече от една трета от първия етаж.

За хората вътре и извън Болницата; за хората, които никога не бяха се срещали, нито щяха да се срещнат, това беше нощ, в която всичко се случваше едновременно. Здравомислеците заключваха вратите си и търсеха нещо, под което да се скрият и да изчакат, докато отmine бурята на събитията.

— Лени. Това сигурно е Лени — извика Джей Худ. — Промъкнала се е.

— Илейн Матсън?

— Точно. Тя се е промъкнала в „Планк“. Представяте ли си само?

— Избрала е невероятно удобен момент. Имате ли представа какво ще последва, ако възпламени двигателя?

— Боже мой. Какво да правим?

— Продължавайте полета — нареди Парлет. — Сега вече е късно да напуснем зоната на ядрено поражение. Със същия успех бихме могли да си пробием път до нея, надявайки се, че мис Матсън ще забележи, когато везните наклонят на страната на колонистите.

— Още полицейски коли — обяви Хари Кейн. — Отляво и отдясно.

Поли отново премести ръчката за управление. Корабът се накрени на другата страна и започна да се отдалечава на тласъци от Болницата.

Не смееше да увеличава повече крена. Какъв ли е просветът под отражателната престилка? Един фут? Един ярд? Десет? Ако престилката докосне земята корабът ще рухне на една страна.

А това не влизаше в плановете ѝ.

Вратата зад нея бе нагорещена до червено. Поли се огледа за миг, лицето ѝ беше все така напрегнато. Ръцете ѝ продължаваха да шарят нервно по пулта, а корабът, макар и неохотно ѝ се подчиняваше. За да удари по „Артър Кларк“ ще трябва първо да заобиколи Болницата.

А след това ще го таранира — отново и отново, докато един от двата ветерана не се предаде.

Тя така и не забеляза, че червеното петно на вратата побелява и се превръща в постоянно разширяващ се отвор.

Корабът подскочи най-малко на три фута и Мат си блъсна главата във вратичката на шкафа. Когато вдигна поглед, отсамната страна на стаята, същата, която бе долепена до външния корпус, се оказа откъсната като лист хартия под агонизиращите вопли на стария метал. И Мат гледаше право в кабинета на Кастро.

Не можеше да разсъждава, не можеше дори да помръдне. Сцената приличаше на кошмарно видение, свят отвъд пределите на разумното и логичното. „Магия! — помисли си той и добави: — Само не отново!“

Болницата отплуваше назад, съвсем като на сън. Изглежда му бяха заглъхнали ушите, защото всичко това ставаше в зловеща тишина. Разстоянието нарастваше...

А вътре в шлема почти не беше останал въздух. През тръбичката се процеждаше само тъничка струйка. Мат започна да се задушава. Той разкопча скобите с вяли и неумели пръсти, захвърли шлема настрани и пое жадно с пълни гърди. Едва тогава си спомни за газа.

Но въздухът се оказа горещ и чист, въздух отвън, проникващ през зеещата в стената пробойна. Мат продължаваше да го поема, сякаш искаше да се запаси за всеки случай. Пред очите му играеха тъмни петна.

Корабът подскачаше нагоре-надолу като че се носеше по разпенено море. „Двигателят не работи равномерно“ — помисли си Мат, но реши, че не си заслужава да му обръща внимание. Сега вече нищо не заслужаваше вниманието му. Освен едно — Поли се беше добрала до управлението. Очевидно тя се опитваше да вдигне кораба. Невъзможно бе да се определи на каква височина се намираха, но светлинките на Болницата изглеждаха толкова малки, че навън цареше почти непрогледен мрак. Продължаваха да се издигат, помещението бе съвсем отворено към обкръжаващото ги пространство, а той нямаше шлем.

Сътресенията и вибрациите започнаха да намаляват. Мат скочи към стълбата. Скафандърът спъваше движенията му, но все пак успя да се залови за нея и се спусна на пода, борейки се с неустойчивата раница. Едва когато стъпи долу тя привлече вниманието му.

В края на краищата, щом стартовите двигатели на „Планк“ все още ги бива, защо да не работи и реактивното устройство на раницата?

Мат огледа плоското табло, управляващо се с леки докосвания на пръстите. Раницата беше снабдена с миниатюрни ракетни двигатели. В момента, естествено, го интересуваха тези, които бяха отдолу.

На каква височина се намират?

Мат докосна двете най-долни копчета и зад гърба му нещо избухна. Усещането беше такова, като че ли някой се опитва да го повдигне. До таблото имаше една-единствена ръчка. Вероятно с нейна помощ се управляваха всички сопла, или поне тези, които бяха включени.

Е, какво още му трябва? Да узнае на каква височина се намира?

Мат си пое въздух за последен път и се промуши през отвора в стената. Изведнъж го обгърна тъмнина и той завъртя рязко ръчката. Никаква реакция — и без това ръчката бе поставена на последното деление. Нужна му беше не повече от секунда преди да осъзнае, че раницата е предназначена за използване в космоса — в атмосферата и при налично притегляне тя вероятно не би могла да повдигне дори собствената си тежест.

Мат блъсна с юмрук пулта.

Докато двамата мъже с горелките продължаваха да разширяват отвора, майор Янсен надникна предпазливо в помещението отвъд. Бяха преместили една широка платформа непосредствено под вратата, така

че да могат да работят едновременно двама души. Той също стоеше на платформата, но се повдигаше на пръсти, за да надзърне над раменете им. Виждаше кичур гарвановочерна коса над облегалката на най-близката седалка и една отпусната мургава ръка.

Застанал долу Исус Пиетро му извика:

— Още колко?

— Няколко секунди — отвърна един от работниците. — Ако не е заварила вратата и откъм пантите.

— Известно ли ви е накъде се движим? — попита Главата. — Защото аз вече знам.

Майор Янсен хвърли изпълнен с недоумение поглед надолу. Що за странни неща говореше Главата! А и видът му бе някак неестествен. Изглеждаше, сякаш не е в състояние да се съсредоточи върху събитията. „Съвсем е узрял за оставка — помисли си съчувствено майорът. — Веднага щом оправим тази история...“

— Известно ми е — повтори Исус Пиетро.

Майор Янсен вдигна глава. Сега не беше време да се занимава с душевните проблеми на неговия пряк началник. Имаше по-важни неща.

— И пантите е заварила — съобщи един от работниците.

— Ще се забавите ли?

— Още три минути.

Корабът продължаваше да се движи, приплъзвайки се върху огнената си възглавница. Пламъкът се понесе над гората с капаните, оставяйки след себе си широка, димяща, изпепелена ивица, но никой от участниците във въздушната битка отгоре не му обръщаше внимание. Съвсем скоро сред дърветата започнаха да избухват мини, а след това целият парк бе обхванат от пожар.

„Планк“ вече бе напуснал защитния периметър и се движеше в посока на къщите и магазините. Обитателите им без съмнение отдавна се бяха събудили от грохота на термоядрените двигатели. Едни зяпаха от прозорците и балконите, парализирани от необичайното зрелище, други бяха излезли на улицата. Но оцеляха само тези, които се бяха укрили в мазетата. И тук „Планк“ оставяше зад себе си само димяща диря от разрушение.

Единствено къщите от строителен корал се оказаха достатъчно устойчиви на огнената стихия.

— Проникнахме, сър. — Думите бяха почти излишни. Работниците избутаха тежката врата навътре, като използваша дебели предпазни ръкавици. Майор Янсен се промуши през отвора и запълзя нагоре, гонен от нарастваща паника.

Пултът пред Поли засили объркването му. Въпреки че познаваше добре устройството на цялата система за управление, не виждаше никаква ръчка, превключвател или лост, с чиято помощ да измени посоката на „Планк“. Накрая вдигна озадачено глава.

Кабината за управление на полета имаше продълговата форма. Тя пронизваше отвътре товарния отсек, стигайки до мястото, където външният корпус се съединяваше с вътрешния и отсамната ѝ стена беше прозрачна. Майор Янсен надникна през външния корпус и видя какво става навън.

По-точно, видя сиянието на двигателите в долната част на полезрението. Вдясно — експлодираща коралова къща, последната от редицата. Малко по-напред — приближаващата се черна линия на пропастта.

И замръзна.

— Ще пропаднем — произнесе Кастро, застанал на стълбата зад него. В гласа му не прозвуча нито удивление, нито страх.

Майор Янсен захлупи лице и изпищя.

Исус Пиетро се промуши край него и скочи в най-лявото кресло. Решението му се базираше единствено на логиката. Щом майор Янсен не е открил нужното средство за управление, значи е гледал не към този пулт, към който е било необходимо. Той зърна ръчката за насочване на стабилизаторите и я изтегли.

Корабът се наклони назад и скоростта му започна да пада.

Макар и по-бавно, корабът премина отвъд ръба на платото.

Исус Пиетро се облегна назад в креслото без да откъсва поглед от пулта. Въздушната възглавница вече не държеше „Планк“. Исус Пиетро се чувстваше като в бясно носещ се надолу асансьор. Пред себе си виждаше черната сянка на стръмния склон, който прелиташе с нарастваща скорост. Накрая склонът закри половината небосвод, а другата половина бе озарена от звезди.

А след това изчезнаха и звездите.

Корабът започна да се загарява. Навън беше тъмно и горещо и старите стени на „Планк“ стенеха и трещяха под нарастващото

налягане. Исус Пиетро гледаше и чакаше.
Чакаше да се появи Мат Келер.

ГЛАВА 14

РАВНОВЕСИЕ НА СИЛИТЕ

Макар и в просъница, той продължаваше да се бори, опитвайки се да избяга от ужасния сън. „Що за кошмари ми се привиждат!“

След това усети внимателно докосващи го пръсти.

Агония! Събра сили и направи опит да се отдръпне, влагайки цялата тежест на тялото си. Резултатът бе почти нищожен, затова пък долови собствения си хленч. Една хладна ръка погали челото му.

— Лени?

— Не ставай, Мат.

Спомни си този кратък разговор по-късно, когато дойде на себе си. Второто пробуждане беше бавно и продължително, а наоколо се тълпяха образи от спомените му. „Какви са тия кошмари?“ — помисли си той отново. Но образите ставаха все по-отчетливи, дори прекалено реални за един сън и ето че...

Десният му крак и значителна част от десния му хълбок бяха съвсем безчувствени. Затова пък други части от тялото му не можеха да се похвалят с подобен късмет — там го пробождаше, гореше, дори сърбеше. Той отново направи опит да се отдалечи от болката, но този път установи, че е завързан. Мат отвори очи и откри, че е заобиколен от хора.

Хари Кейн, мисис Хенкък, Лени и още неколцина, които не познаваше, се бяха скупчили около странното му легло. Сред присъстващите имаше и една едра жена с червендалести ръце и нещо заповедническо в чертите на лицето, облечена с бяла престилка. Мат веднага установи, че му е неприятна. Беше виждал такива престилки в органната банка.

— Събуди се — обяви жената с гърлеста напевност. — Не правете опит да се движите, мистър Келер. Целият сте бинтован и шиниран. Тези хора биха желали да разговарят с вас. Ако се уморите, кажете ми и аз ще ги изгоня.

— Коя сте вие?

Хари Кейн пристъпи напред.

— Тя е твоят лекуващ лекар, Келер. Как се чувстваш?

Как се чувства? Само преди секунда беше осъзнал със закъснение, че реактивната раница няма да го задържи във въздуха. Но не помнеше да е падал надолу.

— Ще умра ли?

— Не, ще живеете — отвърна докторката. — Дори няма да останете инвалид. Скафандърът изглежда е забавил падането ви. Имате счупена ръка и няколко ребра, но и те ще зараснат, ако сте послушен.

— Добре — съгласи се Мат. Сега всичко в околния свят му се струваше необикновено важно. Дали пък не са го натъпкали с наркотици? Виждаше, че лежи по гръб, единият му крак е закачен на високо и нещо масивно притискаше ребрата му, пречейки му да диша. — Да не сте ми присадили трансплантанти?

— Сега не е време да мислиш за това, Келер. Просто почивай и оздравявай.

— Какво стана с Поли?

— Не можахме да я открием.

— Тя беше на „Планк“. Сигурно тя е запалила двигателите.

— Ох! — възкликна Лени. Искаше да добави още нещо, но очевидно размисли.

— „Планк“ падна в пропастта — обясни Хари.

— Ясно.

— Ти ли я освободи?

— Аз — кимна Мат. Лицата на присъстващите започнаха да се размиват. — Тя беше фанатичка. Вие всички сте фанатици. Не можех да я спасявам безкрайно.

Стаята започна да отплува настрани и той разбра, че това е „Планк“, който се издига във въздуха. Властен и напевен женски глас обяви някъде отдалеч:

— А сега си тръгвайте всички.

Докторката ги изпрати до вратата, но Хари Кейн я хвана за лакътя и я изведе в коридора. Едва там я попита:

— Скоро ли ще оздравее?

— Пуснете ме, мистър Кейн.

Хари я пусна.

— Скоро ли?

— Не се безпокойте, няма да остане инвалид. След седмица ще сменим превръзките с такива, че да може да се движи. До месец ще е съвсем готов.

— А кога ще се върне на работа?

— Още два месеца поне. Ако има късмет. Закъде бързате, мистър Кейн?

— Това вече е тайна.

Жената се намръщи недоволно.

— Каквото и да планирате във връзка е него, имайте пред вид, че той е мой пациент. Можете да разчитате на него само след като аз ви кажа.

— Добре де. Но ще ви помоля да не му казвате за трансплантантите. Хич няма да му хареса.

— Вече е записано в медицинския му картон. Така че нищо не мога да направя. Лично аз не възнамерявам да му съобщавам каквото и да било.

Навъсената докторка си тръгна. Лени попита:

— Закъде си се разбързал толкова?

— Имам една идея във връзка с Мат. Ще ти разкажа по-късно.

— Не ти ли се струва, че получихме достатъчно от него?

— Не — отвърна Хари Кейн. — Щеше ми се да е така, но не мисля. Поне засега.

Милард Парлет бе съвсем близо до пълна изнемога. Беше се пренесъл в кабинета на Исус Пиетро Кастро в неделя вечерта — още преди да поставят нова стена — и от тогава живееше тук. Тук му носеха храната, а тясната кушетка използваше за спане в редките случаи, когато му оставаше свободно време. Понякога го завладяваше странната увереност, че краят му е съвсем близо, но все пак беше щастлив, че е живял достатъчно, за да види с очите си кризата, която бе предсказал още преди сто години.

„Планк“ бе причинил на Болницата огромни щети, но възстановителните работи бяха напреднали значително. Парлет лично бе наел една от най-добрите строителни фирми и дори й заплати от джоба си. Е, в края на краищата ще предостави всички сметки в Съвета и загубите му ще бъдат възстановени. Точно в момента

работниците боядисваха външната стена на неговия кабинет, същата, която в неделната нощ бе зейнала към пространството.

Най-сериозният проблем сега бе, че почти половината от служителите на Изпълнението бяха подали оставки.

Събитията от изминалата седмица бяха оказали катастрофално въздействие върху духа на Изпълнението. Обвинението на Главата в държавна измяна и насилственото ѝ сваляне от поста бе само част от всичко. Илейн Матсън и Мат Келер бяха внесли своя дан, прониквайки в Болницата, въоръжени с бомби и с подривни намерения. Затворниците се бяха освободили от вивариума, за да сеят смърт по коридорите на Болницата. Унищожаването на „Планк“ бе повлияло не само на болничния персонал, но и на цялото население от плато Алфа — та нали „Планк“ бе неразделна част от неговата история.

В Изпълнението цареше невероятно объркване. Всички планирани набези срещу селищата на колонистите бяха отменени. По коридорите на Болницата нагло се разхождаха отдавна издирвани бунтовници и никой не смееше да ги закачи. Те се държаха грубо и предизвикателно с полицаите. Носеха се слухове, че Милард Парлет пишел нови закони, които още по-силно ограничавали властта на полицията. От това, че слуховете отговаряха на истината на никой не му ставаше по-леко.

Парлет правеше всичко, на каквото е способен. Проведе разговори с всеки един от желаещите да напуснат. Някои убеди да останат. Колкото повече се разреждаха редиците на полицаите, толкова повече нарастваше умението му да убеждава.

Едновременно с това той се занимаваше с четирите политически блока на Платото.

Съветът на екипажа преди бе изцяло подчинен на Парлет. С известно търпение, късмет и вяра в успеха би могъл отново да ги поведе.

Екипажът като цяло бе свикнал да се подчинява на Съвета. Но бунтът на колонистите при сегашното отслабено и деморализирано Изпълнение можеше да предизвика всеобща паника и тогава Съветът щеше да изгуби своето значение.

Синовеите на Земята се вслушваха във волята на Хари Кейн. Но Кейн бе неуправляем от гледна точка на Парлет и той съвсем не беше склонен да му се доверява.

Преобладаващата част от колонистите нямаха нищо общо с бунтовниците и такива щяха да си останат, ако не се намеси Кейн. Но Синовете на Земята имаха важно преимущество — те владееха тайната на рамробота и всеки момент биха могли да ги вдигнат на бунт. Ще чака ли Хари Кейн създаването на Новите закони?

Четири политически блока и освен това Изпълнението. Да си Глава — това значи да вникваш в невероятната бъркотия от дребни на първи поглед детайли, незначителни жалби, присъди, бумащина, интригантство — с други думи една безкрайна джунгла, в която лесно можеш да се заблудиш, дори без да го осъзнаеш, докато армията на колонистите не се вдигне на щурм срещу Болницата.

Направо беше чудно откъде Парлет намери време за Мат Келер.

Мат лежеше изтегнат по гръб, с гипсирана дясна страна чак до стъпалото на крака, който висеше във въздуха. Тъпчеха го с таблетки, които превръщаха болката в непрестанно досадно глождане.

От време на време идваше да го прегледа жената с бялата престилка. Мат бе завладян от подозрението, че тя го разглежда като потенциален набор от суровини за попълване на органната банка. В сряда той случайно чу, как някой я нарече доктор Бенет. И през ум не му беше минало да я попита как се казва, също както и тя не се досети да му се представи.

В ранните утринни часове, когато действието на приспивателното се изчерпваше, или по време на следобедната дрямка, често го мъчеха кошмари. Виждаше окървавени лица, усещаше вкуса на победата от ръкопашната схватка и лепкавата чужда кръв, размазана по лакътя му. Отново стоеше в средата на органната банка, безсилен да избяга навън. А след това се събуждаше, плувнал в студена пот. Понякога покосяваше непознати униформени противници с лъча на парализатора, докато някой отсреща на свой ред не превръщаше десницата му в дърво. Мат се събуждаше, за да установи, че дясната му ръка е притисната и оттекла.

Често и с тъга си спомняше за роднините и приятелите. От няколко месеца не беше виждал Джини и мъжа ѝ — двамата живееха само на двайсетина мили от централния миньорски район на Гама. Виж, майка си и баща си не бе виждал от доста години. Колко хубаво щеше да е, ако дойдат да го навестят! Дори споменът за рудокопните червеи го изпълваше с носталгия. Те бяха непредсказуеми, вярно, но в

сравнение с Поли, Худ или Лени... дребните гадинки поне можеше да разбере.

Почти бе изгубил всякакво любопитство към събитията зад стените на болничната стая. Но в сряда вечерта то се пробуди отново.

Защо всъщност го лекуват в Болницата? Ако е арестуван, досега да са го разчленили на части. И как разрешаваха на Лени и Кейн да го навестяват?

Мат почувства, че го тресе от нетърпение. Доктор Бенет се появи едва в четвъртък по обед. За негова изненада тя нямаше нищо против да си поговорят.

— Самата аз нищо не разбирам — призна тя на изумения Мат. — Зная само, че всички живи затворници са били освободени и че органната банка вече не се попълва с трансплантационни материали. Старият Парлет сега е Глава и тук работят много негови роднини. Да, да, екипории на работа в Болницата!

— Сигурно за вас това също е странно.

— Направо невероятно. Сигурно само старият Парлет разбира какво става. Понякога се чудя...

Дали разбира? Мат също се вкопчи в този въпрос.

— А с мен какво ще стане?

— Лично той се разпореди да се грижим за вас прилежно. Вероятно има сериозна причина за това, Келер.

— Сигурно е така.

Когато стана ясно, че той няма какво повече да добави, докторката продължи:

— Ако имате още въпроси, обърнете се към вашите приятели. Те ще дойдат тук в събота. Още една дивотия — колонистите се разхождат безпрепятствено по коридорите на Болницата, а на нас ни наредиха да не ги закачаме. Чух, че някои от тях са опасни бунтовници.

— И аз съм такъв.

— Така си и мислех.

— Ще ме освободите ли, когато ми зарасне кракът?

— Мисля, че да. Но това ще реши Парлет. — Личното й отношение към Мат бе забавно със своята очевидна непоследователност. Тя ту разговаряше с него като с доверено лице, ту

като с непослушен пациент. — Защо не попитате за това своите приятели?

Същата вечер окачиха над леглото му апарат за електросън.

— Защо не го направихте по-рано? — попита Мат един от лаборантите. — Трябва да е по-безопасно от таблетките.

— Помисли сам — сопна се лаборантът. — Досега преобладаващата част от пациентите тук са били екипாரии. Да не мислиш, че някой от тях ще допусне да му поставят машинка, взета от вивариума?

— Наранена гордост, а?

— Нали ти казах? Те са екипாரии!

В слушалката на апарата бе монтирано подслушващо устройство.

За Парлет Мат се оказа част от бумащината. Едно от досиетата, струпани върху бюрото в бившия кабинет на Исус Пиетро бе изцяло посветено на него.

Парлет беше прегледал това досие заедно с много други. Сега вече знаеше, че най-голямата заплаха срещу неговите „Нови закони“ би било отстъпничеството на Синовеите на Земята. Само те, с техния предполагаем авторитет сред колонистите, биха могли да превърнат законите в действие и само те не се подчиняваха пред авторитета на Парлет.

Досието на Мат Келер се отличаваше със своята оскъдност. Дори липсваха сведения за постъпване в редовете на бунтовниците. Съдейки по бележките на Исус Пиетро той смяташе, че именно Мат е освободил затворниците от вивариума. При второто си проникване в Болницата Келер беше пострадал сериозно. Вероятно той носеше частична вина и за катастрофата на „Планк“. Може би имаше някаква връзка и със символа „Кървящо сърце“. Много активен бунтовник. Мат Келер.

На всичко отгоре и този необясним интерес на Хари Кейн към него.

Първият мимолетен порив на Парлет бе да го остави да умре от раните си. Келер беше причина за твърде много сериозни неприятности. Например библиотеката на „Планк“, която никога нямаше да възстановят. Но доверието на Хари Кейн се оказа далеч по-съществено.

В четвъртък доктор Бенет му изпрати доклад, че Келер очаква посетители. Поставянето на миниатюрно микрофонче в апарата за електросън не бе нищо повече, от най-обикновена мярка за предпазливост. Милард Парлет си отбеляза да не пропусне предстоящия разговор — в събота през деня — и забрави поне временно за този проблем.

Когато Худ завърши разказа си Мат се усмихна и каза:

— Нали ви казвах, че това са били мънички сърца и черни дробове.

Останалите не реагираха на думите му. И четиримата продължаваха да гледат втренчено Мат, като съдии, обкръжили болничното легло.

Веднага щом влязоха, Мат си помисли, дали няма да ги откарат още сега в органната банка. Изглеждаха толкова сериозни и дори се движеха със странни отмерени движения, като че репетираха.

Худ беше говорил близо половин час, прекъсван понякога от Хари Кейн и без каквито и да било коментари от страна на Лени и Лидия Хенкък. Държаха се според предварително уговорения план. „Първи ще говориш ти, Джей, ще му изложиш всичко много внимателно. След това...“ Добре че поне новините, които носеха, бяха хубави.

— Навъсени сте, като че са ви потънали гемиите — реши да ги поразбута Мат. — Какво сте увесили носове? Всичко разцъфва. Ще живеем вечно. Край на набезите. Край на органната банка. Можем дори да си построим дървени къщи — стига да пожелаем. Дойде златният век.

Хари Кейн реши, че е настъпил неговият момент.

— А какво пречи Парлет да наруши всички свои прибързани обещания?

Мат все още не можеше да разбере какво го засяга това.

— Мислиш ли, че е способен на подобна постъпка?

— Келер, гледай на нещата от логичната им страна. В момента Парлет е приел функциите на Кастро. Той е Глава. Управлява Изпълнението.

— Нали точно това искаше?

— Да — кимна Кейн. — Исках той да получи цялата власт, защото е единственият сред тях, способен да прокара Новите закони.

Стига да го иска. Но нека за миг да погледнем отстрани и да преценим колко и каква власт е получил. Той управлява Изпълнението — Кейн започна да свива един по един пръсти. — Обучил е своя клан да борави с ловно огнестрелно оръжие. По такъв начин под негово разпореждане са по-голямата част от оръжейните запаси на Платото. За Съвета няма смисъл да говорим — върти го на малкия си пръст. Още малко и можем да го обявим за първия император на Планината Ягледай!

— Но вие можете да го спрете. Ти самият каза, че сте способни да вдигнете срещу него всички колонисти, стига само да решите.

Кейн поклати отрицателно глава.

— Точно това не бива да правим. Разбира се, заплахата е хубаво нещо, особено след това, което вече направихме с Изпълнението. Но ние също като Парлет не желаем кръвопролитие. Не, нужно е нещо друго, за да намерим общ език.

Четири сериозни физиономии очакваха отговора. Каква беше тази пиеска, по дяволите?

— Е, добре — каза Мат. — Ти измисли проблема, сега ти му намери и решение.

— Необходимо ни е невидим убиец.

Мат се поизправи и втренчи поглед в Хари Кейн над гипсирания си крак. Не, Кейн не се шегуваше. Изтощен от усилие Мат се отпусна на възглавницата.

Лени побърза да сложи ръка на рамото му.

— Мат, това е единственият изход. Идеалното решение. Колкото и могъщ управник да стане Милард Парлет, нищо не може да го защити от теб.

— Или това, или гражданска война — добави Кейн.

— Вече не се съмнявам, че говорите напълно сериозно — произнесе напрегнато Мат. — Затова пък започвам да се съмнявам в здравия ви разсъдък. Ама вие какво, приличам ли ви на убиец? Аз не съм убивал никога! И нямам намерение да го правя.

— Но през изминалата седмица се показва като истински боец.

— Какво... това беше парализиращо оръжие! Ударих един-двама по мутрите. Да не мислите, че това е достатъчно?

— Разбери — поде успокояващо Худ, — ние нямаме намерение да те използваме като такъв. Нищо повече от заплаха. Ти ще си една от

опорите за постигане равновесие на силите между Синовете на Земята и Милард Парлет.

— Аз съм миньор — отвърна Мат и махна развълнувано с бинтованата си ръка. — Рудокопач. Използвам специални червеи за добив на метал. Моите шефове продават рудата и купуват червеи и храна за тях, а ако им провърви, печелят достатъчно, за да платят и на мен. Почакайте малко. Обсъдихте ли с Парлет тази идея?

— Не, разбира се. Няма да узнае за нея, ако не се съгласиш.

— Мъгливи Демони, на това и се надявах. Ако Парлет научи, че съм опасен за него, изпята ми е песента... Искам да ме прехвърлите на Делта, преди да го информирате. Ех, де да можех да съм на Земята...

— Значи си съгласен?

— Не, Кейн! За нищо на света! Вие какво, не разбирате ли, че аз имам роднини? Ами ако Парлет ги вземе за заложници?

— Двама родители и сестра — уточни Худ. — Живеят на Йота.

— Не се тревожи, Мат — успокой го Лени. — Ние ще ги пазим. Ще бъдат извън всякаква опасност.

Кейн кимна.

— Ако дори само косъм падне от главата ти, или някой посегне на родителите ти, ще обявя тотална война. Бъди сигурен, че ще го обясня и на Парлет, за да е наясно какво го очаква.

Мат съвсем сериозно обмисляше идеята да повика доктор Бенет. Не, едва ли ще помогне. Дори и да ги изгони, те ще дойдат по-късно.

А Мат Келер е само един проснат по гръб нещастник. Не може да се премести с повече от три инча без да извика от болка. Четири инча са непостижимо разстояние. Не му остава друго, освен да ги слуша.

— Сериозно ли го мислите? И защо чакахте толкова дълго, преди да ми го кажете?

Джей Худ пристъпи напред.

— Исках и аз да присъствам на разговора. А днес имам почивен ден.

— Отново ли преподаваш?

— Това е достойна професия — да преподаваш история в момента, когато сам я твориш. — Зад привидно суховатия глас се долавяше нескрита гордост. Джей Худ се намираще в стихията си. Странно, но Мат никога не бе долавял размера на неговото самолюбие.

— Ти ме забърка в това — изръмжа той.

— Извинявай. Искрени извинения. Повярвай ми, Мат, бях те набелязал за най-обикновен новобранец. — Когато Мат не отговори той продължи: — Но ти си ни необходим. Ще ти докажа колко много. Ти умираше...

— Почакай, Джей.

— Той има право да знае, Лени. Мат, тези твои счупени ребра бяха разкъсали белия дроб и диафрагмата. Хари убеди Парлет...

— МЛЪКВАЙ, Джей!

— Всичко е наред, Лени — в гласа му се долавяше болка.

— Мат, не искахме да ти казваме. Честна дума, не искахме.

Плътта на някой мъртвец бе станала част от него — завинаги. Беше оживяла отново в гърдите му — причудливо, непълно завръщане към живот.

— Добре, Лени — предаде се Мат. — Ти какво мислиш за всичко това?

Лени сведе глава, сетне го погледна в очите.

— Изборът е твой, Мат. Ако не си с нас, друга възможност не ни остава. — Тя млъкна, но изведнъж продължи устремно. — Слушай, Мат, не бива да правиш от мухата слон. Ние не искаме още сега да се втурнеш и да убиеш някого. Дори няма да имаме нищо против, ако се върнеш при твоите жадни за руда червеи. Ако зависеше от нас, можеше да си останеш при тях до края на живота, с малък допълнителен доход...

— Благодаря.

— ... срещу който да запазваш постоянна готовност за действие. Възможно е Парлет наистина да се окаже честен човек. Но просто за всеки случай... — Тя се наведе напред, стиснала развълнувано ръце в скута си и отново надзърна в очите му. — Просто за всеки случай, ако, например, Парлет започне да проявява прекомерни амбиции... тогава ти ще го спреш. Никой друг не е в състояние да го стори. За момента нямаме друг изход, освен да му предоставим властта. Все някой трябва да я поеме, иначе ни чака гражданска война. Но ако възникне необходимост да го спрем и ти откажеш — значи си страхливец.

Мат отново направи опит да се надигне, но замря на средата на първото движение с усещането, че някой е стоварил тежък ботуш върху гърдите му.

— Всички вие сте фанатици! — извика пресипнало той. — И четиримата!

Но беше в безизходица, в безизходица...

Лени пусна ръката му и бавно се изправи. Очите ѝ бяха унесени и замечтани, а зениците ѝ — тесни като топчици на карфици.

Мат въздъхна. Другите също зяпаха безцелно наоколо. Джей Худ си тананикаше тихичко под носа. Мисис Хенкък се мръщеше на някаква неприятна мисъл.

„Късметът на Мат Келер“ отново му бе осигурил малко спокойствие.

„Късметът на Мат Келер.“ Зла шега на съдбата, стар, изтъркан виц. Ако не беше се възползвал от тази своя „дарба“, Поли сега щеше да е жива. А и Мат щеше да се завърне безболезнено при своите червеи. Нищо чудно, че досега не е била наблюдавана подобна разновидност на екстрасензорните способности. Сигурно повече и нямаше да се появи.

Като всяка лишена от перспектива мутация. Тя съхраняваше девствеността му докато навърши двадесет и една. Тя уби Поли и накара Лени да вижда в него не мъжа, а средство за удоволствие. Тя го доведе на „Планк“, той самият никога не би направил опит да се промъкне на борда, ако не беше психологическата невидимост. Доведо го на „Планк“ за да загине, но той се спаси, с минимален късмет и белите дробове на мъртвец.

Защото не му достигна здрав разум да скрие различията си от другите.

Късно. Те ще го забравят отново и отново всеки път, когато пожелае. Но неизменно ще се завръщат в живота му. Защото за тях Мат Келер е оръдие, средство за постигане на интересите им. И е техен вечен пленник.

Няма да стане!

— Ей — рече той. — Мисис Хенкък.

Останалите се размърдаха, обърнаха лица към него, връщайки се в света, където Мат Келер беше фактор, с който трябваше да се съобразяват.

— Мисис Хенкък. Имате ли да ми кажете нещо?

— Мисля, че не — отвърна сивокосата бунтовница, на която по-скоро ѝ отиваше да е свадлива домакиня.

— Не казахте нищо, докато другите ми вадеха душата. Защо дойдохте?

Тя сви рамене.

— Исках да видя какво ще стане. Келер, случвало ли ти се е някога да загубиш хората, които обичаш?

— Разбира се.

— В органната банка?

— Да. Чичо ми Мат.

— Аз направих повече, отколкото беше по силите ми, за да попреча да ти поставят трансплантанта. Доктор Бенет смяташе, че и без операция ще оживееш, но ще останеш инвалид.

— Бих го предпочел — рече Мат, но не беше сигурен, дали говори искрено.

— Исках да вдигна във въздуха проклетата банка — стига да ми се отдаде подходяща възможност. Изглежда, никой от останалите не мисли така. Може би защото на никой от тях съпругът не е бил разчленяван в банката.

— Говори по същество.

— Аз не зная дали наистина си толкова незаменим, колкото те изкара Хари. Струва ми се, че никой не може да бъде толкова важен. Ти ни изведе от Болницата — признавам. Има за какво да сме ти благодарни. Инак никога нямаше да се срещнем с Парлет. Но трябва ли да убием някого само за да му докажем, колко сме му задължени? Е, животът се преобърна, сега ние сме господарите в Болницата, но все още не можем да сложим край на банката. Вместо това, опитваме се да променим законите, така че колкото се може по-малко хора да попаднат вътре, и при това само тези, които го заслужават. Ако беше мъж на място, щеше да ни помагаш с всичко, на каквото си способен. Не забравяй — сега живееш само благодарение на това, че друг човек е умрял. Направи го — поне заради него.

— От благородно състрадание.

Устата на мис Хенкък се хлопна като мечи капан.

— Да речем, че се присъединя към вас — каза Мат. — Но не от благородно състрадание. Ей сега ще ви изложя мотивите си.

— Давай — прекъсна го Хари Кейн. Той беше единственият, който не прояви изненада.

— Не мога да се върна при рудокопните червеи. Това е факт. Също както е факт, че не съм наемен убиец. Никога не съм извършвал убийство. И нямам намерение да го правя... Ако някога се наложи да убия човек, искам да знам защо го правя. А мога да го узная само в един-единствен случай. Отсега и занапред ние петимата трябва да станем водачите на Синовете на Земята. — При последните думи дори Хари Кейн трепна от изненада. — Така петимата заедно ще вземаме всички решения. А аз ще разполагам с неограничен достъп до цялата информация, до която имате достъп и вие. Какво ще кажеш, Хари?

— Продължавай.

Маг облиза пресъхналите си устни. Хари Кейн няма да хареса идеята му, а Кейн е опасен враг.

— Синовете на Земята не бива да извършват убийства без моето съгласие, а аз няма да го дам, докато не бъда убеден, че убийството е единственото възможно решение. За да бъде взето това решение трябва да знам всичко, винаги. И още. Ако някога реша, че някой от вас се опитва да ме измами, аз ще го убия. Защото укриването на информация от мен също е равносилно на убийство.

— Келер, защо смяташ, че си в състояние да се справиш с подобна власт? — попита безстрастно Хари, сякаш се интересуваше за времето.

— Поне искам да опитам. Тази сила е моя.

— Мисля, че е съвсем справедливо — Хари стана. — Утре един от нас ще дойде тук с пълния текст на Новите закони, върху които работи Парлет. Ако в последствие решим да внесем промени, ще те информираме.

— Гледайте да е предварително.

Кейн се поколеба, сетне кимна. А после всички си тръгнаха.

Милард Парлет въздъхна и изключи приемника.

„Невидим убиец“? Странен израз за практичен човек като Хари Кейн. Какво ли е имал пред вид?

Каквото и да е, в края на краищата Хари Кейн ще му го разкрие сам.

Друго обаче е по-важното. Сега Кейн държи Милард Парлет в ръцете си. Следователно действията му са предсказуеми. Ето кое е важното. Каквото и да стане, колонистите разполагат с последно и сигурно средство за да избегнат гражданската война.

А Милард Парлет може да се съсредоточи върху човека, който чака отвън. Изпълнението е избрало един от своите за да представи всички оплаквания. И сега този човек сигурно кипи от гняв, задето са го накарали да чака толкова дълго. Парлет включи интеркома.

— Мис Лосен, кажете му да влезе.

— Разбрано.

— Почакайте. Как казвате му беше името?

— Халей Фокс. Лейтенант.

— Благодаря. Бъдете така добра, поискайте от Гама, Делта и Йота сведения за Мат Келер.

— Ще бъде изпълнено, прародителю мой.

Мъгливи демони! И как Кастро се е оправял с тая жена? На устните на Парлет плъзна усмивка. Защо не? Той ще наглежда Съвета на Изпълнението, а Хари Кейн ще се погрижи за останалото. Току-що невидимият убиец бе свалил от гърба му половината от тежестта.

— Това ще е странно равновесие на силите — отбеляза Хари Кейн. — Зад Парлет стои цялото оръжие на планетата, освен това, което сглобяваме в тайната работилница. Зад него са медицинските и енергетичните ресурси и голяма част от капиталите. А ние какво имаме? Мат Келер.

— Добре че поне него имаме — подхвърли Лени.

Край тях по коридора премина със забързана походка червенокоса девойка в сияеща рокля. Аристократка, вероятно дошла да навести някой роднина. Докато ги подминаваше двамата по навик млъкнаха. Хари Кейн се ухили след нея, забавлявайки се от поразения ѝ вид и начина, по който ускори крачка. Съвсем скоро те всички ще трябва да привикнат с тази гледка — свободно разхождащи се из Болницата колонисти.

— Важното е, че му надвихме — заговори Джей Худ. — Или той ни надви, а? Представяте ли си какво ще кажат историците? Ако въобще някога узнаят за това.

Мат лежеше по гръб и разглеждаше тавана.

Решението, което взе, е правилно. Вече не се съмняваше в това. След като владее сила, все някъде трябва да ѝ намери приложение.

Или да ѝ намерят други.

Неблагоприятните мутации обикновено пречат на организма да оцелее достатъчно дълго, за да създаде потомство. Единствената му

надежда да има деца е като потисне напълно своя „късмет“ — поне в личния живот. Невидимият не би стигнал далеч в едно цивилизовано общество.

Някой влезе. Очите на Мат се завъртяха чевръсто, привлечени от ярките цветове на роклята ѝ.

— Моля за извинение — каза девойката и се обърна за да излезе. Беше висока, стройна и привлекателна — с тъмночервени коси, накъдрени в невъобразими вихри. За такава рокля не можеше да мечтае нито една жена на Делта — едновременно свободна и достатъчно тясна, за да не скрива формите. Платът просто сияеше. Необичайно миловидното ѝ лице с разширени ноздри и широки скули издаваше в нея чистокръвната аристократка.

— Почакайте — помоли я Мат.

Тя се извърна удивено — не толкова от думите, колкото от колониеткия му акцент. Сетне изправи рамене, вдигна гордо брадичка, а устните ѝ се превърнаха в тънка линия. Мат се изчерви.

Но още преди девойката да му обърне гръб той произнесе мислено:

„Погледни ме.“

Тя не се обърна. Брадичката ѝ се отпусна, а лицето ѝ придоби нежен и замислен израз.

„Не сваляй очи от мен — продължаваше да нашепва мислено Мат. — Ти ме харесваш, нали? Точно така. Продължавай да гледаш.“

Тя пристъпи бавно напред.

Мат отслаби контрола. Момичето направи още една крачка и изведнъж лицето ѝ се изкриви от ужас. Тя се обърна и избяга от стаята, преследвана от кълтящия смях на Мат.

Неблагоприятна мутация ли?

Може би не съвсем.

Корабът на Външните приличаше на играчка за елха — топка със сърмени пръстени, преплитащи се и кръстосващи се един друг от всички страни, без да се докосват никъде. Диаметърът му беше колкото на Ню Йорк, с почти същия брой население, но населен от същества, наподобяващи черни възлести камшици със задебелени дръжки.

Изнесеният на мили отпред с помощта на закрепващи въжета термоядрен двигател озаряваше корпуса на кораба с мътна светлина. Грамадните товарни хангари си разменяха изострени от вакуума сенки,

а в граничната линия между светлината и сянката се помещаваше екипажът. Те лежаха с глави на светло, а разперените им опашки се криеха в сянката, изсмуквайки енергия с помощта на термоелектрически вериги. Ядреното излъчване се процеждаше без никаква вреда през телата им. Времето течеше бавно, лениво.

Малко са нещата, с които можеш да се занимаваш в междузвездното пространство.

Но ето, че курсът им беше пресечен от синкав актиничен пламък, разхвърлящ наоколо с небрежна разточителност високо енергетични частици и електромагнитно поле.

След секунди обектът се изгуби от погледа, дори за свръхчувствителните очи на Външните. Но не и за корабните уреди. След час Външните засякоха неговото положение, скорост, маса, устройство и тяга. Той беше механичен, конструиран от метал, движеше се с помощта на термоядрен реактор и поглъщаше междузвездния водород. Не съвсем примитивно устройство, но почти...

Създадено от потенциални клиенти.

Външните кръстосваха с корабите си всички разклонения на галактиката, използвайки за движение какво ли не — от фотонни „платноходи“ до нереактивни безинерционни двигатели, но винаги пътуваха в Айнщайновото пространство. Хипердвигателят беше прекалено недодялан. Външните никога не използваха хипердвигатели.

Другите разумни същества не смятаха така. Те не обичаха да си губят времето в космоса, където биха могли да се наслаждават на пътешествието, да зяпат наоколо и да се мотаят, а вместо това го пронизваха набързо с хипердвигатели като „Сляпото петно“. Стотици пъти най-различни чужди раси бяха купували тайната на този двигател от преминаващи наблизо Външни.

Търговският кораб направи изящна маневра и сви към Процион и човешката колония на Успех, следвайки рамробот 144. Без никакъв шанс да го догони, не и при обичайната тяга 0.1 *g*. Няма закъде да се бърза. Време има в изобилие...

Върху две искри от термоядрена светлина към Успех приближаваше новата индустриална революция.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.